POLIROM

Irvine Welsh

Artistul Begbie

BIBLIOTECA POLIROM

Irvine Welsh

Artistul Begbie

Traducere din limba engleză
de Carmen Toader

POLIROM
2018

IRVINE WELSH s-a născut în 1958 în Leith, o suburbie a orașului Edinburgh. A renunțat la școală la vîrsta de 16 ani, a participat la mișcarea punk din anii ’70, a schimbat mai multe slujbe și a cîntat în cîteva trupe rock. În 1993, odată cu publicarea romanului *Trainspotting*, se impune ca unul dintre cei mai de succes scriitori scoțieni. Încă înainte de realizarea filmului cu același nume (în 1996), cartea fusese reeditată deja de paisprezece ori. I-au urmat volumele *Acid House*, *Jeg*, *Porno*, *Dacă ți-a plăcut școala, munca o să-ți placă și mai mult*, *Varză reîncălzită*, *Davaiștii*, *Viața sexuală a gemenelor siameze*, toate apărute la Editura Polirom în numeroase ediții.

pentru Don DeGrazia

„Omul este singura creatură care refuză să fie ceea ce este.“

(Albert Camus)

1

PLAJA

Pe când o ridică spre cer, soarele puternic pare că năvălește din spatele capului Evei, stârnind în Jim Francis o trăire transcendentală, pe care el zăbovește puțin ca s-o savureze înainte de a pune copilul jos. În curând o s-o doară picioarele desculțe din cauza nisipului fierbinte, își zice în sinea lui, întorcându-se cu spatele la soarele orbitor. Trebuie să aibă grijă să nu se ardă. Însă deocamdată Eve se simte bine, iar râsul ei cristalin, aidoma unei rafale de mitralieră, îl îndeamnă să continue jocul.

Când nu ai șefi și îți faci singur programul, mărețul avantaj este că poți să-ți iei liber oricând. Lui Jim îi place că e aici, pe plaja pustie, împreună cu soția și cele două fiice ale lui, atât de devreme în această dimineață de iulie, în vreme ce toți ceilalți dorm pentru a scăpa de mahmurelile de după petrecerile din Ziua Independenței. Plaja e complet pustie, nu se văd decât vreo câteva păsări de mare care țipă zgomotos.

Când s-a mutat în California, mai întâi au locuit în apartamentul cu trei camere al Melaniei din orășelul universitar Isla Vita, aproape de locul ei de muncă din campusul universității. Lui Jim i-a plăcut la nebunie că stăteau

aproape de ocean, așa că se plimbau mereu pe poteca de pe coastă, de la Goleta Point până în Devereux Slough, unde din când în când mai vedeau câte un surfer sau vreun om răzleț pe plajă. După ce s-au născut fetele, mai întâi Grace, apoi Eve, s-au mutat într-o casă din Santa Barbara, iar plimbările lor lungi s-au scurtat simțitor.

În dimineața asta s-au trezit devreme, pe când încă mai era reflux, și au parcat Grand Cherokee-ul pe Lagoon Road. Și-au pus niște adidași vechi, căci plaja e plină de țiței adus de ape de la câmpul petrolier Ellwood, care se află în apropiere, singurul loc unde inamicul a izbutit să atace teritoriul continental al Statelor Unite în al Doilea Război Mondial. Au coborât spre ocean, trecând pe lângă stâncile scunde de gresie care separă campusul Universității California din Santa Barbara de Oceanul Pacific, și au ajuns la laguna albastră, lipsită de valuri. Bălțile apărute la reflux și crabii lăsați în urmă de apa ce se retrăsese i-au fascinat pe fete, iar Jim nu prea mai voia să plece de acolo, căci le împărtășea veselia uimită, ce îi amintea de propria-i copilărie. Însă puteau să vadă crabi și mai încolo, la Goleta Point, așa că și-au continuat plimbarea, apoi au poposit sub stâncile în spatele cărora se găseau universitatea și Isla Vista. Furtunile din timpul nopții, laolaltă cu vacanța universitară și sărbătoarea națională din weekend, goliseră plaja de oameni.

Vremea neobișnuit de furtunoasă se mai potolise în ultimele zile, dar oceanul recalcitrant formase bancuri mari de nisip. Când nu vrei să aștepți fluxul, trebuie să ai grijă pe unde calci în preajma lor când vrei să intri în apă. Jim s-a descălțat și a luat-o în brațe pe Eve, căci știa că fetița de trei ani este la fel de nerăbdătoare ca el, în timp ce Melanie a

întins prosoapele pe plajă și s-a așezat pe unul dintre ele împreună cu fiica lor de cinci ani, Grace.

Bălăcindu-se în apă, Jim o ridică din nou pe Eve în aer, fascinat de chicotelile pe care le stârnește gestul lui. Nu poate să le vadă pe Melanie și Grace din cauza dunelor de nisip, însă știe că Eve le vede. Sus, în brațele lui întinse, ea își zărește mama și sora, gângurește și arată cu degetul înspre ele ori de câte ori el o ridică deasupra capului.

Apoi ceva se schimbă.

Expresia de pe chipul fetiței. Când o ridică iarăși spre cer, ea își lasă mâinile să cadă pe lângă corp. Se uită în aceeași direcție, iar Jim își îndreaptă și el privirea într-acolo, spre vârful dunei, însă fetița pare confuză. El simte un bubuit surd înăuntrul lui. O strânge la piept și urcă aproape în fugă pe dună, mișcându-se greoi din cauza nisipului. Chiar și după ce le vede pe Melanie și Grace, nu-și încetinește mersul, ci se duce spre ele cu pași mai mari și mai grăbiți.

Melanie simte deopotrivă ușurare și teamă când îl vede pe Jim apărând din spatele dunei cu Eve în brațe, sub lumina încețoșată a soarelui care se ițește printre nori. Poate că acum o să plece – cei doi bărbați care au venit pe plajă pe cărarea ce coboară în volute printre stânci. Ea îi zărise cu coada ochiului, dar nu le acordase atenție, se gândise că sunt studenți, doar că s-au așezat lângă ea și fiica ei. Își unsese fiica pe brațe cu cremă de protecție solară, iar acum se dădea și ea cu aceeași cremă.

— Nu vrei să te ajut să-ți întinzi chestia aia? a întrebat-o unul dintre ei cu un zâmbet strâmb ițit pe sub ochelarii de soare.

Tonul vocii lui o speriase: nu era răutăcios, ci glacial și plat. Avea pe el un maiou negru, prin care i se vedeau mușchii masivi și încordați, și și-a trecut o mână peste părul tuns foarte scurt. Complicele lui era un bărbat mai scund, cu părul blond, ciufulit, care-i intra în ochii de un albastru pătrunzător, și un rânjet diform, plin de intenții rele.

Melanie n-a zis nimic. Acești bărbați nu erau studenți. Înainte de a preda la universitate, ea lucrase prin închisori și cei doi duhneau a pușcărie. S-a simțit paralizată de o disonanță cognitivă extremă, căci în trecut susținuse cu ardoare ca oamenii de genul ăsta să fie puși în libertate. Oameni care păreau recuperați și rezonabili. Oare câți dintre ei o apucau pe căi greșite după ce ieșeau din închisoare? Deși Melanie nu se speria ușor, situația părea foarte nasoală. Stomacul îi zvâcnea persistent, sugerându-i că intenția lor nu era doar s-o agaseze. Iar Grace și-a ridicat privirea spre ea, parcă implorând-o să facă sau să spună ceva. Voia să-i sugereze cumva fetiței că în situația dată făcea ceva tocmai pentru că nu făcea nimic. Melanie s-a uitat spre stâncile de pe plajă și n-a zărit pe nimeni. În mod ciudat, acest loc, de obicei plin de oameni, era acum pustiu.

Apoi apăru Jim, străbătând cu pași mari plaja, cu Eve agățată de el și arătând cu un deget dolofan spre ei.

— Ți-a furat cineva căcatul de limbă, curvo? s-a răstit la ea individul cu maiou negru.

Se numea Marcello Santiago și era obișnuit ca femeile să-i răspundă când li se adresează.

Brusc, Melanie se simte teribil de înfricoșată. Jim se apropie de ei, „Of, Doamne, Jim“.

— Uite ce e, mai bine ne-ați lăsa în pace, a venit și soțul meu, spune ea calmă, plaja e mare, iar noi am venit aici cu copiii.

Marcello Santiago se ridică în picioare și se uită la Jim, care vine spre ei cu Eve în brațe.

— Ne-am gândit să participăm și noi la picnicul vostru, rânjește el spre Jim.

Blondul, pe care îl cheamă Damien Coover, s-a ridicat și el în picioare, dar rămâne lângă Melanie și Grace.

— Ce s-a întâmplat, tati? întreabă Grace agitată, ridicând privirea spre tatăl ei.

Jim dă din cap spre Melanie.

— Ia fetele și du-te la mașină, zice el cu o voce plată.

— Jim… îl roagă ea, uitându-se surprinsă la el, apoi la Damien Coover, însă până la urmă le aruncă o privire fetelor, se ridică și o smucește pe Grace, ridicând-o în picioare.

Se duce la Jim și i-o ia pe Eve, pe când soțul ei stă cu ochii ațintiți pe Santiago și Coover.

— Du-te la mașină, repetă el.

Melanie le simte aproape pe fete, le aruncă o privire celor doi bărbați, apoi traversează plaja, urcând spre mica parcare de deasupra ei. Întoarce capul și vede că geanta ei e pe prosop. Telefonul ei și cel al lui Jim sunt în ea. Geanta e deschisă. Vede cum Coover remarcă asta. Și Jim.

— Du-te, îi zice el a treia oară.

Pe când Melanie și copiii se îndepărtează, Coover le urmărește cu privirea. Trupul femeii este zvelt și suplu în bikini, însă Melanie e cocoșată de spaimă, așa că grația ei firească s-a preschimbat într-o stângăcie poticnită, tristă și hidoasă. Cu toate astea, el reușește să se uite cu jind după ea.

— Ai o pizdă tare, frate, râde el de Jim Francis, iar prietenul lui, care își tot strânge și-și desface pumnii, i se alătură, scoțând niște sunete groase și sinistre.

Jim Francis nu reacționează: doar evaluează la rece situația.

Prim urmare, Santiago și Coover sunt nevoiți să se uite la bărbatul tăcut din fața lor, care e îmbrăcat doar cu niște pantaloni scurți cafenii. Trupul său bronzat și musculos, însă brăzdat de cicatrici ciudate, arată că acest bărbat e oarecum inadecvat în familia lui de blonde de California. Nu-i clar ce vârstă are: cel puțin patruzeci de ani, poate chiar cincizeci, deci cu minimum douăzeci de ani mai mult decât partenera lui. Ce-o avea un tip ca ăsta, se întreabă în sinea lui Santiago, de-a pus laba pe o gagică atât de mișto? Bani? E greu să-ți dai seama, dar e limpede că are ceva deosebit. Jim se uită la ei de parcă i-ar cunoaște.

O listă întreagă de cunoscuți din trecutul lui, mutre de prin baruri și închisori, începe să se perinde prin capul lui Santiago. Nimic. Și totuși privirea aia…

— De unde ești, frate?

Jim tace, mutându-și privirea de la lentilele întunecate ale lui Santiago la ochii albaștri ai lui Coover.

— Vrei să mă intimidezi…

Vocea lui Coover devine pițigăiată, iar el se apleacă și scoate din geanta de pânză un cuțit de vânătoare pe care îl flutură la vreun metru de Jim Francis.

— Ce zici de asta? Pleacă dracu’ de-aici cât mai poți!

Preț de câteva clipe Jim Francis se uită chiorâș la cuțit. Apoi se apleacă, cu privirea ațintită asupra lui Coover, ia geanta și

prosoapele, se răsucește tacticos pe călcâie și se duce după soția și fiicele lui. Ei observă că șchiopătează puțin.

— Șontorog cretin! urlă Coover, punând cuțitul în teacă.

Jim se oprește o clipă, trage aer în piept, apoi își continuă drumul. Cei doi bărbați râd de el, însă în râsul lor se simte ușurarea că omul cu care intraseră în conflict a plecat. Au înțeles – nu doar din atitudinea și ținuta lui – că ar fi luptat cu îndârjire, pe viață și pe moarte, pentru a-și proteja familia. Avea el ceva, cicatricile alea de pe trup și de pe mâini, de parcă ar fi avut peste tot niște tatuaje pe care și le-ar fi acoperit, apoi constelația aia de cicatrici fine de pe față – dar în primul rând ochii. Da, se gândește Santiago, ochii arată că ține de o altă lume, nu de cea a femeii și copiilor.

Jim urcă în Grand Cherokee-ul parcat pe pietrișul din spatele plajei, la cincizeci de metri de drumul asfaltat. Acolo mai e o mașină, o furgonetă Silverado mare și veche, cu patru uși. Preț de o clipă intră în panică, pentru că nu le vede pe Melanie și pe fete, însă de vină e soarele ce a ieșit dintre nori și se reflectă în geamurile mașinii. Sunt înăuntru, în siguranță, iar el se duce la ele, unde Grace îl asaltează cu întrebări. Cine erau bărbații ăia? Ce voiau? Erau răi? El îi prinde centura în spate, lângă Eve, și urcă în față, pe locul din dreapta. Melanie pornește motorul și trece pe lângă Silverado, știind că este al celor doi intruși.

— Ar trebui să mergem la poliție… șoptește ea, bucuroasă că acum Grace e preocupată de o jucărie. M-am speriat tare de tot, Jim. Tipii ăia erau puși pe rele…

Melanie coboară vocea.

— M-am gândit la Paula… nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu veneai… n-am putut să te văd din cauza dunelor…

— Hai să le ducem acasă pe fete, spune Jim cu o voce moale, punându-i o mână pe genunchi pentru a-i opri tremuratul. O să văd dup-aia dacă mergem sau nu la poliție.

Locuiesc destul de aproape, merg puțin cu mașina pe autostrada 101, apoi încă vreun kilometru și jumătate până la casa lor în stil colonial spaniol din Santa Barbara, aflată la câteva cvartale de ocean. Melanie parchează Grand Cherokee-ul în fața casei, iar Jim le ajută pe toate să se dea jos din mașină, apoi se duce în al doilea garaj, pe care l-a transformat în atelier, se întoarce peste câteva clipe și pleacă cu mașina. Melanie nu zice nimic, însă pe când mașina iese de pe alee, se simte iarăși neliniștită.

2

CURIERUL 1

Sângele se prelingea din capul zdrobit al bărbatului. Până la urmă a amuțit și-a încremenit. M-am îndepărtat de cadavru, uitându-mă în sus, la zidul dezolant și amenințător. Acolo, deasupra, luna plină sclipea pe un cer inflamat, violet cu negru, iar imaginea ei reflectată despica scara de metal prinsă de stâncă. Eram extenuat după acea corvoadă odioasă, în picioruș ele mele șubrede nu mai exista nici un strop de energie. Mi-am zis în sinea mea: oare cum naiba o să mai urc înapoi?

3

REFLECȚII

Peste vreo două ore Jim se întoarce acasă și o găsește pe Melanie jucându-se cu fetele în fundul curții, în spatele terasei din lemn, sub un pâlc de pomi fructiferi. Ea a conceput un joc complicat în preajma uriașei case roșii de păpuși, la care Jim a muncit aproape un an. Fetelor le plăcea la nebunie casa, căci bărbatul meșterise înăuntru o structură complexă de scripeți, rampe și coșuri, ce puneau la grea încercare păpușile care locuiau acolo. Pe pajiște erau presărate nenumărate ambalaje de dulciuri și jucării: încercarea Melaniei de a salva ceva din picnicul ratat de pe plajă.

Se ridică în picioare și se duce la el.

— Ai fost la poliție?

Jim nu zice nimic.

— N-ai fost, nu-i așa?

Jim expiră o parte din aerul pe care îl reținuse până atunci în plămâni.

— Nu, pur și simplu n-am putut. Nu-mi stă în fire să mă duc la ei.

— Când psihopații pun în pericol femei și copii, cetățenii normali se duc și vorbesc cu polițiștii, se răstește Melanie,

clătinând din cap. Știi ce-a pățit Paula, ce pizda mă-sii!

Jim ridică dintr-o sprânceană. Paula nu fusese în aceeași situație: cei doi tipi fuseseră studenți, iar ea îi cunoștea. Însă n-avea de gând s-o contrazică.

Dându-și seama că îl trata mai de sus decât și-ar fi dorit-o și că Jim se supărase, Melanie îl mângâie împăciuitor pe brațe și îi șoptește implorator numele.

— Jim…

Jim mijește ochii în soarele orbitor ce se strecoară din spatele stejarului impozant care domină locul și trage iarăși aer în plămâni. Ea vede cum i se umflă pieptul. Apoi el expiră.

— Știu… a fost o prostie. Pur și simplu n-am putut altfel. M-am dus cu mașina să văd dacă tipii ăia mai sunt pe-acolo, dar nu mai erau. Plecaseră. Plaja era pustie.

— *Ce* ai făcut? icnește Melanie. Glumești!?

— N-aveam de gând să-i provoc, zice Jim și clatină din cap, strângând din buze. Am vrut doar să mă conving că nu agasează pe altcineva. Probabil asta voiau, să se învârtească pe lângă universitate, chinuind cât mai multă lume. Iar pe urmă aș fi…

— Ce?

— Aș fi sunat la paza campusului.

— Exact asta am de gând să fac eu acum, îl anunță Melanie și se duce în casă pentru a-și lua telefonul mobil, care a rămas pe masa înaltă unde își iau micul dejun.

Jim se duce după ea.

— Nu.

— De ce…

— Totuși am făcut ceva, mărturisește el, văzând-o cum se încruntă. Nu cu ei – cu mașina. Am dat foc unei cârpe și am

băgat-o aprinsă în rezervorul de benzină. A sărit în aer. Așa că probabil e mai bine ca poliția sau paza campusului să nu știe că am trecut pe acolo.

— Ce… ce ai…?

În timp ce el își repetă explicațiile, Melanie Francis se gândește la mârlanii ăia și la amenințările lor arogante și umilitoare, apoi încearcă să-și imagineze cum vor fi reacționat văzându-și mașina distrusă. Se uită la soțul ei și o bufnește râsul, după care îl cuprinde cu brațele pe după gât. Jim zâmbește, se uită peste umărul ei și vede pe fereastră, în curte, cum Grace îi face Evei un colier de margarete.

4

ATELIERUL

Dintr-un sistem audio imens bubuie *Chinese Democracy* al lui Guns n' Roses la un volum atât de ridicat, încât Martin Crosby aproape că e împins prin masiva ușă metalică pe care o deschisese pentru a intra în micul atelier. Un sistem stereo tradițional și boxele lui gigantice sunt înghesuite într-un spațiu cu fereastră și luminator, unde abia intră un șevalet, un cuptor de olărie, câteva vopsele și materiale de construcție care zac unele peste altele pe podea. Nu-l poate zări pe Jim Francis la bancul de lucru, dar recunoaște pe rafturi capetele cântăreților și actorilor de la Hollywood, în pofida mutilărilor ciudate și originale făcute de artist. O vedetă dintr-un film de mare succes fusese tăiată brutal cu lama pe față, iar marginile rănii fuseseră prinse grosolan cu copci. Ghinionul se abătuse asupra unui actor foarte cunoscut dintr-un serial de televiziune prin cablu, căci pe cap îi crescuse o tumoare masivă. O tânără cântăreață pop, adorată de public, își pierduse, sărmana, un ochi.

Apoi muzica se oprește brusc, iar Francis vine lângă el cu o telecomandă în mână, făcându-l pe Martin să tresară. Cum se întâmplă de obicei, artistul nu-i spune nimic agentului său.

Martin Crosby, tot un bărbat calm și taciturn, care preferă să asculte în timp ce se uită atent prin ochelarii săi cu ramă de argint, are o mulțime de clienți nerecunoscători, iar unii dintre ei îl consideră, în cel mai bun caz, un rău necesar. Și totuși n-a avut niciodată vreun client care să fie atât de... nu ostil, nu e cuvântul potrivit, aproape că ar fi fost mai bine să fie așa, ci atât de *impasibil* ca Francis. A condus două ore și jumătate pe o autostradă aglomerată pentru a veni să-și susțină artistul înainte de expoziție, iar Jim Francis îi zice doar:

— Bun, deci de ce-ai bătut drumul până aici?

Pe când Martin îi explică, frecându-și barba la fel de scurtă ca părul de pe cap, Jim Francis adaugă doar:

— Totul merge ca pe roate. Mai bine mă întorc la treabă.

Arată către un frigider mic.

— Ia-ți o sticlă cu apă, zice el și apasă telecomanda, iar muzica rock, care lui Martin i se pare un gen supraabundent și neplăcut, inundă atelierul și îi asaltează iarăși timpanele.

Vrea să spună ceva, dar își dă seama că n-are sens să încerce, timp în care Francis se duce la sculptura lui din colț, se apleacă asupra unui alt cap și îl modelează violent cu mâinile lui mari și bătătorite, apoi îl sfâșie cu cuțite de diferite dimensiuni.

Și totuși nu îi pare *chiar* atât de rău că a venit până aici pentru a-l vedea pe Jim Francis cum lucrează. E o imagine impresionantă. Majoritatea sculptorilor au o înclinație spre munca brută, însă Martin are senzația că furia controlată a lui Francis este sporită de vocea crudă și acordurile brutale și sacadate de chitară ale melodiei, de parcă acesta ar lăsa sunetele să-l călăuzească în modelarea lutului. De parcă

formația ar compune muzica în capul lui și l-ar folosi pe Francis ca releu. Pe perete, lângă el, se află câteva benzi magnetice unde stau tot felul de cuțite. Cele mai multe sunt cuțite clasice din oțel, din cele pe care sculptorii le folosesc pentru a modela lutul, dar sunt și unele mai mari, ce par cuțite de vânătoare, pe când altele seamănă cu niște instrumente chirurgicale. Își amintește că Francis a declarat într-un interviu că îi place să lucreze cu unelte care nu sunt folosite în mod tradițional în sculptură.

Jim Francis este, fără îndoială, un tip ciudat, își zice Martin în sinea lui, deși acest lucru e ceva normal în breaslă. Artiștii sunt artiști. Martin își dorise să discute despre vernisajul de luna viitoare și felul în care urmau să aranjeze exponatele. Nu era ușor. Francis avea un cont de e-mail, dar nu răspundea niciodată la mesajele lui Martin și nici la cele trimise pe telefon. Conversațiile la telefon, atunci când catadicsea să-i răspundă, constituiau un exemplu de minimalism ursuz. Ultima oară când vorbiseră, Jim Francis zisese doar un singur lucru, cu accentul ăla serios al lui.

— Nu uita să-l inviți pe Rod Stewart la vernisaj, a spus el, apoi a încheiat convorbirea.

Așa că Martin venise până aici din Los Angeles, iar până acum ziua părea să fie una irosită. Pur și simplu era inacceptabil. Cu o frustrare crescândă, Martin zbiară spre spatele artistului, dar muzica se aude prea tare și ceva îl împiedică să-l atingă pe Jim Francis, să facă fie și un contact minim, pentru a-i da de înțeles că ar vrea să stea de vorbă cu el. Profită de scurta pauză dintre două melodii, când răcnetul lui Axl Rose se stinge scurt.

— JIM!

Sculptorul se răsucește, ia telecomanda, pe urmă oprește muzica. Se uită calm la Martin.

— Înțeleg că ești foarte ocupat și îți admir enorm etica muncii, dar e nevoie să luăm unele decizii importante legate de expoziție. Trebuie neapărat să discut cu tine. Am venit cu mașina tocmai din L.A…

— OK, se răstește agitat Francis, apoi pare că se îmblânzește puțin. Mai lasă-mă o oră și pe urmă mergem undeva să mâncăm de prânz. Du-te în casă, Mel o să-ți dea o cafea, o bere sau ceva, zice el, după care pornește din nou muzica, la un volum care îl convinge pe Martin Crosby să se supună.

Închizând ușa după el, Martin pătrunde într-o mică anticameră, apoi în casa propriu-zisă. Probabil că atelierul e în garajul vechi, care făcea și, în același timp, nu făcea parte din locuință. Cam ca Francis, își zice el în sinea lui.

Martin a întâlnit-o pe Melanie, soția lui Jim Francis, doar o singură dată, la premiera unui spectacol. E la fel de prietenoasă și amabilă pe cât de grosolan și distant este clientul său. Are părul blond prins cu o cordeluță roșie și e îmbrăcată cu pantaloni de trening și un maiou roșu. Un covoraș pentru exerciții este întins pe jos, în fața unui televizor uriaș, cu ecran plat, iar ganterele și corzile elastice de lângă el, laolaltă cu pelicula de sudoare de pe fruntea femeii, certifică eforturile ei fizice recente.

Melanie aduce sticle cu apă rece pentru amândoi și îl invită pe Martin să stea pe canapea. Ea se așază într-un fotoliu tapițat din fața canapelei, încrucișându-și picioarele în lotus.

— Jim poate fi cam ciufut când lucrează. Îi admir pasiunea, fiindcă eu îmi pierd ușor concentrarea, însă uneori nu-i un

interlocutor prea plăcut.

Clatină din cap, plină de o afecțiune jovială, dându-i de înțeles lui Martin că nu are intenția să-și critice soțul.

După aproape o oră și jumătate, Jim Francis își face apariția lângă ei, iar lui Martin deja îi e foame, deși conversația agreabilă cu Melanie îi abate atenția de la asta. Francis dă din cap spre soția lui.

— Nu stau mult, spune el, apoi se răsucește spre Martin și înalță scurt din sprâncene.

Dacă a ajuns să trăiască alături de o femeie atât de frumoasă, sociabilă și veselă, una mult mai tânără decât soțul ei, e clar că Jim Francis trebuie să aibă un anumit farmec, însă Martin Crosby n-a izbutit niciodată să-l repereze.

Urcă în breakul lui Francis și merg amândoi în tăcere spre centrul orășelului Santa Barbara, apoi opresc lângă o cafenea de pe plajă, numită Shoreline. Se îndreaptă spre o masă în aer liber cu vedere la Pacific, sub acoperământul unui cort, iar Martin observă că Jim Francis pare mai destins. Vede cum un cuplu cu un câine mare și zbârcit, dintr-o rasă asiatică, îl salută, iar el îi strânge mâna bărbatului, o sărută pe obraz pe femeie, apoi ciufulește brutal animalul plin de entuziasm.

— Suntem vecini, îi explică el lui Martin în timp ce se așază la masă.

Francis îi zâmbește degajat chelneriței tinere care vine spre ei:

— Ce mai faci, Candy?

— Bine, Jim, zice ea cu o voce melodioasă, adresându-i un zâmbet radios.

Martin își imită clientul și comandă o omletă din albușuri cu spanac și brânză grecească și un platou cu fructe

proaspete. Își deschide Mac-ul și afișează pe el mai multe planuri de aranjare pe etaje a exponatelor, apoi îi sugerează unde ar putea fi puse tablourile și sculpturile. Se apucă să-i explice cum o să pice lumina naturală și cea artificială și ce efecte va avea asta asupra diverselor exponate.

— M-am gândit că poate ai timp să vii într-o dimineață sau într-o după-amiază și să vezi locul, începe el să spună, dar Francis îl întrerupe punând fără ezitare un deget pe prima variantă de aranjare de pe ecran.

— Asta merge, spune el.

— Păi, are anumite avantaje, îl aprobă Martin, arătând spre imagine, dar problema e că aici avem un zid de cărămidă, fără nici o fereastră…

— Merge, repetă Francis, cu privirea ațintită asupra unei mese de lângă ei, unde un grup de oameni care au ținut-o tot în petreceri de Ziua Independenței își tratează mahmurelile cu sticle de bere Corona puse cu fundul în sus în niște pahare imense de *margarita*.

— Păi, ăăă… OK, Jim, presupun că tu decizi, zâmbește crispat Martin Crosby. Îmi place ideea de a pune capetele sculptate pe coloane clasice, creează așa, un efect gen ultimele zile ale Romei antice…

— Îhî, beton. Ai primit vreun răspuns de la impresarul lui Rod Stewart? întreabă Francis pe când chelnerița vine cu omletele.

— Încă nu. O s-o pun pe Vanessa să insiste, zice Martin cu o disperare crescândă, urmărindu-l pe Francis cum aruncă niște chiftele de cartofi unor pescăruși care se plimbă de colo colo pe plaja de lângă terasă.

Din câte i se pare, clientului său îi face o plăcere deosebită să hrănească păsările acelea agresive. Îi atrage atenția în special un pescăruș care plutește în curenții de aer cald, iar Jim are grijă să-i arunce mâncare, îl încântă țipetele lui surescitate, fără să-i pese deloc de nemulțumirea tăcută a celorlalți clienți din cafenea.

Mai târziu, când Martin Crosby se întoarce cu mașina în L.A., secretara sa îi face legătura la telefonul cuplat la sistemul audio al mașinii. Nu e nici Rod Stewart și nici vreun angajat de-al său. E o femeie care are cam același accent ca Francis și care pretinde că e sora lui.

5

CONVORBIREA

Nu mai auzise vocea lui Elspeth de mulți ani. Și totuși a recunoscut-o imediat la telefon, fără să se uite la numele afișat pe ecran. Oricum n-ar fi apărut nici un nume, căci nu mai avea de multă vreme datele ei de contact. Mama lor murise cu câțiva ani în urmă, după ce Jim se mutase în Statele Unite. Jim s-a dus la înmormântare, dar s-a întors în L.A. imediat după aceea. De atunci își schimbase numărul de telefon și nu catadicsise să-i spună și ei. Oare cum făcuse rost de el? Elspeth era descurcăreață. Sora lui mai mică cu zece ani și patru luni. Și fratele lui, Joe, cu un an și ceva mai mare ca el. Dar oare de ce îl suna? Probabil că Joe pățise ceva, era un mare bețiv. Băutura le ucisese tatăl. Avea să-l omoare și pe Joe.

— Elspeth…

— Te-am căutat pe Google. Am luat numărul de telefon de la agentul tău. Mi-a trebuit o grămadă de vreme să-mi dau seama că ești chiar tu… știi, chestia cu Jim. Oricum, n-am vești bune… zice ea și vocea i se poticnește. Îmi pare rău – el îi simte ezitarea dureroasă –, dar Sean a murit ieri. L-au găsit în apartamentul lui.

„Sean… ce naiba…?“

— Deocamdată doar atâta știu, zice Elspeth cu o voce tristă, plină de o suferință iritată.

Pe Jim Francis îl impresionează mai mult tonul vocii ei decât vestea primită, căci ultima oară când se văzuseră, el și sora lui se certaseră.

— Îmi pare tare rău…

Creierul lui Jim este pârjolit de întrebările care își fac apariția în mintea lui, înghesuindu-se să-i cucerească atenția. Trage aer pe nări, umplându-și plămânii. Se gândește la June, femeia cu care l-a avut pe Sean și încă un băiat, Michael. Ea i-l prezentase pe primul născut cu o mândrie aproape rebelă: „Vezi? Vezi ce pot să fac?“. El a simțit doar o ciudată nevoie de a se dezvinovăți, pe care n-a reușit s-o exprime, însă nimic altceva. Pe urmă s-a dus la cârciumă, a făcut cinste la toată lumea și s-a făcut mangă. O imagine a feței lui Sean bebeluș, apoi a lui June și a tipilor din cârciumă, îi pătrund brusc în conștiință. După aceea apare și Elspeth, sora lui, care acum tace la telefon. Cât de mândră s-a simțit atunci ea, o fetișcană, fiindcă devenise mătușă! Toate astea păreau să țină de o altă viață, de viața altcuiva. Se uită în oglinda de pe perete la chipul său bronzat. Melanie e lângă el, cu fața crispată în imaginea reflectată. Lucrurile au stat complet diferit atunci când s-au născut Grace și Eve. S-a simțit mic și totuși o parte dintr-un univers infinit, l-a inundat un noian intern de emoții de toate felurile, a plâns și a strâns-o de mână pe Melanie.

— Mai ești pe fir? s-a auzit vocea lui Elspeth în telefon.

— Ai numărul lui June?

Elspeth pronunță lent cifrele, pe care el le introduce în iPhone cu mâna liberă.

— Evident că vin acolo. Mă suni dacă afli mai multe detalii?

— Desigur.

— Mulțumesc… tușește el, apoi pune telefonul în furcă. Sean, îi zice Melaniei. A murit.

— Doamne sfinte! își duce Melanie mâna la gură. Ce s-a întâmplat?

— L-au găsit mort în Edinburgh.

Vocea lui Jim e ternă, lipsită de intonație.

— Trebuie să merg la înmormântare și, desigur, să aflu ce s-a întâmplat.

— Evident, icnește Melanie, îmbrățișându-l.

Jim e încordat. Ea se simte ca un tricou pus pe o statuie de bronz.

— Ce-au zis?

— E mort, asta-i tot ce știu.

Ea se liniștește, dar încă îl mai ține în brațe. Atitudinea lui îi amintește de momentul când a încercat să-l îmbrățișeze prima oară atunci când s-au combinat, de trupul lui teribil de țeapăn.

— Mă simt prost că nu i-am cunoscut nici pe el, nici pe Michael.

Jim tace, la fel de rigid și de neclintit ca una din statuile sale. Melanie simte cum i se transmite încordarea lui, înțepenind-o. Se îndepărtează de el, lăsându-și brațele să cadă pe lângă corp.

— N-o să faci tâmpenii pe-acolo, nu?

Jim clatină viguros din cap.

— Ce tâmpenii să fac? Vreau doar să aflu ce s-a întâmplat, să merg la înmormântare, spune el, apoi adaugă cu un ton schimbat: Să văd ale cui lacrimi sunt sincere, ale cui sunt false…

Se duce în birouaș, se așază în fața computerului și intră pe internet.

— Jim…

— Ai spus că nu l-ai cunoscut. Nici eu, mormăie Jim, iar ochii lui căprui se întunecă. Când era mic, mi se părea o pacoste. Nici nu-l băgam în seamă. Pe urmă am stat în închisoare. Am greșit în toate cu el și cu fratele lui, zice Jim, iar Melaniei i se pare că a adoptat un ton de conversație lejeră, de parcă ar vorbi cu altcineva.

Asta o buimăcește, iar el își dă seama și îi spune cu o voce mai gravă:

— Când am devenit părinte, am zis că n-o să mă port niciodată cu ei așa cum s-a purtat tata cu mine. Și m-am ținut de cuvânt: m-am purtat și mai urât, recunoaște el fără menajamente, intrând între timp pe *site*-ul American Airlines, pe urmă se răsucește spre ea și îi zice cu convingere: Dar acum, cu fetele, nu mai sunt așa.

— Bineînțeles că nu, ești un tată minunat, spune Melanie, probabil pe un ton cam prea apăsat. Acum e altceva. Erai prea tânăr, erai…

— Eram dependent de violență, mărturisește Jim pe un ton glacial, tastându-și datele personale și scoțându-și cardul de credit. Însă acum îmi țin dependența sub control, fiindcă nu mi se mai pare că ar duce undeva. Doar la închisoare. Am stat prea mult pe-acolo.

— Da.

Melanie se uită la Jim și îl strânge de mână. Încearcă să-l regăsească pe omul cu care s-a măritat și pe care l-a adus cu ea în State. Nu poate să-l vadă decât pe pușcăriașul scoțian pe

care l-a cunoscut cu mulți ani în urmă și care se numea Francis Begbie.

6

CURIERUL 2

Veneau în vizită vineri seara, când maică-mea era la bingo, ca să joace cărți. Erau acolo bunicul Jock, Carmie, Lozy și un tip mult mai tânăr, Johnnie Tweed „Frumușelul“, singurul dintre ei care îmi dădea bani din când în când. Mă lua deoparte și îmi punea în mână o bancnotă de o liră sau de zece lire, apoi îmi făcea cu ochiul, ca să înțeleg că nu mai trebuie să spun nimănui despre asta. Formau o gașcă arogantă, credeau că li se cuvine orice și aveau obiceiul să se plimbe țanțoș de colo colo în pardesie negre și cu pălării de fetru moale pe cap. Fratele meu și cu mine eram fascinați de toți patru.

Tata se pilea cu unchiul Jimmy. Era mereu machit. Mama îl dădea tot timpul afară, iar uneori nu-l primea înapoi ani întregi. Când se întorcea, o vreme se abținea de la băutură, dar niciodată nu rezista prea mult. Pe urmă dispărea iarăși pentru multă vreme. Lumea zicea că lucrează pe platforma petrolieră, dar eu știam că era la închisoare sau se mutase la vreo curvă proastă. Odată s-a întors și a rămas la noi destul timp cât s-o lase gravidă pe mama cu sora mea mai mică, Elspeth.

Așteptam cu nerăbdare serile de vineri, chiar dacă erau un pic ciudate. Bunicul Jock sorbea dintr-o bere pe care rareori o

termina, iar din când în când mai lua și câte o gură de whisky. Doar o gură. Se uita la cei doi fii ai lui, bețiți, crăcănați, trăgând mereu pârțuri și înjurând, iar eu, deși eram doar un copil, îmi dădeam seama că îl dezamăgeau. Presupun că era ceva ce aveam în comun noi doi.

Mama îi detesta și pe el, și pe cei trei prieteni ai lui. Golani, zicea ea despre ei. Pe atunci, la sfârșitul anilor '70, erau printre ultimii care încă mai munceau la docuri. Toți, în afară de Johnnie, se angajaseră acolo imediat după război, iar acum mai aveau puțin până să iasă la pensie. Pentru că aveau meseria asta, cei trei mai vârstnici nu luptaseră în război. Mereu mi s-a părut o ironie că niște puțoi, pe care toată lumea îi credea duri, profitaseră de meseria lor ca să evite lupta cu naziștii. Însă de fapt motivul lor fusese câștigul material. „A luat tot ce-ar fi trăbuit să primească oamenii harnici", mi-amintesc că a zis odată mama. „A șutit dă la a lor. Chestiile din război era pentru toată lumea, nu doar pentru niște scursuri dă hoți ca ei."

Lucrurile nu stăteau chiar așa. Mă uitam la obiectele din casa noastră și le comparam cu cele din casele sărăntocilor. Noi aveam de toate – asta când taică-miu nu le vindea pe băutură. Și toată lumea știa de unde le aduce. N-am auzit-o niciodată pe mama să-i spună cuiva să i le dea înapoi.

Dar încerca să mă țină departe de bunicul Jock și de prietenii lui. Când au început să-mi acorde atenție, aveam treișpe ani și eram în primul an de liceu. Faptul că li se rupea de fratele meu Joe, care era cu paișpe luni mai mare ca mine, mă încânta. Mă făcea să mă simt important.

Pe atunci puține lucruri mă făceau să mă simt așa.

În școala primară m-am chinuit rău să învăț să citesc, iar în gimnaziu am fost pus în clasa proștilor. Pentru mine literele și

cuvintele de pe o pagină nu însemnau nimic, nu erau decât niște mâzgălituri codate, pe care nu le puteam descifra. Mulți ani mai târziu mi s-a pus diagnosticul de dislexie. Dar pe atunci profesorii și elevii snobi râdeau de mine că sunt prost și înapoiat. Eu mocneam de o furie interioară atât de puternică, încât aproape că mi se făcea rău. Ședeam acolo, în bancă, respiram crispat și mai că leșinam de furie. Pe urmă am aflat că dacă îmi descărcam furia, râsetele încetau: le opream preschimbându-le în sânge și lacrimi.

Așa se face că mă încânta prețuirea arătată de bunicul Jock și amicii lui. De bărbații ăia chei și șmecheri, pe care lumea părea să-i respecte și de care se temea. Deși nu l-am înțeles niciodată pe Johnnie Tweed. Era mai degrabă de-o vârstă cu tata, nu cu bunicul, iar eu am crezut întotdeauna că ar fi trebuit să fie prieten cu el. Așa cum o sugera și porecla lui, „Frumușelul“ era un tip arătos, cu dinți mari, albi, și o claie de păr ciufulit, închis la culoare și tuns periuță. Mirosea puternic a loțiune de ras, a țigări și alcool, așa cum ți se pare că miros toți bărbații când ești mic, dar Johnnie parcă era mai parfumat decât ceilalți.

Detestam școala și munceam cu jumătate de normă în chip de curier la R&T Gibson, o băcănie din Canonmills. Mergeam pe bicicleta mea mare, cu cadru negru, metalic, și duceam cutiile cu cumpărături în coșul imens din fața ghidonului. Pedalam cu monstrul ăsta pe străzile aglomerate, iar piciorușele mele subțiri apăsau cu putere pe pedale doar ca să țină bicicleta dreaptă. În magazin mai aranjam și marfa pe rafturi. Pe proprietarul băcăniei nu-l chema Gibson, ci Malcolmson: un gherțoi pițigăiat și plin de entuziasm. Malcolmson mă freca tot

timpul, pe mine și pe Gary Galbraith, celălalt puști care lucra acolo.

Într-o sâmbătă dimineața bunicul Jock a intrat în magazin cu Carmie. Willie Carmichael era un bărbat uriaș și tăcut, cu mâinile ca niște lopeți, și era mereu împreună cu bunicul. Jock avea pe chip zâmbetul ăla strâmb al lui, pe care acum îl asociez cu cuvântul „răutăcios“. Și-a ațintit privirea asupra lui Malcolmson, care se bâțâia tulburat de pe un picior pe celălalt în timp ce vorbea, cu vocea din ce în ce mai pițigăiată:

— Docherii din Leith, îhî, Jock, tre savem grije să nu-i șucărim!

Zâmbetul ăla nesuferit nu s-a clintit de pe mutra bunicului. El și Carmie l-au luat pe Malcolmson deoparte și i-au șoptit ceva la ureche. Eu m-am ținut departe de ei și am continuat să aranjez pe raft conservele cu felii de ananas, dar am văzut cum lui Malcolmson i se bulbucă ochii, pe când cei ai lui Jock și Carmie se îngustează și se lățesc. Pe urmă Jock mi-a zis:

— Să te porți frumos și să muncești din greu pentru domnul Malcolmson, bine, băiete?

— Îhî.

Apoi au ieșit din magazin. O vreme Malcolmson a tăcut mâlc, dar pe urmă s-a uitat la mine ciudat, cu un soi de spaimă și fascinație. Apoi ne-a zis că de acum încolo Gary Galbraith o să facă mai toate livrările, iar eu o să aranjez produsele pe rafturi și n-o să mai stau în frig. Asta era o veste bună pentru mine, dar nu și pentru Gary. Afară, pe bicicleta aia, era ca curu de frig. Însă tot trebuia să le duc docherilor din Leith o cutie cu fructe și legume de trei ori pe săptămână. Nu-l văzusem niciodată pe bunicul sau pe prietenii lui mâncând vreun fruct ori vreo legumă în afară de cartofi.

Portarul era un idiot pe nume John Strang, purta ochelari cu lentile groase și avea părul lins, dat pe spate. Se știa că e un psihopat violent, care făcuse pârnaie în Carstairs, unde erau trimiși criminalii nebuni. Docurile erau pavate cu bolovani, chestie care nu prea conta când intrai, însă când plecai de acolo, după ce ieșeai din crâșmă, cutia era plină de sticle cu tărie și le auzeai cum clincăne când se lovesc unele de altele. Bineînțeles că Strang își ținea gura, fără îndoială că era băgat și el în afacerea lui Jock și a celorlalți, dar pe mine mă treceau fiorii doar când treceam pe lângă namila aia care se holba tâmp la mine. Pe urmă mă duceam cu bicicleta înapoi la magazin și puneam sticlele în căruciorul din spatele clădirii. Johnnie venea mai târziu cu mașina și le lua de acolo. Știam cum procedau, căci într-o noapte stătusem ascuns în spatele tufișurilor, lângă aleea Water of Leith, și îl văzusem când a venit.

Însă îmi plăcea să merg la docuri și să mă întâlnesc cu bunicul și prietenii lui. Era evident că formau un grup aparte și că ceilalți docheri îi ignorau. Își pierdeau vremea într-o clădire din cărămidă, lângă un vechi doc părăsit, pe care și-o aleseseră drept sediu. Era plasată în partea de est a docurilor și era înconjurată de un gard mare din sârmă și de un ciorchine de clădiri industriale, departe de ceilalți docheri. Cred că asta le convenea tuturor. „Crâșma“, cum îi spuneau ei, fusese fără îndoială un depozit: erau acolo o masă cu niște scaune din lemn și un raft cu materiale pentru curățenie. Nu avea lumină, era lipsită de ferestre, iar aerisirea consta în câteva cărămizi lipsă din partea de jos sau de sus a zidurilor, dar ușa ei masivă din lemn era lăsată puțin deschisă când eram înăuntru.

Eu stăteam cu ei, beam ceai dintr-o cană, mă încălzeam la o sobă cu gaz care ardea permanent pe timpul iernii și le

ascultam discuțiile. Pe atunci, în copilărie, mi se păreau ciudate, ca și cum vorbeau mereu în dodii, foloseau cuvinte și expresii pe care nu le înțelegeam. Parcă ar fi fost o altă limbă, un soi de cifru. Erau ca niște artefacte dintr-o altă epocă.

Chiar dacă habar n-aveau că Jam urcase pe primele locuri în topuri, știau multe despre oameni și slăbiciunile lor.

— Știi că lu frati-tu, Joe, i-e frică dă tine, mi-a zis odată bunicul Jock în crâșmă. S-a prins că ești mai tare ca el.

Revelația asta m-a dat pe spate. Joe mă teroriza tot timpul: mă caftea și-mi făcea viața un iad. Dar mi-am dat seama că afirmația bunicului era ciudat de credibilă. Vedeam panică în ochii lui Joe atunci când mă bătea, de parcă s-ar fi așteptat tot timpul să ripostez, deși asta nu se întâmpla niciodată. Numai că, înarmat cu această revelație, m-am hotărât să-i satisfac așteptările. Să-l iau prin surprindere. Ticălosului ăstuia bătrân de Jock, care mirosea slăbiciunea unui om ca un rechin care simte sângele în apă, nu-i scăpa nimic. Înțelegea totul.

În tinerețe obișnuiam să le povestesc tuturor episodul cu Joe și cu mine, momentul când relația noastră s-a schimbat complet. Însă spuneam că tata a fost cel care m-a luat deoparte și mi-a spus să-l lovesc pe Joe cu o cărămidă în față în timp ce doarme. Așa aș fi vrut să fie tata, la fel de puternic și de autoritar ca bunicul. Însă n-a fost tata. A fost bunicul. Bătrânul Jock.

Dar lucrul cel mai important a fost că fața era a lui Joe, iar eu țineam cărămida în mână. A plâns toată noaptea, iar sângele i se prelingea pe pernă. Eu eram înfricoșat, dar euforic, aproape că pluteam de fericire la gândul că sunt atât de puternic. Amândoi știam cum o să stea lucrurile de-acum încolo.

7

SORA

Călătoria cu avionul a fost o amestecătură glorioasă și încâlcită de informații. Cărțile audio i-au răcnit în urechi prin căști, acum completate și de Kindle. Acesta îi oferise o libertate nemaipomenită. Jim putea să mărească dimensiunea literelor și să se concentreze asupra anumitor cuvinte fără ca textul amorf de alături să-i distragă atenția. Învățase să modifice tipul caracterelor, căci unele sunt mai ușor de citit decât altele, iar experimentul a fost încununat de succes. Ascultând actorii care citeau textul, a învățat să recunoască singur cuvintele de pe pagină. Încetul cu încetul, frustrarea dureroasă a eșecului a fost înlocuită de surescitarea pe care o simți când înveți ceva. Batjocura profesorilor, chicotelile colegilor, rușinea usturătoare și furia clocotitoare și violentă au început să pară că aparțin altcuiva, dintr-o altă epocă.

Și totuși pe pașaportul lui era același nume: Francis James Begbie. Asta deși acum folosea în profesie numele de „Jim Francis“, iar Melanie vorbea despre el numindu-l în general Jim. O convinsese repede să facă asta, căci, printr-o coincidență minoră, numele de familie al soției sale era identic cu numele lui mic, iar colegii ei din facultate îi ziceau

adesea „Frankie“. Cu toate astea, ea s-a simțit măgulită când el i-a spus că vrea să i se zică Jim, iar când s-a născut Grace, au adoptat toți trei numele de Francis.

— Nu vreau să fie o Begbie când va fi mare, a spus el ferm.

Însă indiferent ce nume ar fi folosit, n-ar fi crezut niciodată că se va întoarce în Scoția. Pur și simplu nu-i trecuse nicidecum prin cap s-o facă, iar la înmormântarea mamei lui își jurase că n-o să mai vină în orașul său natal. Nu se înțelegea bine cu fratele și sora lui și nici cu fiii lui, despre care își imagina că nu fac decât ce-i taie capul. Dar singurul lucru pe care nu și-l imaginase despre ei era că ar putea să moară. Iar reacția lui instinctivă nu l-a uimit, doar l-a șocat să vadă cât de profund îl zguduise.

În ceea ce privea prieteniile, relațiile astea ce existau între bărbații conservatori și violenți puteau rămâne bune și, pentru o vreme, chiar pline de o afecțiune autentică atâta timp cât ierarhia era acceptată și respectată cu strictețe. Însă când aceasta se năruia, rezultatele erau devastatoare, și puține relații mai reușeau să supraviețuiască – asta dacă, eventual, oamenii înșiși supraviețuiau. Și-apoi, vechii lui prieteni duceau oricum o viață care nu-l mai atrăgeau deloc.

Vorbise cu June și își dăduse repede seama că, dincolo de plânsul ei buimac și înăbușit din pricina antidepresivelor, ea voia în primul rând ca el să plătească înmormântarea, așa că s-a oferit imediat s-o facă. June i-a povestit pe scurt ce s-a întâmplat: în urma unui mesaj anonim, Sean a fost găsit într-un apartament din Gorgie, înjunghiat de mai multe ori. Poliția era de părere că fusese atacat acolo, dar nimeni nu fusese de față, iar vecinii nu auziseră nici un zgomot de încăierare. Apartamentul fusese închiriat de proprietar unui cunoscut

dealer de droguri, care în prezent se afla în închisoare. Nu exista nici un semn că acolo s-ar fi vândut droguri și, din câte se știa, în apartament nu locuise nimeni multă vreme înainte să se mute Sean în el.

Spre sfârșitul călătoriei prelungite Jim a obosit tot mai tare, iar avionul care trebuia să decoleze din Londra, de pe Heathrow, a întârziat. Acum e în Edinburgh, extenuat și înfrigurat, îmbrăcat cu o jachetă subțire de piele, și târăște după el o valiză roșie de dimensiuni medii, în care a îngrămădit mai ales tricouri, șosete și chiloți. Vânturile ce bat dinspre Marea Nordului îl șfichiuie când iese din aeroport. A greșit că nu și-a adus haine mai groase. Își scoate iPhone-ul și pe ecran îi apare un mesaj de la compania de telefonie, care îl informează ce tarife uriașe trebuie să plătească pentru a-l folosi în străinătate. Urmează un alt mesaj, mai plăcut, de la Melanie:

Te iubesc!!! Pup.

Îi răspunde:

Am ajuns cu mine! Te iubesc!!! Pup.

Își dă seama cu groază că a scris greșit „bine“. Pe urmă, spre uimirea lui, când ajunge în stația de taxiuri, îl recunoaște pe taximetrist după părul lui inconfundabil, ca un tirbușon. Și șoferul îl recunoaște pe el.

— Cumerge, frate? Ești Franco, da? Pretenu lu Sick Boy!

— Terry!

Franco, așa cum va fi cunoscut întotdeauna în Edinburgh, îi zâmbește cam crispat. Juice Terry este un personaj cunoscut în oraș, iar pe el îl liniștește că vede o față familiară. Ultima oară când auzise de Terry, făcea filme porno împreună cu vechiul său prieten, Sick Boy, iar în timpul liber lucra ca taximetrist.

— Am citit o groază dă tine. O duci bine, rânjește Terry, apoi se încruntă. Știi… am auzit dă fii-tu. Îmi pare rău, frate. Așa tânăr, na…

— Mersi, da n-am mai vorbit dămult cuiel.

Terry îi evaluează rapid răspunsul, încercând să-și dea seama dacă e adevărat sau doar bravează.

— Ai venit acilea la înmormântare, da?

— Îhî.

După ce îl duce pe Franco la adresa din Murrayfield, pe o stradă care e o încâlceală de clădiri cu puține etaje, Terry îi dă o carte de vizită.

— Dacai nevoie diun taxi, dă-mi un semn, îi face el cu ochiul. Nu prea-s „pă liber“, mă-nțelegi…

Franco ia cartea de vizită, o pune în buzunarul interior al jachetei, se dă jos din taxi, își ia rămas-bun și se uită cum taxiul condus de Terry pleacă în trombă. Zărește prin ceața enigmatică ce se lasă în acea dimineață impozantul stadion de rugbi. Pe urmă, târând după el valiza roșie cu rotile, o apucă pe aleea scurtă spre casa cu fațadă pietruită unde locuiesc sora lui împreună cu soțul și cei doi fii ai lor. Bate la ușă, iar Elspeth îi deschide. Are părul prins în vârful capului cu o cantitate implauzibilă de agrafe și ace. Îl îmbrățișează imediat și îl lipește de ea.

— Of, Frank… îmi pare rău… intră… crecă ești tare obosit…

— Sunt în regulă, spune el cu o voce moale, bătând-o ușurel pe spate.

Se desprind din îmbrățișare, iar Elspeth îl conduce înăuntru, unde e cald și bine, apoi îi oferă o bere pe care el o refuză laconic:

— Nu mai m-ating dă dastea.

— *Iartă-mă*, zice ea, accentuându-și scuzele un pic cam teatral, pe urmă își revine. Tot nu mai bei nici un strop dialcool?

— Daproape șapte ani.

Elspeth își prepară un gin tonic, deși e încă dimineață.

— Arăți tare bine, declară ea, așezându-se lângă el.

Frank Begbie nu poate spune același lucru despre sora lui mai mică. Pare mai grasă și are fața cam umflată.

— Pilates, zâmbește el.

— Glumești!

— Îhî, Mel faciasta. Io mă duc la un club dă box dă patru ori pă săptămână.

Elspeth râde, iar asta o face să pară mult mai tânără.

— Nu mi te pot imagina făcând pilates, dan California, deh, nu po să știi niciodată!

— Crecăs și lucruri mai ciudate.

De parcă i-ar fi dat dreptate, Elspeth spune:

— Deci acuma ești artist, ai?

— Așa zice lumea.

Ochii femeii se îngustează când ridică paharul la gură. Soarbe din el.

— Mda, am citit un articol dă tine în *Scotland on Sunday*. Toate vedetele alea dă la Hollywood vor să se împretenească

cu tine, zice Elspeth și înalță dintr-o sprânceană. L-ai cunoscut pă George Clooney?

— Mde. Ne-am întâlnit o dată.

— Și cum ți s-a părut?

— Mi-a plăcut, recunoaște Franco. Așa că nu mi se pare civilizat să vorbești dă cineva care nu-i dă față.

În răspunsul lui există o infatuare care o irită pe Elspeth.

— Dă când te interesează pă *tine* ce-i civilizat?

— Mai bine mai târziu dăcât niciodată.

Elspeth pare să reflecteze la asta, de parcă ar fi pe punctul să spună ceva tăios, apoi se abține.

— Îmi pare rău dă Sean, zice ea, iar pe chipul ei se așterne o expresie sumbră. Da ar fi bine să punem cărțile pă masă. Ca să fie totul clar.

Franco înalță dintr-o sprânceană.

— Eu îs d-acord.

— Po să-i fraierești pă alții că te-ai schimbat în bine, zâmbește disprețuitor Elspeth, da pă mine nu mă faci. Te știu io. Știu cum ieși.

Se uită la el, așteptând o reacție.

Dar nu se alege cu nici una. Nu numai că fratele ei nu se supără, dar pare că nici n-a auzit ce a spus.

— Totuși suntem neamuri, oftează Elspeth. Așa că po să stai în camera noastră dă oaspeți până după înmormântare.

— Îți rămân dator.

Elspeth mijește ochii.

— Da dacă faci un pas greșit, zbori diaici. O zic serios, Frank. Am copii în casă.

Frank Begbie simte cum în el se umflă și se înalță ceva familiar. Vrea să se ridice în picioare și să-i zică să se ducă la

dracu', iar apoi să se care din casa asta anostă și ordonată, cu mobila și decorațiunile alea bej insipide. Dar trage adânc aer în piept și se uită la cei doi câini de porțelan de pe polița șemineului. Erau ai mamei lui, stăteau în casa unde a crescut. Pe urmă se răsucește și încuviințează lent din cap.

— Înțeleg.

Elspeth pare buimăcită de docilitatea lui și înghite vizibil în sec.

— Știi, Sean a trecut paci dă câteva ori.

— Zău?

— La început a fost bine, mi-a plăcut că-l văd, zâmbește ea, apoi clatină posomorâtă din cap. Pormă a intrat în mocirlă, venea p-aci numa să facă rost dă bani.

— O să ți-i dau înapoi.

— Nu-i vorba dasta, zice Elspeth și ridică paharul. N-am vrut să stea dă vorbă cu Thomas și George. Ei îs băieți cuminți. Dar îl admirau, că era văru mai mare.

Frank încearcă să digere informațiile. Sean, nepoții lui, casa asta din Murrayfield. E acceptabilă, deși nu la fel de impunătoare ca a lui, aia din California, își zice el, plin de satisfacție. În Leith, pe vremea când era copil, Murrayfield i se părea locul de joacă al milionarilor. Acum, în ochii lui pretențioși, i se pare – cel puțin în partea asta – doar un cartier sărăcăcios și jalnic, la care nu mai are nici un motiv să tânjească. Dar capul parcă îi scârțâie, iar el cască cu o gură uriașă.

— Auzi, îs cam obosit dă la diferența dă fus orar. Te superi dacă mă-ntind umpic?

— Nu, deloc, zice Elspeth și îl conduce în camera de oaspeți.

Franco se dezbracă în chiloți și se bagă sub plapumă. Bucuros că se poate întinde pe spate după ce a stat chircit în avion, adoarme rapid, dar somnul îi e tulburat de vise dezlânate. După câteva ore îl trezesc niște zgomote de la parter. Memorează numărul lui Terry în iPhone-ul său, face câteva exerciții, boxează în gol în fața oglinzii, după care face o sută cincizeci de flotări și un duș.

Băieții, George și Thomas, care au nouă și zece ani, s-au întors de la școală. Îl privesc cu o fascinație pură. După un schimb de cuvinte politicoase despre avioane și America, George își ia inima-n dinți și spune:

— Mami zice că ai fost la închisoare.

— George! șuieră Elspeth printre dinți.

— Nee, e OK, zâmbește Franco. Da, așa e.

— Uau… Probabil ai făcut ceva lucruri rele, nu?

— Unele lucruri rele, recunoaște Franco, dar mai ales prostii. Din cauza asta intră oamenii în închisoare. Dar voi păreți prea inteligenți ca să faceți prostii. Și cum e la școală?

Băieții povestesc cu plăcere ce-au făcut în ultimul timp, iar Franco, în timp ce discută cu ei, e surprins de cât de mult îi plac nepoții lui. Chiar și Elspeth pare că se relaxează, iar el îi arată poze cu fetele lui pe iPhone.

— Sunt frumoase, zice ea, dar într-un fel aproape acuzator, căci tonul ei sugerează că, inevitabil, el o să le distrugă într-un fel sau altul.

Greg, soțul lui Elspeth, vine acasă de la serviciu. S-a îngrășat și a chelit puțin.

— Frank! Mă bucur să te văd.

Îi întinde o mână și o scutură cu nădejde pe a lui Franco.

— Evident, îmi pare rău că se întâmplă în asemenea circumstanțe, se corectează el pe un ton mohorât.

— Mda, și eu pă tine, mersi, izbutește Franco să zică, spunându-și în sinea lui că Greg arată ca un manager britanic tipic de nivel mediu: obosit, stresat și deznădăjduit, căci e chinuitor de conștient de faptul că de-acum nu mai poate avansa și că următoarea schimbare majoră în viața lui va fi ieșirea la pensie sau, mai rău, posibila concediere.

— Cum e la muncă?

— Nu vrei să știi, clatină Greg din cap.

„Tu nu vrei să știi cât de mult nu vreau eu să știu“, își zice Franco în sinea lui.

Dar Greg, aidoma fiilor săi, e prietenos și abia așteaptă să stea de vorbă cu el.

— Se zvonește că o să fuzionăm. Ăsta nu-i niciodată un lucru bun, Frank.

Se uită pe fereastră și repetă cu o voce mai joasă:

— Nu-i niciodată un lucru bun.

După cină (Franco se miră că și el îi spune așa, în loc de gustarea de după-amiază) băieții se duc la ei în cameră, iar Greg devine mai serios, soarbe dintr-un pahar de whisky, în timp ce Elspeth umple mașina de spălat vase din bucătărie.

— Zău că te admir, Frank, admir felul cum ți-ai schimbat viața de când ai devenit artist. Probabil că te bucuri mult de succesele tale.

— Câștig binișor, mda.

— Întotdeauna mi-am dorit să scriu cel mai mare roman scoțian… spune Greg cu o voce melodioasă și meditativă, arătând cu degetul spre bibliotecă. Odată am făcut un curs de scriere creativă…

Franco se uită în direcția indicată de Greg, vede cotoarele cărților și își dă seama că le-a citit cam pe toate.

— În școală profesorii ziceau că-s bun la arte plastice, dar eu n-am crezut asta niciodată. Odată am desenat așa, un soare negru. Pe prof l-au apucat pandaliile: „Un soare negru, Francis Begbie?“. Da mie mi-a plăcut ideea dă soare negru, ca o gaură neagră în univers. Absoarbe totul în întuneric: dă unde am venit, acolo ne și ducem.

Greg dă aprobator din cap, dar rânjetul i se stinge de pe chip când înțelege cuvintele deznădăjduite ale lui Franco. Se înviorează din nou și zice pe un ton plin de admirație:

— Ce creativitate… Mi-aș dori să fiu și eu așa! Stai cu toate vedetele alea… ai cunoscut-o pe Jennifer Aniston?

— Mi-a supt-o cel mai mișto.

Greg înalță din sprâncene, se uită spre bucătărie și întreabă în șoaptă:

— Glumești, nu?

— Îhî. N-a fost chiar așa dă mișto.

— Ha-ha-ha… chicotește Greg, dar tace când Elspeth vine lângă ei.

Frank văzuse CD-urile aranjate frumos într-un dulap mare. Îi atrag atenția mai multe jocuri de societate puse dedesubt, unele peste altele. Se ridică în picioare și le studiază.

— Monopoly… Cu Edinburgh, ei na! N-am știut că a apărut și ăsta. Facem o partidă?

— Nu, spune Elspeth pe un ton ferm. Ți-aduci aminte când am jucat ultima oară Monopoly în familie? La mama, de Crăciun?

Franco devine brusc tăcut, timp în care băieții coboară din camerele lor.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă George.

— Nu-i treaba ta, zice Elspeth.

Franco își amintește că au pus o sticlă de whisky Famous Grouse în mijlocul tablei de joc, regula fiind că oricine ajunge pe „Parcare gratuită“, soarbe din ea. El părea să nimerească tot timpul acolo. Pe urmă Joe a trișat, a pretins că a dat cu zarul zece, nu unsprezece, ajungând astfel pe Park Lane, căci avea de gând s-o cumpere pentru a o combina cu Mayfair, pe care o avea deja. Frank a luat sticla și a azvârlit-o în capul fratelui său, șocându-i pe Elspeth, pe June, pe fosta iubită a lui Joe, Sandra, și pe mama lor, Val. L-au dus pe Joe la spital, unde doctorii i-au pus douăsprezece copci. Amintirea îl face pe Franco să se răzgândească. Scoate „Cursa de șoareci“.

— P-ăsta nu l-am mai văzut dă mulți ani, zice el și deschide cutia.

— Detestai jocul ăsta, își amintește Elspeth. Ziceai mereu că tresă te chinui prea mult ca să traversezi toată tabla doar ca s-o declanșezi și că și-așa nu merge totdeauna.

— Da mi-ar place să jucăm, așa, dă dragu vremilor care-a fost, propune Frank. Ăsta-i mai șmecher ca ăla care-l aveam. Nu mă deranjează omul din baie, zice el și se uită la accesoriile din plastic, pe care George și Thomas le aranjează nerăbdători pe tabla de joc.

8

INCIDENTUL

În dimineața următoare Franco se trezește devreme și se uită pe fereastră spre capătul străzii și spre micul pod de pe Water of Leith, care duce la stadionul de rugbi. E ciudat că râul șerpuiește tocmai până la Leith și la Firth of Forth, lângă docuri. Îl șochează încă o dată impresia pe care i-o lasă cartierul unde locuiește sora sa. Cu clădirile alea ieftine, prost construite, și zidurile fațadate cu pietriș, nu e decât cu o treaptă mai sus decât un cartier de locuințe sociale.

Ia telefonul său mobil american și observă că bateria i s-a descărcat aproape complet, apoi își dă seama că, în graba plecării, n-a luat cu el decât încărcătorul obișnuit, ce nu se potrivea la prizele europene. O sună totuși pe Melanie, sperând că încă nu s-a culcat. Ea răspunde imediat.

— Hei, tu ești!

— Hei, iubito, cum ești? zice Franco și simte cum îi dispare accentul. Ce mai fac fetele mele?

— Suntem toate bine. Doar că nu prea știu ce să le spun. Le-am zis: „Un vechi prieten de-al lui tata e bolnav“. Nu mi-a trecut altceva prin cap.

Franco reflectează puțin, apoi o aprobă:

— O idee bună. Probabil e cel mai bine așa.

Melanie îi povestește un episod amuzant cu Grace, apoi Frank îi spune că a jucat „Cursa de șoareci“. Când simte că telefonul e gata să cedeze, își iau rămas-bun unul de la altul, iar el se duce în bucătărie pentru a prepara micul dejun.

Elspeth e uimită când vine și îl găsește pe teritoriul ei, purtând un șorț cu o grăsană în chiloți și sutien și făcând o omletă din albușuri și șvaițer. Până atunci nu-l văzuse nici măcar fierbând un ou.

— Un nou talent, remarcă ea.

— Pot să vă ofer o omletă? întreabă el, cu un ușor accent american ce-i persistă în voce.

Elspeth refuză, dar Greg, care încearcă să-și netezească o șuviță de păr când intră în bucătărie, acceptă cu entuziasm. După ce își înfulecă mâncarea, Franco dispare puțin, apoi se întoarce îmbrăcat cu un pulover cu fermoar, gata de plecare.

— Și un te duci atât de devreme? întreabă Elspeth.

— Mă bate gându să umblu umpic prin oraș, iar piormă s-o iau spre Leith, să văd care dintre vechii mei preteni mai e piacolo.

Elspeth tace și îi dă o cheie de rezervă. El vede cum mintea i se agită în dosul ochilor, la fel ca în trecut, în timp ce evaluează semnificațiile posibile ale afirmației lui.

După ce Franco pleacă, Greg comentează:

— Fratele tău parcă e alt om! Am avut o discuție mișto cu el despre procesul lui de creație.

— Tu vezi partea bună din oameni, Greg, zice Elspeth pe un ton glacial. Habar n-ai cum e el de fapt.

Franco încearcă să afle ce s-a întâmplat în ultimele zile de viață ale lui Sean. Mai întâi se duce la apartamentul din Gorgie, unde a murit fiul său. Este înghesuit pe o stradă întunecoasă, între niște blocuri sărăcăcioase, în spatele stadionului Tynecastle. Șiruri de mușchi cresc printre pietrele de macadam, iar pacea și tăcerea mormântală domnesc în preajma lui. Ușa scării de bloc are interfon, iar el se oprește, căci nu vrea să-i deranjeze pe vecini, cerându-le informații, până nu află cât de cât ce s-a întâmplat.

Detaliile rudimentare pe care i le-a dat June nu sunt nici pe departe suficiente. Se duce pe George IV Bridge, la biblioteca publică din Edinburgh, și citește articolele din ziare legate de incident. Pe urmă sună la secția de poliție din Gayfield Square, la numărul de relații cu publicul asociat cazului. Spre mirarea lui, recepționerul îi face imediat legătura cu polițistul care se ocupă de anchetă. Polițistul se prezintă ca fiind inspectorul detectiv Ally Notman. Își exprimă condoleanțele și spune că vrea să-l cunoască, apoi îl întreabă când poate veni la secție. Franco îi zice că poate să ajungă acolo în mai puțin de o oră, iar Notman e de acord. După convorbire el se așteaptă ca iPhone-ul lui să fie complet descărcat, dar telefonul încă mai funcționează.

Se plimbă prin oraș cu o relaxare și o vioiciune bizare. Când ajunge la capătul lui Leith Walk, lui Franco îi crește pulsul: de aici încolo e zona unde a crescut. În pofida atitudinii binevoitoare a polițistului de la telefon, i se pare foarte ciudat că e nevoit să intre de bunăvoie în secția de poliție din Gayfield Square. Cu mulți ani în urmă, la ultima lui vizită acolo, a fost târât prin ușile alea până la o celulă, aproape beat, furios și plin de sângele lui Donnelly, un rival

de-al lui, după o bătaie cu cuțitele în fața cârciumii Joseph Pearce de vizavi. Asta se petrecuse în toiul zilei. „Cât de tâmpit poți să fii?“ se întreabă în sinea lui. „Ca un cretin de pilot kamikaze.“ Se oprește, se îndepărtează câțiva pași de ușa din sticlă a secției de poliție, apoi, stând pe treptele din piațeta Georgian, se uită la cârciumă. Ar fi fost mai simplu să fi intrat în secție și să-l fi atacat pe sergentul de la recepție.

Acum polițistul îl întâmpină cu un zâmbet, iar această atitudine amabilă îl zguduie și mai mult pe Franco. Inspectorul cu care a vorbit mai devreme e chemat și își face imediat apariția. Detectivul Ally Notman e un bărbat înalt și brunet, slab, dar cu o burtă de bere în evoluție. Notman îi strânge mâna lui Franco, murmurând condoleanțe, și îl conduce într-o încăpere unde pot discuta în liniște. Doar atunci polițistul renunță la atitudinea sa consolatoare și îi dezvăluie sistematic toate detaliile cazului.

— Sean a suferit răni multiple, fiind înjunghiat în piept, stomac, abdomen și coapse. Plăgile pe care le are doar pe un braț sugerează că nu s-a putut împotrivi aproape deloc, probabil din cauza faptului că era extrem de drogat. L-a ucis o rană care i-a secționat artera femurală de la picior. Probabil a murit din cauza pierderii de sânge în mai puțin de un minut.

Notman înalță din sprâncenele lui aproape negre, așteptând reacția lui Franco.

— Se pare că băiatul care a făcut asta era într-o criză de furie și a avut noroc, presupune Franco. Nu-i tocmai opera unui asasin cu sânge-rece.

Notman își menține expresia impasibilă de pe chip, deși Franco are impresia că zărește în ochii săi o scânteie de

confirmare. Pe urmă detectivul îi arată o copie a raportului toxicologic.

— Aici scrie că Sean luase multe droguri.

Franco se uită pe document. Din jargonul specific de pe pagină îi sar în ochi cuvintele „heroină“, „*ecstasy*“, „cocaină“, „sulfat de amfetamină“, „cannabis“, „diazepam“, „nitrat de amil“ și „pastile antidepresive“.

„Individul care a intrat în apartament și l-a căsăpit pe bietul puțoi a avut o muncă ușoară.“

— Foarte multe, remarcă Franco. Era inconștient?

— Cum spuneam, e puțin probabil ca într-o asemenea stare să fi simțit atacul.

Asta e o ipoteză cam șubredă, decide Franco.

— Aveți vreun suspect?

— Cercetările sunt în curs, zice Notman cu o voce monotonă. Evident că o să vă ținem la curent pe dumneavoastră și pe fosta… mama lui Sean…

— Beton, zice Frank Begbie.

Știe povestea. Polițaii n-o să se dea peste cap să găsească criminalul. Spre uimirea lui, își dă seama că nu le poartă pică. Sean, ca și el însuși, probabil că o luase demult pe o cale greșită, așa că viu n-ar fi făcut decât prăpăd în jurul lui. De ce să te ocupi de oameni de genul ăsta, când mai bine îi lași pur și simplu în pace, ca să se omoare între ei? În ciuda declarațiilor noastre lingușitoare rostite cu jumătate de voce, pe un ton mârâit și lipsit de entuziasm, adevărul este că în ochii legii nu mai există democrație, universalism și egalitate, iar *de facto* am adoptat o perspectivă ierarhică elitistă asupra lumii. Cei de jos nu sunt importanți atâta vreme cât nu fac altceva decât să fie un pericol doar pentru ei, nu și pentru cei

din vârful ierarhiei sau pentru sursele de venit, cum sunt turiștii. Propriii săi copii, Sean, Michael și River, fiul fostei lui iubite, Kate (de care practic uitase, căci intrase în închisoare exact înainte ca el să se nască și se despărțise de ea pe când era încă la pușcărie), ăștia nu sunt importanți pentru el. Cum ar putea să se compare cu Eve și Grace, pe care le-a născut o mamă educată, într-un mediu privilegiat? Mizezi tot timpul pe calul de rasă pură, nu pe cel răpciugos. Dacă până și el își clasifică odraslele după astfel de criterii, cum ar putea să-i condamne pe polițai pentru lipsa lor de interes când, în același timp, unui sărman turist i se șterpelește geanta în centrul orașului?

— Încă un lucru. Cine l-a găsit? întreabă Franco.

— Cineva a sunat la 999 fără să-și spună numele și a chemat ambulanța. A zis că a fost un accident grav, apoi a închis.

Frank Begbie reflectează la asta. Cel care a sunat e neîndoielnic implicat cumva în toată povestea. Dacă ar fi fost nevinovat, ar fi chemat și poliția, nu doar ambulanța, și n-ar fi zis că Sean a pățit un accident.

— E posibil ca individul care a sunat să fi fost și cel care l-a omorât?

— Da. Sau era un prieten ori complice care a asistat la crimă și îi cunoștea și pe Sean, și pe cel care l-a ucis, spune Notman. Poate că l-a copleșit vinovăția mai târziu, dar noi n-avem de unde să știm.

Franco cugetă la asta și simte că nu are cum să scoată de la polițai mai mult de-atât.

— Pare că v-ați schimbat în bine. Am auzit că sunteți foarte cunoscut în lumea artistică, zâmbește Notman.

— N-am dă ce să mă plâng. M-a gâdilat umpic imaginația, zice Franco.

Își dă seama acum că polițaiul o să facă un rahat în privința lui Sean. Își mai dă seama și că principalul motiv pentru care a fost de acord să se vadă cu el atât de repede a fost acela de a-i spune să nu facă nici el nimic.

— Vă înțeleg supărararea, domnule Begbie, declară Ally Notman, acum pe un ton serios, profesional. Dar nu-i nevoie să adaug că trebuie să ne lăsați pe noi să ne ocupăm de caz. Ați înțeles?

— Vă las pe voi să faceți ce știți mai bine, zâmbește Franco, apoi adaugă pe un ton sumbru: Iar voi mă lăsați pe mine să fac ce știu *eu* mai bine.

Lui Notman îi cade fața.

Franco îi adresează un zâmbet radios.

— Adică, bineînțeles, să pictez și să sculptez.

9

PARTENERUL DE DANS 1

S-au trezit pe terasa din spatele clubului, atrași de melodia ritmată de dans care se auzea din sistemul audio, una aleasă de DJ-ul plasat într-un colț. După interiorul mohorât și aproape pustiu, aici li se părea că sunt într-o oază: oamenii dansau, ședeau la mese, beau și fumau sau se învârteau agale în grupuri mici. Melanie și Jim și-au dat seama imediat că acolo erau foarte puțini inși nehispanici, printre care și ei. Un alt cuplu de albi se unduia cu oarecare stil și competență, pe când doi bărbați negri, sprijiniți de balustradă, se uitau ba la stradă, ba la mulțimea dinăuntru. La inițiativa Melaniei, ea și Jim s-au așezat undeva la perete, în partea opusă barului. Studiau ringul de dans din lemn lustruit, iar fața de masă roșie le atingea picioarele.

La scurt timp după ce s-au pus jos, două femei nemaipomenit de frumoase, îmbrăcate foarte sexy și având atitudini pe măsură, au ieșit țanțoșe pe terasă. Una era fermecătoare, zveltă, cu pielea lucioasă și unghiuri implauzibil de ascuțite ale trupului. Sigur e un fotomodel, și-a exprimat Melanie cu voce tare gândul. Cealaltă, cu buze strălucitoare și păr lung, negru, se mișca aidoma unei leoaice, atrăgând atenția tuturor celor de

față. Jim și Melanie nu erau singurii care s-au uitat unul la altul. Aici se petrecea ceva, iar lucrurile urmau să se precipite.

Peste câteva secunde în spatele celor două cliente țanțoșe a intrat un tânăr îmbrăcat într-un costum albastru-deschis. Arăta bine, era mlădios, cu un aer șmecher, însă cu mișcări relaxate. În timp ce trăgea dintr-o țigară, i-a studiat pe toți clienții cu un dispreț arogant, dar plin de veselie. Când i-a văzut pe cei doi negri, apoi pe Jim și Melanie, a zâmbit de parcă și-ar fi dat seama că erau pentru prima oară în acel club. Pe urmă i-a făcut semn cu mâna DJ-ului, s-a așezat la masă cu cele două femei și a comandat o sticlă de vin alb.

Melanie a încercat să nu se uite la ei, dar trioul era prea eclatant. Aura lor radia pe întreaga terasă și ei degajau o armonie completă cu muzica și atmosfera de acolo. Păreau importanți, însă pentru un motiv mai profund decât felul cum arătau. Era ca și cum ar fi aparținut locului și ar fi avut un țel aproape divin în tot ce făceau.

A trecut o jumătate de oră, iar Melanie și Jim erau dezamăgiți că grupul impresionant al celor trei nu începuse să danseze, deși toți ceilalți păreau s-o facă. La îndemnul Melaniei, ea și Jim s-au ridicat în picioare și s-au chinuit să urce treptele, întâmpinați de privirile amabile, dar pline de compasiune, ale clienților. Pe urmă DJ-ul a pus o melodie cu un ritm mai dinamic, iar bărbatul în costum albastru s-a ridicat de la masă și a înclinat capul spre femeia slabă ca un fotomodel, care sorbea din pahar. După ce a tras zdravăn din țigară și a stins-o în scrumieră, a luat-o de mână și s-au dus pe ringul de dans. La început ea nu arăta prea încântată, dar privirea lui a părut s-o încingă și au început să danseze în ritmul muzicii.

Melanie a simțit cum inima îi bubuie în piept. S-a uitat la Jim, care era complet fascinat de acel cuplu. S-au întors instinctiv la masa lor, ca să admire mai bine spectacolul. Era unul remarcabil, căci perechea ce dansa părea să imprime sunetul în mișcările trupurilor lor: ritm, talent, stil, grație și o pasiune arzătoare. Nici Jim, nici Melanie nu-și puteau desprinde privirea de la ei. Bărbatul și-a trecut cu tandrețe mâinile prin părul femeii, a mângâiat-o pe față, iar apoi, brusc, când ritmul s-a întețit, a înșfăcat-o de încheietură, împingând-o în jos, în timp ce capul acesteia s-a smucit în spate.

Melanie și-a dat seama că a rămas cu gura căscată, a simțit fiori pe șira spinării, iar palmele i-au transpirat. Pe urmă mâna lui Jim a ajuns pe sub fața de masă pe genunchiul ei, apoi s-a târât, aidoma unei tarantule, pe coapsă în sus. În pofida gestului lui, ea nu și-a putut desprinde privirea de la cuplul din ring. Fiecare sunet ritmat se asocia cu o mișcare a mâinii, o răsucire a brațului, o unduire a șoldului, fiecare crescendo era marcat de o piruetă... apoi de două... de trei... pe urmă de patru... urmate de o pauză, iar Melanie îi simțea degetele lui Jim sub fustă, în chiloți, căutându-i clitorisul în pizda ei umedă. Și, aproape în același timp, mâna ei i-a descheiat fermoarul și nasturele de sus al pantalonilor, apoi s-a strâns în jurul pulei lui tari ca piatra. Îl auzea cum respiră lent și aspru, timp în care aveau amândoi privirile ațintite asupra cuplului ce dansa. Respirația lui Jim a devenit mai sacadată, la fel și a ei, căci dansul, stilul, înflăcărarea și sexualitatea spectaculoasei perechi îi excitau.

Întreaga mulțime, pe rând, cuplu după cuplu, a plecat de pe ringul de dans, iar spectacolul oferit de vedete a devenit și mai incandescent. Dădea senzația de dezlănțuire nesocotită, însă, în

același timp, fiecare sunet părea însoțit de o tehnică desăvârșită. În jurul lor s-a format un cerc, oamenii se uitau la ei și îi aplaudau. Așa se face că Melanie și Jim n-au mai putut să-i vadă, s-ar fi ridicat și ei de la masă și s-ar fi dus acolo dacă orgasmele lor amețitoare nu i-ar fi oprit. Când s-a terminat melodia, toți cei de pe terasă au izbucnit în ovații, au fluierat și au aplaudat. Melanie și Jim au rămas buimaci la masă, dându-și seama că tocmai s-a întâmplat ceva foarte important. El i-a șoptit la ureche:

— Pe-aici se ține vreun curs de salsa?

— Da, a zis Melanie. Sigur găsim noi ceva.

Fusese sigură că ăia de la poliție o să-l trimită pe Harry. Singuraticul Harry Pallister, cel cu ochi triști, pe care îl cunoscuse în clasa a șaptea la gimnaziul din Goleta Valley. Melanie s-a gândit la acea perioadă din viața ei. Simțea cum unii băieți tânjeau după ea, împresurând-o cu feromonii lor. Față de unii dintre ei simțea și ea același lucru. Dar Harry se ținea în umbră, suferind după ea și adresându-i uneori o privire tristă, plină de dorință. Pe urmă, când Melanie a intrat în primul an la liceul Santa Barbara, pe când mergea spre acea clădire în stil colonial spaniol, roșie la față de surescitare, prima față cunoscută pe care a zărit-o a fost a lui Harry.

Entuziasmul i s-a evaporat.

Acum el stă pe veranda din fața casei și, deși soarele din spatele lui o face să mijească ochii, Melanie îi poate distinge chipul ascuțit și onest, cu acea expresie de martir caracteristică lui, de parcă se simțea copleșit de lumea asta, cu care totuși se lupta plin de curaj, fără să se plângă. Însă

uneori, cum se întâmplă acum, devenea solul unei dezamăgiri imense.

— Am ceva vești despre bărbații ăia din cauza cărora ai sunat.

Deja își dorește să nu fi sunat și să nu fi zis nimic despre indivizii care o amenințaseră. Oare de ce făcuse asta? Jim se răzbunase cumva pe ei, le dăduse foc la mașină. Știa că în realitate o făcuse fiindcă prietena ei, Paula Masters, fusese violată de doi bărbați. Cei doi fuseseră studenți, nu vagabonzi, dar asta nu conta. Erau tot niște bărbați care atacă femei.

— Bună, Harry, intră puțin, se silește ea să spună cu voce melodioasă, după care se duce înăuntru.

El o urmează, uitându-se impasibil la picturile de pe pereți, și intră până în sufragerie, unde, la invitația ei, se așază pe canapea.

Harry scotocește în servieta lui de piele plină cu foi de hârtie și scoate două fotografii, apoi le pune pe masă în fața ei.

— Ăștia erau? Bărbații ăștia doi s-au luat de tine?

Nu încăpea nici o îndoială că ei erau. Fotografiile făcute la secția de poliție le dezvăluiau adevăratul caracter. Păreau foarte recente. Brunetul tăcut și periculos, blondul cu chipul ce păstra încă rânjetul ăla. Melanie înghite în sec, dorindu-și să fi ascultat sfatul lui Jim. De ce, de ce, de ce sunase? Însă el nu făcuse altceva decât să le dea foc mașinii…

Ea dă din cap că da.

— I-au mai reclamat și alții?

Harry se poartă ca și cum ea n-ar fi zis nimic, scotocește iarăși în servietă și găsește o foaie de hârtie pe care se vede un text dactilografiat. De unde stă ea, nu poate să-și dea seama nici măcar ce e textul ăla, darmite alte detalii. Harry lasă să se

aștearnă tăcerea în timp ce citește. Ea îi interpretează comportamentul ca pe o manifestare a intenției de a o domina.

Melaniei nu i-a fost niciodată rușine să arate cine e. N-a simțit nevoia să se scuze pentru frumusețea ei sau pentru faptul că părinții săi erau bogați. Pur și simplu își dădea seama că valorile liberale ale familiei îi induseseră generozitate și compasiune pentru cei care trăiau într-un confort mai limitat decât al ei și înțelegea că această bogăție relativă îi oferise destulă libertate ca să-și poată urma vocația. Conștientă că frumusețea ei stârnea atât reacții pozitive, cât și negative, a învățat, cu o siguranță calmă, cum să se poarte cu tocilarii, cu sportivii vedete și cu ceilalți. Nu te lași atrasă în jocurile celorlalți. Niciodată.

Dar faptul că Harry tânjise după ea în tăcere o afectase mereu. De parcă ar fi stat așa în preajma ei, așteptând ca ea să-i valideze viața cu un zâmbet, cu un salut sau chiar cu un „Te iubesc“. Acum el tace în continuare.

Melanie îl îndeamnă să vorbească:

— Harry?

— Ai spus că te-au amenințat, tușește el, scoțând un carnețel din buzunarul pantalonilor.

Acum ea se prinde. Harry cel inofensiv, cu carnețelul lui. „Polițaii“, cum le zice Frank – nu, Jim –, nu sunt niciodată inofensivi, așa îi spusese el cu un calm glacial prima oară când Melanie le făcuse cunoștință, la vernisajul unei expoziții de-a ei. Harry fusese adus acolo de un fost coleg de liceu, cu care ea se hotărâse să vorbească între patru ochi. Dacă Harry îl suspecta pe Jim? Trecutul lui de infractor? Pericolul? Sau chiar arta lui? În acea seară, ori de câte ori îl observase, el nu

avusese privirea aceea tulburătoare ațintită asupra ei, cum se întâmpla de obicei. Stătuse cu ochii pe Jim. Poate că încerca să înțeleagă de ce femei ca Melanie, frumoase, inteligente și bogate, erau atrase de bărbați despre care el credea, evident, că le vor dezamăgi. Încerca să priceapă cu ce erau superiori celor ca el, soldatul loial, care nu-și dorea decât să aibă grijă de o femeie. Să o întrețină. Să o salveze. Melanie s-a gândit cât de înspăimântători pot să fie, în felul lor, acești bărbați, fără ca măcar să-și dea seama că sunt așa. Adesea mai mult decât unii criminali psihopați. Acum privirea fixă, lentă, stupidă și ușor stângace a lui Harry se ațintește asupra ei, iar el o întreabă despre confruntarea cu cele două suflete deranjate și deranjante.

— Și Jim? El cum a reacționat?

— A fost foarte *calm*, zice Melanie, prelungind cuvântul pentru a se liniști. M-a pus să duc fetele la mașină. Pe urmă i-a potolit cumva pe indivizi și a venit după noi.

După ce a mâzgălit ceva și a tăcut iar o vreme, Harry întreabă, bătând cu pixul în carnețel:

— Ce le-a zis?

Melanie știe că pe el nu-l interesează cei doi tipi. Trage aer în piept și simte cum încordarea i se strecoară în voce.

— Nu cred că le-a zis nimic mârlanilor ălora. De ce să le zică ceva? Cine sunt ăia?

Harry își acoperă buza de sus cu cea de jos și plescăie din limbă.

— A fost găsit un cadavru în ocean. A ajuns până la Holly, platforma petrolieră marină, și a fost descoperit de un muncitor. Altfel curentul l-ar fi dus în larg. Era Marcello

Santiago, un membru al unei bande de cartier, infractor de carieră.

Îi întinde iarăși una dintre fotografii. Brunetul, tipul musculos, cel care îi propusese pe un ton care a înghețat-o s-o ungă cu cremă de protecție solară.

— Are un cazier urât, cu multe infracțiuni la activ, inclusiv violență și viol. Tovarășul lui, Damien Coover, cu care a fost văzut recent și care deocamdată a dispărut, este un pedofil cunoscut. Ai avut noroc că Jim era cu tine și cu fetele. Tipii ăștia sunt puși pe rele. Adică, în cazul lui Santiago, *era* pus pe rele.

Melanie se uită la poza cu Santiago. Îi îngheață sângele în vine. Termostatul aparatului de aer condiționat pornește, iar aerul rece pătrunde în cameră. Femeia se cutremură.

— E… mort, icnește ea.

Se gândește că a spus o prostie, având în vedere faptul că Harry abia îi explicase că i se găsise cadavrul în ocean, dar e în stare de șoc.

Însă în sinea ei Melanie își dă seama că i-a cedat o parte din putere polițistului. Harry are bunul-simț să pretindă că n-a auzit remarca ei tâmpită. Se uită în carnețel.

— Jim a venit acasă cu tine și cu fetele, nu?

— Da, spune Melanie, cutremurându-se.

Pe urmă începe să tremure exact când Harry ridică privirea spre ea.

— Te simți bine?

Melanie trage adânc aer în piept și dă din cap că da.

— Mă sperie faptul că au fost atât de aproape de fetele mele…

Se uită iarăși la fotografiile de pe masă și își vine în fire.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Păi, încă nu avem raportul oficial al medicului legist, dar plăgile de cuțit sunt foarte vizibile.

— O, Doamne sfinte! zice Melanie, apoi întreabă, poate prea repede: Crezi că omorul are vreo legătură cu banda de cartier?

— Santiago e mort, iar Coover a dispărut. Poate l-a ucis Coover după vreo ceartă măruntă și a încercat să sugereze că ar avea legătură cu banda de cartier, aruncându-l în mare, dar nu s-a gândit la Holly… însă nu poți ști niciodată cum stă treaba cu indivizii de genul ăsta.

Harry bate iarăși cu pixul în carnețel.

— Poate că erau drogați și s-au certat, la naiba, nu contează… Bucata aia de plajă e de obicei aglomerată, dar după Ziua Independenței… O să primesc foarte repede raportul medico-legal complet, spune el, apoi tonul vocii i se schimbă. Însă știi ceva, Melanie? Nu-i treaba mea să trag concluzii pripite. Îți spun asta ca prieten.

Face o pauză, uitându-se la ea cu speranță în ochi.

Melanie e plină de recunoștință, fără să știe cât de mult crede el că i-a rămas datoare.

— Îți mulțumesc, Harry.

— Dar sunt și sincer, pentru că știu că pot discuta cu tine rațional despre asta, ținând cont de faptul că ai experiență cu oameni de genul lor… zice el, apoi iarăși tace, pe când Melanie simte cum îi țiuie urechile. În munca ta.

— Mersi…

— Oricum, nu-i o pierdere prea mare, zice Harry voios, împăturind documentele. Erau doi inși foarte periculoși, adaugă el și se ridică în picioare.

Melanie se ridică și ea.

— Da, asta a reieșit clar din felul cum s-au purtat.

— Mai există o teorie, dă el din cap, pândindu-i reacția, și anume că și Coover e mort. Așa că, deși tipii ăștia erau periculoși, probabil că nu erau la fel de periculoși ca ăla care i-a omorât. Asta dacă i-a omorât cineva.

— Așa e, zice Melanie.

Simte cum mintea începe să i se încețoșeze și știe că Harry încearcă iarăși să-și dea seama ce gândește. Ea încearcă să se gândească la Devereux Slough, la fauna marină și la cuiburile rândunicilor-de-mare, care îl interesează atât de mult pe Jim.

— Jim ce mai face? întreabă nonșalant Harry cu o voce melodioasă.

— E în Scoția. Un deces în familie, zice ea și traversează holul spre veranda din față, obligându-l să meargă după ea.

De data asta speră ca el să se uite la fundul ei și să schimbe subiectul discuției.

— Îmi pare rău. Cineva apropiat?

Melanie îi aude vocea fără trup, subțire și metalică, din spatele ei. Deschide ușa din față și se răsucește spre el.

— Din fericire, nu, spune ea fără nici o ezitare.

I-a fost mai ușor să zică asta decât ar fi crezut. Dar îi spusese prea multe lui Harry.

— Acum îmi cer scuze, dar trebuie să mă duc după copii.

— Bineînțeles, zâmbește Harry, ieșind alene din casă. Mă bucur că ne-am văzut. Te țin la curent, adaugă el și face un gest de salut, după care se îndepărtează pe alee.

10

FRATELE

Din centrul orașului cel mai ușor ajungi în Leith mergând pe jos pe Walk. Franco fusese ferm hotărât să savureze fiecare pas de pe panta ce cobora într-acolo, dar s-a oprit la câteva magazine care vindeau dispozitive electronice la preț redus. Nici unul dintre ele nu avea convertor pentru prize europene și nici încărcător de iPhone pentru Marea Britanie. În schimb, au încercat să-i vândă aproape orice alt produs electronic sau accesoriu imaginabil pentru telefon. El refuzase și ieșise în stradă.

Începuse să plouă, așa că a sărit într-un autobuz de pe Leith Walk. Când a ajuns în Pilrig, ploaia se mai potolise, așa că a coborât după două stații și a luat-o spre Foot of the Walk pe Junction Street, apoi spre Fort House pe Ferry Road. Clădirea impozantă, un monument al arhitecturii urbane din anii ’60, e acum înfricoșător de pustie, dar încă n-au demolat-o. Se uită la zidurile uriașe care înconjoară cartierul și aruncă o privire spre apartamente. Acolo era vechiul bloc al lui Renton, Keasbo, Matty... însă acum nu mai e nimic. Melancolia îl copleșește și o ia spre Firth, de unde răsună țipetele pescărușilor. Imediat se trezește că traversează o zonă plină

de clădiri noi din Newhaven. Nu mai recunoaște nimic de acolo.

Elspeth nu are numărul de telefon al fratelui lor, Joe, doar o adresă pe care i-a lăsat-o cu două săptămâni în urmă, când a venit în vizită, beat, vrând să împrumute bani de la ea. Era puțin probabil ca el să fie încă acolo. Joe era un vagabond bețiv care se împleticea de la un adăpost social nesigur la altul sau de la un vechi prieten milostiv la altul, distrugând toate organizațiile și relațiile de prietenie care-i ieșeau în cale.

Această zonă fusese proiectată să facă parte din noul Leith și să fie locuită de corporatiști tineri, dar fiindcă blocurile fuseseră construite cu materiale ieftine, iar în jur, din cauza recesiunii, nu existau nici un fel de facilități comerciale ori sociale, apartamentele rămăseseră nevândute. Dezvoltatorii imobiliari au vrut să mai recupereze din pierderi și le-au dat celor de la Asistența Socială, care le închiriau asistaților înregistrați la consiliul local. Astfel, cei câțiva tineri care se lăsaseră păcăliți și cumpăraseră proprietăți acolo s-au trezit captivi în acel ghetou embrionar.

Spre mirarea lui Franco, Joe încă mai stă la acea adresă și răspunde aproape instantaneu, deschide apatic ușa, apoi se duce înăuntru și îl îndeamnă să-l urmeze. Fratele său l-a întâmpinat cu atâta nepăsare, încât ai fi zis că Franco fusese plecat să cumpere un pachet de țigări, nu că stătuse șase ani în California. Joe Begbie se trântește pe canapea, cu canadiana pe el, și soarbe dintr-o sticlă de plastic de un litru cu niște cidru ce pare răsuflat, părând să se bucure când Franco refuză să bea și el.

Franco studiază camera mică și aproape goală. Pereții sunt albi, iar întrerupătoarele sunt acoperite de murdărie. Covorul

bej, lipicios sub tălpi, e decolorat în diverse locuri, probabil din cauza lichidelor vărsate pe el. Camera e plină cu ambalaje în care fusese mâncare, doze de băutură și scrumiere pline cu vârf. Pare o reclamă ce arată cum nu trebuie să trăiască un bărbat de vârstă mijlocie.

— Sandra aia, Frank, știi, ai avut dreptate cuia. Ai bunghit-o pe scroafă, îl anunță Joe cu ochii roșii, înfundați în orbite, pe când își completează porția de cidru cu un strop de whisky dintr-o sticlă de Grouse.

Vrea să i-o paseze și lui Franco, care refuză din nou și care se gândește la Sandra și la cartofi prăjiți. În mintea lui îi asociase întotdeauna cu ea după incidentul sexual adolescentin din curtea depozitului.

— Tia dat afară, da?

— Curvă dă căcat, șuieră Joe printre dinți, cu privirea scăpărătoare. Lia băgat în cap la copii numa porcării despre mine.

Clatină din cap, apoi chipul i se înveselește brusc.

— Da mă bucur că te văd. Știam io c-o să te-ntorci!

— Doar pentru înmormântare. Piormă mă car.

Fața lui Joe se schimonosește în timp ce pune whisky-ul pe o măsuță de lemn arsă cu țigara pe margini.

— Nu-mi zi că nu vrei să-l găsești pă puțoiu dă l-a omorât pă Sean! Io m-am pus să-l caut!

— Zău? Dă pă canapeaua asta?

— Am încercat! protestează Joe. Nu-i prea ușor… habar n-ai ce mai e piaici acum…

— Îhî, viața-i grea, recunoaște laconic Franco.

— N-am țigări.

— Ce tragedie. Ai toată nepăsarea mea.

— Nu mai tragi?

— Nu.

— Tutun?

— Nu.

— Tiai lăsat dă fumat?

Franco clatină din cap.

— Dă câte ori vrei să-ți spun?

— Hmmm.

Joe ațintește o privire pătrunzătoare asupra fratelui său.

— Scoți ceva parale cu chestia asta dă artă?

— N-o duc rău.

— Îhî, am citit și io ceva dă asta, zău că da. Ăhă, o duci bine! Pantofi, zice Joe cu amărăciune în glas, arătând cu capul spre pielea neagră, lustruită, de pe picioarele lui Franco.

Asta pare că-l scoate din țâțâni, căci izbucnește pe neașteptate:

— Nu posă zici că tu n-ai greșit niciodată, Frank!

Frank Begbie nu-și pierde cumpătul și trage adânc aer în piept.

— Greșelile au fost ale altora. Ăia cariau vrut să mă fraierească. Ei au greșit. Și diobicei și-au luat-o pentru asta.

Asta îl liniștește pe fratele lui.

— California. Cum îți e piacolo, Frank?

— Binișor.

— Te cred.

Ochii lui Joe par să țopăie – sau, mai bine zis, ceva din spatele lor.

— Da cum se face că unu ca tine a ajuns în California? mormăie el aproape imperceptibil, apoi se răstește brusc: Ai casă mare, bă?

— Cinci dormitoare. Un șopron mare, unde mi-am făcut atelier sau studio, cum îmi place mie să zic, spune Franco aproape cântând și simte un gust dulce în gură.

— Lângă ocean?

— Nee. Adică la vrun kilometru dă el.

— Da ai casă mare, continuă Joe pe un ton acuzator.

— Îhî, numa că-n cartier îs o grămadă dă case și mai mari. Da tu? Dormi tot pă canapele la alții, frate?

— Îhî, aici stă pretenu meu, Darren.

— Nu crecă-i prea mișto, dă din cap Franco, aruncând iarăși o privire prin camera ai cărei pereți par că-l împresoară din ce în ce mai tare de fiecare dată când se uită la ei. Poate nu-mi dau io seama care-i luxul aici.

Joe e iritat și se uită furios la Frank.

— Vii aici să te dai mare în fața la toți…

— Când stai în mocirlă, probabil ți se pare că toată lumea se dă mare, spune Franco.

— Ai lovele? întreabă Joe pe un ton complet schimbat.

De când discută cu Joe, Franco și-a dat deja seama că nici bunătatea, nici disprețul nu au vreun impact asupra stării de spirit a fratelui său. Aceasta nu se datora decât paharelor de alcool care-i curgeau prin vene și scenariilor fragmentate ce pâlpâiau în creierul său de bețiv.

Se ridică în picioare și scoate din buzunar o bancnotă nouă de zece lire. O pune pe masă.

— Ne vedem când o fi.

11

AL DOILEA FIU

Când trece pe lângă fosta școală Leith Academy de pe Duke Street, acum transformată în clădire cu apartamente de locuit, își amintește cum stătea lângă sfrijitul ăla roșcat de Mark Renton la ora de engleză. Cum se chinuia să înțeleagă cuvintele de pe pagină și știa că profesorul Hetherington, un rugbist tiranic cu barbă și petice din piele pe coatele sacoului său în carouri, o să-l pună să mai citească o dată. În mintea lui l-a văzut pe profesor cercetând cu privirea băncile și mărindu-și ochii, pe când mațele lui Frank Begbie se strâng în el, amenințând să facă implozie.

— Francis, citește în continuare, te rog…

Anticipata distracție a umilirii lui umple încăperea. Apoi, lângă el, Mark Renton șoptește:

— Julie s-a dus la cinema cu Alice.

— Julie s-a dus la cinema cu Alice… repetă Franco.

— Foarte bine, Francis Begbie. Dar mi-ar plăcea dacă Mark Renton și-ar ține gura. Următorul rând, Francis.

Semnele încâlcite îi joacă în fața ochilor pe pagină, izbindu-se unele de altele.

— Ș… ș… ș…

— Ce-au făcut Julie și Alice. Le-ai uitat? Ce s-au dus să vadă la cinema Julie și Alice, Begbie? Ce film au văzut?

Râsetele care se întețesc în valuri în jurul lui. Îl simte pe Renton, doar pe Renton, cum îi împărtășește furia.

— Îl poate ajuta cineva pe Francis Begbie?

„Îl poate ajuta cineva pe Francis Begbie?“

— Elaine! Tu nu ne dezamăgești niciodată!

Pe urmă vocea de bebeluș a Elainei Harkins, sigură pe ea și nerăbdătoare. *Francis Begbie i-a tras înapoi pe toți, ca de obicei*.

— S-au hotărât să vadă *Pe aripile vântului*, cu Clark Gable și Vivien Leigh. Alice s-a dus să cumpere înghețată și popcorn de la chioșcul cu gustări.

„Chioșcul cu gustări. Cafturile de la Tyney.“

Nemulțumit de magazinele cu produse electronice din cartier, Franco ia hotărârea să-și cumpere un telefon mobil britanic. Alege unul ieftin, cu cartelă reîncărcabilă, și se duce la magazinul Tesco de pe Foot of the Walk, fiindcă își amintește că este în Scotmid[1]. Sper să n-am nevoie de telefonul ăsta prea multă vreme, își zice în sinea lui. Iese din magazin și îl testează sunându-l pe Terry. Îi intră direct căsuța vocală („Sunt Terry. Dacă ești gagică, lasă-mi mesaj și te sun io mai târziu. Dacă ești gagiu, nu te mai chinui. Simplu.“), dar măcar știe că funcționează. Se uită vizavi, la Marksman Bar, și își aduce aminte de vechii lui prieteni, apoi se gândește la familie.

Când trece prin Kirkgate Centre, Franco observă că un tânăr sfrijit, dar vânos, îmbrăcat cu o jachetă roșie Harrington, are privirea ațintită asupra lui. E Michael, fiul mai

mic al lui June și al său, despre care a auzit că deja și-a creat un renume în oraș.

Cum se apropie de zidul magazinului cu obloanele trase, ochii mijiți ai băiatului se măresc puțin.

— Ah, *tu* erai, zice nepăsător Michael. Mi-a zis mama c-o să vii.

Franco vrea să răspundă „Nu, sunt altcineva“, însă în schimb reușește să spună doar:

— Mda. Vrei să bem un ceai?

Michael reflectează o secundă.

— Mda. În regulă.

Cum merg pe Junction Street, Franco remarcă doi puști piliți și gălăgioși care vin spre ei. Văzându-i că se apropie, tinerii tac brusc și le evită privirea. Franco e obișnuit să provoace asemenea reacții în Leith și se răsucește spre fiul său cu o privire vinovată, dar își dă seama că Michael nu i-a văzut pe băieți și merge dus pe gânduri. Franco îi studiază profilul și nu descoperă nici o asemănare cu el – de fapt nici cu June. Băiatul pare a fi o entitate complet distinctă.

Canasta Café de pe Bonnington Road încă mai rezistă, deși într-o versiune mult mai sărăcăcioasă decât atunci când fusese ultima oară în oraș. Găsesc un separeu și se așază, apoi li se aduce cafeaua cu lapte tradițională, grețoasă și, în același timp, ciudat de liniștitoare pentru el. Franco îl întreabă pe fiul lui:

— Care-i treaba cu Sean?

Michael începe să vorbească fără nici un chef, laconic și în propoziții succinte și chibzuite, de parcă ar discuta cu un polițai. Franco nu află nimic nou. Michael vorbește despre viața lui Sean în general, fără să spună dacă erau apropiați

sau nu. Ar fi putut la fel de bine să fie frați de cruce sau să aibă o relație ca a lui cu Joe. Din cele câteva informații pe care le obține, deduce că nu-i nimic surprinzător în cele două vieți ale fiilor săi. Se pare că Sean obișnuia să aibă tot felul de schimbări de dispoziție, momentele în care era, ca Franco, sufletul petrecerii fiind urmate de resemnarea umilă ce o caracteriza pe June, ceea ce-l făcea un candidat perfect pentru dependența de droguri. Pe de altă parte Michael pare să fi preluat o parte din agresivitatea sumbră a lui Franco. Îi vine greu să-și dea seama care dintre ei a primit o moștenire mai urâtă. Unul se lăsa pradă furiei, apoi era doborât de lumea reală și nu mai opunea nici o rezistență cartierului îmbibat de alcool și heroină. Celălalt încerca s-o domine, ca apoi să fie distrus de ea. Franco se simte dezamăgit, căci o parte din el sperase că povestea lui, adică faptul că a pornit de jos și a ajuns sus, i-ar fi putut inspira pe fiii săi. Își dă seama cât de meschină și de nerealistă i-a fost fantezia arogantă.

Michael îl privește în continuare iscoditor, de parcă ar aștepta o revelație mai profundă decât cuvintele superficiale pe care tatăl său e gata să i le ofere. Franco are impresia că îi recunoaște expresia, dar nu-și dă seama unde a mai văzut-o – cu siguranță nu în oglinda unde se uită când se bărbierește. Însă, de oriunde ar veni, tot îl irită. Așa că Frank Begbie ridică din umeri și trage adânc aer în piept.

— Știi, nu i-am schimbat niciodată vreun scutec. Nici ție. Nici măcar o dată. Te lăsam plin dă căcat pân se-ntorcea maică-ta. Mai am vreo doi copii p-aci prin cartier… Nu-i cunosc și abia știu cum le cheamă pe mame.

Privirea pătrunzătoare a lui Michael rămâne ațintită asupra lui.

— Numa fetele mele, fetițele mele dulci din California, spune Franco aproape cu nostalgie, lor le-am schimbat scutecele fără să-mi bat capu. Am crezut totdeauna că-mi doresc băieți. „Dacă-i fetiță, să se ducă înapoi!“ ziceam. Acum îs altfel. Îmi plac fetele și nu-mi plac băieții.

— Mă bucur pentru tine…

— Mă fut în băieți, îl întrerupe Franco. Pe voi nu v-am vrut. Nu de-adevăratelea.

În sfârșit fiul său clipește. Scoate o țigară dintr-un pachet. O femeie de la bar parcă ar vrea să spună ceva, dar până la urmă se întoarce cu spatele la ei.

Franco simte cum gura i se întinde într-un zâmbet satisfăcut.

— Mi-a plăcut *ideea* să am fii, dar de fapt tu și cu Sean nu m-ați interesat deloc. Nu v-am iubit niciodată așa cum îmi iubesc fetele. Fiicele mele frumoase, bogate și răsfățate. Voi, băieții, clatină el din cap, pentru mine n-aveți nici un sens.

Gura crispată și disprețuitoare a lui Michael se cască brusc. Țigara dintre degetele lui se îndreaptă spre Franco.

— Doar asta ai să-mi zici?

— Nee, spune Franco, ridicându-se în picioare, gata să plece. Undiai zis că stă maică-ta?

Michael zâmbește pentru prima oară. Își aprinde țigara. Se uită la tatăl lui.

— Naiba știe.

1. Scotmid (Scottish Midland Co-operative Society), cooperativă comercială scoțiană (n.t.).

12

FOSTA

Lipsa ostentativă de cooperare a lui Michael e inutilă. Adresa la care se duce i-a rămas întipărită în minte lui Franco, fiindcă e lângă blocul unde a locuit pe vremuri un rival pe care îl ura profund. Plimbându-se de la Foot of the Walk, pe Duke Street, spre Easter Road și apoi pe Restalrig Road, se uită la un filmuleț de pe telefonul său din State, acum aproape descărcat. Grace și Eve stau pe canapea și flutură mâinile spre camera video, una din fete plină de entuziasm, cealaltă timidă și reticentă. Mesajul Melaniei: „Ne e dor de tine și te iubim!“.

Franco simte cum se mișcă ceva înăuntrul lui, dar închide telefonul și încearcă să se gândească la altceva. Aici e Lochend și, în burnița de-afară, străzile mohorâte din jur nu îi amintesc decât de cafturi și răzbunări din trecut. Nu-i locul potrivit să aibă conflicte lăuntrice. Se zgribulește într-o stație de autobuz și scoate telefonul de la Tesco, încercând să formeze numărul de mobil al Melaniei pe tastele multifuncționale învechite. Simte cum furia crește în el și încearcă să respire lent, iar sub degetele lui mari, pe ecranul săltăreț de cristale lichide, hieroglifele nestatornice capătă încetul cu încetul forma numărului ei. Lângă el, în stația de autobuz: un porumbel

mort, un kebap aruncat pe jos (pare într-o formă mai bună decât pasărea moartă) și două doze goale de Tennent's Super Lager, puse frumos una peste alta. Pe Franco îl năpădește euforia când termină de introdus numărul de telefon al Melaniei, cu prefixul +1 de Statele Unite.

Pe urmă telefonul crapă. Pur și simplu se închide singur.

Franco apasă frenetic butoanele. Nimic. A dispărut. Se uită la el, clocotind de furie, și îl bate gândul să-l strivească sub călcâi. Însă până la urmă trage un șut în dozele de pe asfalt și pune telefonul în buzunar.

„Respiră. Unu, doi, trei."

Ploaia s-a întețit și șfichiuie acoperișul refugiului din stație, timp în care Franco e copleșit de fantoma unei amintiri calde și frumoase, dar care nu capătă un contur prea clar, așa că nu i se limpezește în minte. Mâna unei fete care atinge mâna lui, părul ei mângâindu-i fața, mirosul ei în nările lui. Oare se întâmplau chestii din astea și înainte de Melanie? Cu siguranță. Dar nu acceptă așa ceva, nu trebuie să permită acestui loc să devină altceva decât lucrul în care s-a chinuit atâta să-l transforme. Apoi răpăitul se potolește, vântul nu mai bate, ploaia devine iar burniță.

Găsește cu ușurință scara. La un moment dat plănuise să pună o bombă în clădirea de alături, unde locuia Cha Morrison, vechiul său inamic. Acum se miră că insul ăla a fost atât de important pentru el încât să-și dorească asta. Cu ce greșise atât de mult Morrison față de el sau el față de Morrison? Nu-i vine nimic în minte. Nu schimbaseră între ei decât vorbe, care se împuțiseră treptat, devenind o succesiune bizară de amenințări reciproce. Nu existase nici un alt motiv pentru rivalitatea lor. Concepuseră împreună un conflict

pentru a-și face viețile mai palpitante: fantasme violente transpuse în realitate.

Intră în scara de alături și își dă seama că nu-și aduce aminte în care apartament din cele șase locuiește June. Nu știe nici ce nume are ea acum. Nu vede nici un Chisholm, numele ei de fată, și, spre bucuria lui, nici Begbie, nume pe care îl luase și ea când îi înregistrase pe Sean și Michael, după naștere, deși ea și Franco nu fuseseră căsătoriți. Nici o ușă nu pare să fie a vreunei familii înstărite, așa că o alege pe cea mai mizeră. E vopsită în negru, cu niște vopsea pătând și cadrul, pare părăginită și are pe ea o hârtie îngălbenită, prinsă cu bandă adezivă, ce arată că acolo locuiește J. McNaughton. Bate la ușă și, într-adevăr, îi deschide June.

De când o văzuse pe fugă la înmormântarea mamei lui, când arăta surprinzător de obeză, June se îngrășase și mai mult. E imposibil să găsească vreo asemănare între versiunea asta a ei și cea slabă și fragilă din amintirile lui. June se uită la el și, preț de o clipă sinistră, pare că vrea să-l îmbrățișeze. Buzele ei tremură, iar ochii îl imploră. Însă pe urmă ea se răsucește brusc și se duce în apartament. Franco intră după ea, asaltat de mirosul pisicilor, al grăsimii râncede de prăjeală și, mai presus de orice, al tutunului stătut.

Nu-i vine să creadă că e cu ea. June șade în fața lui pe un fotoliu cu imprimeu floral decolorat, o parte a unui set prea mare pentru acel apartament mic oferit de primărie. Uitase cât de înghesuite sunt aceste apartamente. Încăperea pare că-și etalează ostentativ sărăcia.

— Nu-i drept, zău, spune June.

Se vede că e îndopată cu antidepresive. Ochii îi par sticloși și îngropați într-un cap care pe vremuri părea doar ceva mai

mult decât un craniu, iar acum e umflat și bulbucat.

— Îhî, o aprobă el în timp ce în cameră intră prudent un băiat de vreo paisprezece ani.

Ațintește asupra lui June o privire rebelă și belicoasă, ia un pachet de țigări de pe măsuța de cafea, apoi dispare repede.

— E-al tău? întreabă Franco.

— E PACHETU MEU! zbiară ea după băiat și își aprinde o țigară.

— Nu pachetul, băiatul.

— Îhî, e Gerard, zice June, apoi trage un fum și își suge obrajii. Ș-îi mai am pă Andrea și Chloe. Șî pă Michael și Sean cu tine…

Ochii sticloși îi privesc în jur, iar ea smulge un șervețel dintr-o cutie de pe masă și și-i șterge. Pe când tușește aspru, Franco o vede cum tremură: grăsimea i se bălăngăne sub treningul decolorat și diform de pe ea. Prima sarcină și nașterea lui Sean au părut să-i deformeze corpul, dar June nu s-a îngrășat, ci a devenit scheletică, parcă ieșită de la Belsen, și nu l-a mai atras deloc. Când i-a zis că e însărcinată cu Michael, a mormăit ceva de genul „Futu-i“. Au fost apoi închisoarea și traiul lor împreună, din care el își amintește silueta ei scăldată în lumina albastră a televizorului prin ceața fumului de țigară. Deși încă mai e expertă în consumul de tutun, June este obeză și are pielea atât de cenușie, de parcă ar fi stat în închisoare la fel de mult ca el. Trage iarăși din țigară, iar obrajii ei umflați se scobesc teribil de tare, ca și cum ar avea toți dinții scoși.

— Deci te-ai recăsătorit, da?

— Mda, oficial, o anunță el cu o privire glacială, fluturându-i inelele prin fața ochilor. Nu stăm doar împreună.

A trebuit s-o fac, fincă eram emigrant. Da am și vrut, îhî. Dacă iubești, dă ce să n-o declari oficial?

June se zbârlește puțin.

— Mda, am auzit că-i americanca aia cariai cunoscut-o-n pușcărie.

— Făcea terapie prin artă, îhî.

„Ea se așteaptă să spun: știu cum pare. Nu, n pula mea.“

— E tânără, arată bine, e deșteaptă și-i dintr-o familie de bogătași. Avem două fetițe dulci. Dar tu? Ai vreun iubit?

June ridică privirea spre el, tușește și izbutește să clatine din cap înainte ca ochii să i se umple de lacrimi.

— Mahoarca o să tiomoare, îi spune el.

June trage un pic de aer în piept și șuieră:

— Tiai lăsat, hă?

— Îhî. Și dialcool. Mă săturasem până-n gât dăiele.

— Da dă restu? Dă cafturi?

— Da, și diasta m-am săturat în închisoare. Câștig mult din chestia cu arta și-mi place.

June mișcă din cap, care pare să i se scufunde în trup. Franco nu reușește să-i vadă gâtul.

— Totdauna ai fost bun la arte. La școală.

— Corect, râde Franco.

— Angie Knight, când a auzit că tiai întors, zice June și adoptă o expresie cochetă, care îl dezgustă, a venit la mine și, cică, „Să-ți zic ceva, June, nu m-ar mira dacă tu și Franco ați ajunge iarăși împreună“.

— Nici gând, spune Franco cu o sinceritate răutăcioasă, zicându-și în sinea lui: „E o țoapă de rahat. Oare de ce nu mi-am dat seama până acum? Probabil că și eu eram un gherțoi“.

Fața lui June se înroșește brusc și dramatic. E o transformare atât de violentă și de neașteptată, încât preț de o clipă Franco crede că va face o criză. Pe urmă ea începe să plângă.

— Fiu nostru, Frank, Sean al nostru, ciai dă gând să faci cu treaba asta? Cineva nia omorât băiatu, da tu nu faci nimic!

— Pa, spune el și se ridică în picioare, gata să plece.

Era un tipar familiar. Toți îi condamnau în șoaptă violența, cu chipuri acre și ostile, însă când voiau ca el să se ocupe de vreun puțoi, devenea brusc marele erou. Manipulare. Vorbise despre asta cu Melanie și cu mentorul lui, John Dick, gardianul din închisoare. Tuturor le convenea ca el să nu se schimbe. Le convine și-acum. O să-i lase pe toți aici, în Edinburgh. N-au decât să-i închidă ușa în nas sau să-l îmbrățișeze cu ipocrizie, că lui tot n-o să-i pese. O să se care oricum de lângă ei.

— Află cinia făcut-o și tragelio, Frank, că te pricepi la asta, urlă June după el.

Asta îl face să se oprească. Se răsucește și se uită la ea.

— Îmi pare rău că te-am lovit de câteva ori. O dată chiar când erai gravidă cu el, spune Frank. Am greșit tare.

— Iisuse, nu-i cam târziu să-ți ceri acu scuze?

— Cine-și cere scuze? Am greșit, recunoaște el, dar nu-mi pare rău că te-am rănit pă *tine*. Pur și simplu nu-mi pasă. Nu mi-a păsat niciodată. N-am simțit niciodată nimic pentru tine. Așa că dă ce să-mi cer scuze?

— Sunt mama copi… tu… se bâlbâie June, apoi izbucnește: Tu n-ai simțit nici o emoție pentru *nimeni*!

— Furia e o emoție, zice Franco, deschizând ușa și ieșind din apartament.

Coboară din bloc, iese în stradă, apoi se duce spre stația de autobuz. Se gândește la nopțile pe care le-a petrecut în pat cu June. Fusese tânără și atrăgătoare, trupul ei fusese zvelt și tare, la fel de excitant ca bretonul ei insolent și poznaș, iar faptul că mesteca întruna gumă îl excita și îl irita în egală măsură. Și totuși nu-și amintește s-o fi mângâiat vreodată. Doar o futea sălbatic.

Are în buzunar două telefoane, cu tot cu cel de la Tesco, rece, grosolan și mort. Îl dă la o parte și strânge ușurel elegantul iPhone american. Se gândește cum o ia noaptea în brațe pe Melanie, se gândește la parfumul ei și la părul ei blond, care-i gâdilă nările. La semnul ei din naștere, de forma unei secere, de pe încheietura mâinii. La iubirea care le curge prin piele aidoma sângelui. La faptul că ea este zona lui sensibilă de sub burtă. La faptul că, dacă ar vrea cineva să-l înjunghie cu un cuțit, ar trebui s-o înjunghie mai întâi pe ea. În acea parte a trupului care i s-a înmuiat datorită iubirii.

13

PARTENERUL DE DANS 2

Voiam s-o văd neapărat pe gagica blondă din America despre care vorbea toată lumea. Vestea că ține cursuri s-a răspândit prin închisoare aidoma unui virus. Oamenii se înghesuiau să participe la cursurile ei de artă, voiau să-i vadă zâmbetul, să-i simtă parfumul. Asta doar ca să-și strângă material pentru labă. Sexualitatea violentă din spațiul imaginației, unde te duceai când te încuiau în celulă. Singura ta libertate.

Iar eu m-am întrebat în sinea mea: De ce? Oare de ce făcea asta? Părinții ei erau bogați. Oare de ce voia să lucreze cu toate scursurile? Dar m-a surprins. Nu era doar cumsecade, ci și puternică și onestă. Nu era deloc insipidă. Da, nu-i lipsea nimic, însă ea luase decizia să schimbe viețile celor mai tulburați și mai deznădăjduiți bărbați.

Mi-amintesc că la primul curs era îmbrăcată cu un pulover verde mulat și colanți negri, iar pe cap avea o bentiță verde. Pe urmă, noaptea, am crezut c-o iau razna gândindu-mă la ea. Dar nu m-am masturbat deloc. Stăteam acolo întins, îmi aminteam cuvintele, vocea ei, și concepeam fantezii romantice cu ea. M-am simțit jalnic și neputincios. Dar mi-am imaginat cum ar fi să

vorbesc cu ea între patru ochi. Fără râsetele și comentariile tuturor cretinilor din grup. Ce să fac ca să vorbesc cu ea? N-am încercat. Am muncit.

Am început să pictez un portret, al lui Craig Liddel, Partenerul de dans*. Seeker. Era tipul din cauza căruia fusesem condamnat la mulți ani pentru omor, a doua condamnare a mea pentru ucidere din culpă, care inițial fusese pentru omor deosebit de grav, însă judecătorul și-a dat seama (pe bună dreptate) că fusesem în legitimă apărare. A fost a treia confruntare între noi, prima fiind în închisoare, unde câștigase el, iar a doua lângă o moară părăsită din Northumberland, unde eu ieșisem în avantaj. Lupta finală din parcare fusese decisivă. În tablou chipul lui Liddel nu era disprețuitor și schimonosit de sfidare rece și furie ucigașă, așa cum fusese în realitate când ne întâlniserăm acolo, ci destins și zâmbitor. În jurul lui, o mulțime de fantome de bărbați, femei și copii. Atunci Melanie Francis, curioasă, a venit la mine. M-a întrebat la ce lucrez. Modul în care mi-a vorbit: nu tabloul, ci arta mea.*

I-am spus că e bărbatul pe care l-am ucis. Cu oamenii ale căror vieți le-am schimbat. Familia și prietenii lui. Mai erau și alții, femeile pe care nu le cunoscuse încă, copiii pe care nu-i avusese și locurile pe care n-avea să le mai vadă niciodată: Turnul Eiffel, Statuia Libertății.

— Ți-ai dori să vezi locurile astea? m-a întrebat ea.

M-am uitat în ochii ei de un albastru aprins și mi-am dat seama pentru prima oară, surprins și îngrozit, că într-adevăr îmi doream asta.

— Da, i-am zis.

M-am îndrăgostit de ea din prima zi. Părea absurd. Îndrăzneam să visez, să am fantasme în care să fim împreună în

viitor, deși abia schimbasem două vorbe cu ea. Mi-am imaginat cum ar fi să fim împreună în America, într-o mașină mare, decapotabilă, și să mergem la Big Sur și la Joshua Tree. Nu găsisem nici o slăbiciune în misionarismul ei cald, luminos, și nici măcar n-am putut să-mi dau seama care îi era sursa: politică, religioasă, filosofică sau doar revolta împotriva originii sale privilegiate? Nu mi-a păsat. M-am luptat cu dislexia mea și am citit cât am putut de mult, până când îmi vâjâia creierul, căci acum aveam un țel. Ascultam cărți audio și până la urmă am învățat să descifrez toate mâzgălelile alea lipsite de sens. Melanie fusese într-adevăr un catalizator puternic, dar schimbarea mea nu se datora doar ei.

M-am plictisit de cărțile cu relatări despre crime reale, pe care le luasem ca să învăț să citesc. Majoritatea erau jalnice, pline de căcaturi autoelogioase, scrise de niște jurnaliști slinoși pentru a-i impresiona pe puști și pe labagiii cărora n-aveau să le pice niciodată coaiele. M-am apucat să citesc chestii mai interesante. Filosofie și istorie a artei. Biografiile marilor pictori. Ca să învăț, dar și ca s-o impresionez.

Dar oare cine era ea? Era bună și puternică, iar eu eram rău și slab. Asta m-a zguduit cel mai mult cât am stat în preajma ei. Că n-aveam voință. Ideea era ridicolă, contrazicea tot ce crezusem despre ființa mea și despre imaginea mea, tot ce construisem conștient în mine de-a lungul anilor. Și totuși doar un bărbat lipsit de voință își petrece jumătate din viață lăsându-i pe alții să-l încuie într-o cușcă, ca pe un animal.

Eram unul dintre cei mai neputincioși oameni de pe planetă. Nu aveam nici cel mai mic control asupra instinctelor mele distructive. În consecință, eram tot timpul în pericol să ajung la închisoare. Dacă vreun puțoi obraznic se lua de mine, imediat

mă simțeam nevoit să-l căsăpesc și nimeream iarăși la pușcărie. Așa se face că asemenea nulități îmi controlau destinul. Asta a fost prima mea revelație majoră: eram lipsit de voință pentru că nu mă puteam controla. Melanie se putea controla. Ca să fiu împreună cu cineva de genul ei și să duc o viață liberă, nu într-un cartier sărac sau într-un bloc de apartamente pentru sărăntoci, care trăiesc de azi pe mâine, și nici într-o zonă rezidențială, cocoșat de povara creditelor niciodată achitate, trebuia să renunț la prejudecăți. Trebuia să am controlul asupra mea.

I-am zis asta.

14

MENTORUL

În seara dinainte Franco s-a întors destul de devreme acasă la Elspeth și a sunat-o pe Melanie de pe telefonul lui american. În sfârșit bateria s-a descărcat în timpul convorbirii. Asta l-a frustrat, căci își dăduse seama că ea era pe punctul să-și ia inima-n dinți și să-i spună ceva important. Telefonul de la Tesco părea un model vechi, de dinainte ca el să intre antepenultima oară în închisoare. Zăcea în palma lui de parcă ar fi fost ultimul animal dintr-o specie pe cale de dispariție. A pus încărcătorul în priză, ca să-i dea puțină energie cadavrului, și a stat cu ochii pe el ca să vadă dacă învie. Încărcase contul cu zece lire în fața vânzătoarei.

— E prea mult douăzeci, îi zisese ea cu sinceritate.

El clătinase din cap neîncrezător. Acum și-a dat seama că avusese dreptate, căci telefonul părea făcut să crape de îndată ce ieșeai cu el din supermarket. Nu cumva să uite că trebuie să cumpere un adaptor pentru încărcătorul american. Apoi, pe neașteptate, oboseala dată de diferența de fus orar, de care crezuse că scăpase, l-a izbit zdravăn, ca un ciocan pneumatic, așa că s-a dus la culcare devreme și a avut un somn profund și odihnitor.

Dimineața e mohorâtă, iar Franco își prepară micul lui dejun obișnuit cu ingrediente cumpărate de la Waitrose, înlocuind brânza telemea cu șvaițer, și de această dată izbutește s-o convingă pe sora lui să i se alăture. Pe când stau la masă cu toții, în afară de Greg, care a plecat mai devreme la serviciu, Elspeth întreabă:

— Ce mai face June?

— Neschimbată. Dar mai grasă, adaugă el.

George și Thomas rânjesc, apoi încremenesc sub privirea mustrătoare a lui Elspeth.

— Ți-a zis mai multe dă înmormântare?

— Îhî, dar nimic ce nu știm deja: e vineri, la două, la Warriston, iar eu plătesc tot.

— Păi, e fii-tu, zice Elspeth, uitându-se chiorâș la el. Plus că tu îți permiți, ea nu.

— N-am zis că mă plâng.

Elspeth se uită neîncrezătoare la el, dar observă că băieții sunt atenți, așa că se abține să mai spună ceva.

— Greg mi-a zis că o să-și ia liber după-amiaza aia.

— I-am spus că nu-i nevoie.

— Totuși suntem rude, declară ea, provocându-l cu privirea.

Însă nu primește nici un răspuns. El stă cu ochii pironiți în farfurie.

— Mă-ntreb ce se-ntâmplă când mori, spune George.

Pula, își zice în sinea lui Franco. Încetezi să exiști, atâta tot. E pe punctul să spună ceva, dar se gândește că poate nu-i treaba lui.

— Lasă asta, se răstește Elspeth. Termină-ți micul dejun.

— Dar e atât de ciudat când te gândești că n-o să-l mai vedem niciodată pe Sean, spune George. Absolut niciodată.

— N-ai cum să știi, intervine Franco.

— Crezi că o să ajungi în iad sau în rai? îl întreabă Thomas.

— Probabil în ambele, zice Franco. Poate că e-acolo o zonă dă tranzit între ăstea două și când te plictisești dă una, poți să le-amesteci puțin și dup-aia să te duci în ailaltă.

— Ca în vacanță? se miră Thomas.

— Ca un autobuz între două terminale din aeroport, intervine George.

— Îhî, meditează Franco, dă ce nu? Dacă nimeni nu știe ce se-ntâmplă dup-aia, ar putea fi orice ne imaginăm noi sau, poate, absolut nimic.

Thomas se gândește încă la vacanță.

— O vacanță în iad, zice el cu o expresie visătoare pe chip.

— Eu am trăit-o deja, zice Frank Begbie și se uită la sora lui. Ți-aduci aminte când ne-am dus la Butlin's, în Ayr?

Se răsucește spre băieți:

— Nee, mama voastră n-are cum să-și aducă aminte, era doar un bebeluș.

Cât încearcă să-și contureze imaginea asta în minte, băieții par să-și vadă mama într-un soi de lumină mistică.

— Nu mi-o pot închipui pe mama bebeluș, zice George, mijind ochii de parcă s-ar chinui din răsputeri să vizualizeze imaginea.

Elspeth se răsucește spre fiii ei:

— Bun, voi doi, valea.

— N-am mai auzit cuvântu ăsta dă mulți ani, spune Franco.

— Ce înseamnă? întreabă George.

— Înseamnă să vă grăbiți, zice Elspeth pe un ton aspru. Taci și faci.

Pe când nepoții lui ies din bucătărie, Franco se reazemă de spătarul scaunului.

— Cine zicea asta? Bunicul Jock?

— Eu eram prea mică, ca și cu Butlin's din Ayr, răspunde Elspeth, strâmbându-se la el. Ce-ai în plan astăzi?

— Mă-ntâlnesc cu un preten vechi.

— Tot un tovarăș dă pârnaie, probabil.

Elspeth ronțăie o felie de pâine prăjită.

— Îhî, zice Franco, apoi ia ceainicul și își umple cana cu ceai. Ș-a stat p-acolo mai mult dăcât mine.

Elspeth clatină disprețuitoare din cap.

— Ești așa un ratat, Frank. Nu te poți abține…

Franco ridică o mână ca s-o întrerupă.

— E curcan acolo. Paznic dă-nchisoare. Tipul care m-a încurajat să citesc, să scriu și să pictez.

— Aha, chiar așa… spune Elspeth și, într-adevăr, pare plină de vinovăție și regrete.

Franco decide să plece de acolo chiar acum, când a câștigat teren în fața surorii lui, așa că își soarbe ceaiul și se duce la el în cameră ca să se îmbrace. Spre mirarea lui, telefonul de la Tesco pare să fi înviat puțin. Sclipește într-o lumină radioactivă, verde-fosforescentă. Încearcă să formeze numărul Melaniei, dar butonul cu zero se blochează, iar pe ecran se întinde un șir lung de 0000000.

— Futu-i, înjură el, trăgând adânc aer în piept.

Bineînțeles că o să se vadă cu John Dick. John a fost omul care a avut încredere în el înaintea Melaniei, în pofida faptului că Franco se străduia din răsputeri să-i înșele

așteptările. Gardianul revoluționar din închisoare, cel care se opunea oricărui sistem, de la politica socio-economică obtuză și minimalistă a guvernului sau regulile și procedurile meschine ale închisorii până la fatalismul contraproductiv al deținuților înșiși. Dick a invitat scriitori, poeți și artiști, în speranța că se va prinde ceva de cei din pușcărie. A văzut cum la câțiva dintre ei apare o scânteie, cel mai surprinzător caz fiind Frank Begbie.

Se întâlnesc în cafeneaua Elephant House de pe George IV Bridge, aproape de locul unde își începuse plimbarea cu o zi în urmă, când fusese la biblioteca publică. Prima lui impresie este că John Dick arată bine: fața lunguiață, ochelari cu rame întunecate, păr negru, tuns scurt, barbă de o zi și haine largi, sub care se ascunde un corp zvelt, dar musculos. Franco își amintește că atunci când l-a cunoscut, i s-a părut că Dick are o atitudine nonșalantă, despre care știa că se trage din încrederea în propria-i forță fizică. Pe lângă ceilalți gardieni bondoci și agresivi, John Dick părea un îmblânzitor de deținuți, iar vocea lui blândă îi făcea pe toți să vorbească mai încet. Cu excepția Melaniei, probabil că el n-a mai ascultat de nimeni altcineva în afară de acest gardian din închisoare.

John și-a exprimat regretul că n-o să poată veni la înmormântarea lui Sean. Franco încuviințează dând din cap, fără a simți nevoia să întrebe de ce. Ideea că un gardian și un fost pușcăriaș ar putea fi prieteni i-ar fi făcut pe toți istericii și furioșii din ambele tabere să zbiere imediat că sunt „turnători“ sau „corupți“.

John Dick îl face pe Frank Begbie să-i promită că o să se întoarcă în oraș ca să le vorbească deținuților atunci când expoziția lui va ajunge la Edinburgh. Deși e de acord, fostul

pușcăriaș devenit artist insistă ca presa să nu participe. Nu vrea să fie dat drept exemplu de deținut reabilitat. Nu-l atrage deloc nici să fie ovaționat de peștii de stânga cu veleități artistice, care ar spune despre el că „e un tip minunat“, nici să fie șicanat de cinicii pesimiști de dreapta, care ar zice că „n-o să se schimbe niciodată“. Acestea sunt scenariile pigmeilor, pe care ei vor continua să le susțină cu încăpățânare și fără ajutorul său. El nu vrea decât să-și vadă de viața lui.

Franco își aduce aminte de momentul când a devenit vedetă.

— Labagiul ăla de actor care a venit să participe la proiectul nostru artistic, ăla pe care l-ați invitat tu și Mel, ca să se inspire pentru rolul lui de erou dur în care fusese distribuit. A zis că o să fim prieteni buni, s-a cutremurat el, amintindu-și cât de naiv fusese pe atunci, dar după ce am ieșit din închisoare, nici nu mi-a răspuns la telefon. I-am sculptat bustul. L-am mutilat cu multă furie. Pe urmă au fost și ceilalți. Am făcut o expoziție la mișto cu ei. Atunci m-am făcut cunoscut. Au scris recenzia aia, dacă ți-amintești. O am aici, spune Frank Begbie, scoțând portofelul și extrăgând din el un articol împăturit, decupat dintr-un ziar.

I-l întinde lui John Dick, care îl desface și citește:

> Expoziția, care prezintă operele create de trei deținuți din închisoarea Saughton din Edinburgh, include câteva piese puternice și bine realizate, concepute sub tutela și coordonarea terapeutei prin artă Melanie Francis. Născută în California, ea a lucrat cu deținuți violenți din țara ei și crede că în astfel de medii sociale arta are „pur și simplu scopul de a recanaliza energia, fapt care, la rândul lui,

duce la reevaluarea comportamentelor individuale și a obiectivelor de viață personale. Aici există foarte mult talent brut, care n-a avut niciodată ocazia să fie pus în valoare“.

Ceea ce e cât se poate de adevărat când vine vorba de recidivistul Francis Begbie. Portretele și sculpturile lui excepționale reprezentând vedete de televiziune britanice și americane, cu tot cu mutilările sălbatice la care sunt supuse, satisfac dorința inconștientă a publicului de a construi și apoi de a distruge celebritatea...

— Pe urmă fosta lui soție, actrița pe care o înșelase, a dat pe ea o sumă uriașă de bani, râde Franco. Asta declanșează curentul artistic *Schadenfreude*, zice el, iar în voce i se strecoară o undă de dispreț caustic. Dă-mi o vedetă, iar eu o s-o rănesc, o s-o îmbătrânesc, o s-o degradez și o să spun că primul ei copil va fi adus pe lume de Fred și Rosemary West. Gravează suferința pe chipurile lor. Arată-le tuturor că și ei sunt la fel ca noi.

— Nu contează cine sunt.

John Dick îi înapoiază articolul din ziar. Franco își dă seama cum s-a impus John în închisoare, cum și-a delimitat un spațiu în care să-și desfășoare experimentele progresiste. Atitudinea lui prietenoasă și amabilă este o mască ce ascunde o minte ascuțită ca briciul. Oamenii îl subestimează mereu, după care nu înțeleg de ce acest ins zâmbitor și modest își atinge mereu scopul.

— Arta valorează exact atât cât sunt dispuși oamenii să plătească pentru ea. Tu ai satisfăcut o dorință. Ai talent.

— Talentul meu era să rănesc oameni. Asta am eliberat din mine: dorința de a răni alți oameni.

Frank duce cafeaua la buze. E fierbinte și îl arde, așa că suflă în ea.

— Societatea e paradită. Eu doar le ofer celor duși cu capul ceea ce vor. Asta nu înseamnă decât că am talentul de a detecta slăbiciunile și dorințele perverse ale altora.

— Toți avem impulsuri din astea, dar doar ratații și psihopații și le satisfac, zâmbește John Dick cu buzele strânse. Alții și le sublimează în artă și în afaceri. Și câștigă o grămadă de bani. Tu doar ți-ai revenit, ai preluat controlul asupra ta și ai intrat într-un club mai profitabil.

— Hai să bem în cinstea autocontrolului și a cluburilor profitabile.

Frank Begbie înalță cu dexteritate ceașca.

John Dick i se alătură în toastul abstinent, apoi se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc la slujbă. Pot să te las undeva?

— Nu. Aveam de gând să fac o mică plimbare până la docuri. Sunt o mulțime de chestii noi pe-acolo: Ocean Terminal, cazinoul…

— Îhî, dă din cap John Dick, fără îndoială că s-au schimbat multe în junglă.

15

CURIERUL 3

Fructele și legumele proaspete nu erau niciodată proaspete, căci în realitate erau ambalate cu o zi în urmă. Am luat o cutie pe care scria „Autoritatea Portuară Forth, docurile Leith, Jock Begbie“. Pe etichetă părea să scrie 3 noiembrie, dar, nu se știe de ce, ștampila cu data se întinsese și era acum o pată de murdărie, iar eu oricum nu prea știam să citesc. De fapt trebuia livrată pe 4 noiembrie, dar eu am pus-o din greșeală pe bicicletă.

Când am ajuns la docuri, ceasul electronic ieftin pe care îl cumpărasem dintr-un talcioc arăta patru și douăzeci după-amiaza, dar afară ploua și era o vreme de căcat, așa cum se întâmplă în Scoția în acea perioadă a anului. Felinarele portocalii erau deja aprinse și își împrăștiau luminile pe asfaltul jilav al străzilor. Primul lucru ciudat a fost că paznicul cel spăimos, John, nu era la poartă. Am intrat cu bicicleta, fără să mă opresc, pe drumul ăla pietruit și plin de hârtoape, apoi am trecut peste grătarul de protecție pentru vite. Am dat la pedale aproape în întuneric, îndreptându-mă spre clădirea impunătoare din cărămidă. Vechiul doc nu era prea bine luminat de felinarele de deasupra. Pe când mă apropiam, am

auzit voci: sunete agitate și amenințătoare, care răsunau până departe în noaptea liniștită. M-am oprit și m-am dat jos cu grijă de pe bicicletă, pe care am împins-o ușurel și tăcut, apoi am rezemat-o de zidul din spate al clădirii. La început mi s-a părut că vocile vin dinăuntru, dar pe urmă mi-am dat seama că sursa lor se afla în fața clădirii.

Am făcut tiptil înconjurul „crâșmei“ și i-am văzut stând în picioare pe marginea cheiului. Johnnie Frumușelul era un pic mai încolo de bunicul Jock și de ceilalți doi, Carmie și Lozy. Un felinar de deasupra îi scălda într-o lumină firavă, respirațiile lor păreau ca de dragon în aerul rece, iar umbrele li se întindeau pe caldarâm. Mi-am dat seama că Johnnie era speriat. Avea palmele întinse într-o atitudine imploratoare.

— Hai, măi băieți... doar mă știți... Jock...

— Dacă sari cu picioarele nainte, o să ți le rupi, a zis bunicul, uitându-se în jos, spre chei. Da ai o șansă să scapi viu. Merită o-ncercare!

Carmie avea o sfoară în mână și s-a dus spre Johnnie.

— Dutiacolo sau vino la noi, Johnnie băiete!

M-am lăsat pe vine, lipindu-mă de peretele clădirii. Mă căcam pe mine de frică. Mi-amintesc că partea stângă a feței a început să-mi zvâcnească.

— Na, îț dăm o șansă, i-a zis bunicul Jock, rânjind disprețuitor, cu capul aplecat într-o parte. Îți datorăm asta, a adăugat el și s-a răsucit spre Carmie și Lozy. Așa-i că-i datorăm asta, frate?

— Socot că da, Jock, a zis Lozy.

— Da Carmie nu-i prea convins, nu, Carmie? a zâmbit bunicul.

Capul mare al lui Carmie părea diform în lumina încețoșată.

— Aș zice cun hoț turnător care trădează nu merită nimic. Un turnător care-și trădează tovarășii.

— Dă dragul vremilor trecute, Carmie, dă dragul vremilor trecute, a zis Jock cu înțelepciune. Deci cialegi, Johnnie?

— Da nu pot... băieți... doar mă știți... îs eu... i-a implorat Johnnie.

— Îhî, sigur, știm că tu ești! Știm asta! chicotește sumbru Carmie, de parcă Johnnie ar fi fost un copil și ei l-au prins furând dulciuri dintr-o cofetărie de cartier.

— Dacă te legăm și piormă tiaruncăm în apă, ai pus-o, Johnnie. Ori dacă tiatârnăm dă macaraua aia, cum vrea Carmie. Nu fi prost, l-a implorat bunicul Jock. Ce alegi? Credeam că ești bun la jocuri dă noroc. Alea care tiau îndemnat să faci porcăria asta. Te-a lăsat instinctu la jocuri dă noroc, ai? Păcat...

Johnnie s-a dus până la margine și s-a uitat în jos. Eu m-am retras și mai mult în umbră, simțind cum inima îmi bubuie în piept. Pe undeva încă mai credeam – voiam să cred – că totul o să fie bine, că doar îl băgau în sperieți (o expresie favorită de-a lui Jock) și că peste puțin timp o să se ducă la pub, la Marksman, râzând și glumind, iar Johnnie n-o să pățească nimic, ci doar o să facă pe el. Dar mi se părea ceva ciudat la ei – probabil tăcerea aia înfricoșătoare.

— Să fiu în locu tău, pur și simplu aș sări. Te-ntorci, sari și gata, a zis bunicul Jock, scoțând un cuțit mare.

Îl vedeam cum sclipește argintiu în lumina de deasupra.

Pe urmă Johnnie a închis ochii și a dispărut în întuneric. Probabil că și eu i-am închis pe ai mei. E bizar ce figuri îți face memoria, fiindcă știu că i-am zărit chipul și pleoapele, dar nu l-am văzut sau nu-mi amintesc să-l fi văzut sărind. Și nu s-a auzit nici un sunet, nici un țipăt și nici o bufnitură când a ajuns jos.

Însă nici nu l-am mai văzut acolo, cu ei, la marginea cheiului, și n-ar fi avut unde să se ducă. Bunicul meu le-a făcut semn cu capul lui Carmie și Lozy, care s-au dus până la marginea cheiului și s-au uitat în jos.

— Gata. Mai binio tulim, a spus bunicul.

— S-a curățat? a întrebat Lozy.

— Și-a crăpat capul, sigur. Hai s-o tulim d-aci, a repetat bunicul Jock, iar ei s-au răsucit și s-au îndreptat spre clădire.

Dacă ar fi luat-o în dreapta, m-ar fi văzut, dar au luat-o în stânga, iar eu am avut timp să-mi întorc bicicleta și să mă duc în partea cealaltă a clădirii de cărămidă.

I-am auzit râzând în întuneric pe când se îndepărtau. Parcă și-ar fi terminat tura sau parcă s-ar fi întors acasă de la cârciumă sau de la vreun meci de fotbal.

M-am dus până la marginea cheiului și m-am uitat în jos. Lumina felinarului de deasupra se revărsa peste dană și nu se vedea nimic dedesubt, în beznă. Nu se auzea nici un sunet de-acolo de jos.

Așa că am coborât pe chei pe scara din metal. Îmi auzeam inima zguduindu-mi pieptul. Mă căcam pe mine de frică, deși, în același timp, mă simțeam surescitat și plin de viață. Dar eram îngrijorat, pentru că era prea întuneric. N-am putut să văd docul decât când am pus talpa pantofului meu sport pe el. M-am uitat în sus: coborâsem mult și aveam și mai mult de urcat la întoarcere. Apoi am auzit din spatele meu niște gemete surde și câteva cuvinte incoerente, rostite în șoaptă.

Am văzut o movilă întunecată și strâmbă, care respira greoi. Arăta ca un animal rănit ce-și așteaptă moartea. Bizarul monolog a continuat. Poate că – îmi amintesc că-mi ziceam în sinea mea – Johnnie le cere iertare tuturor femeilor cu care se

purtase urât, poate că le roagă să-l ajute, dar cred că nimeni nu l-ar mai fi putut ajuta. Când m-am apropiat de el, ochii lui sticloși s-au ridicat spre mine, timp în care el repeta:

— Te rog... Frank... te rog...

Ceafa îi era crăpată, iar din craniu i se prelingea un sânge vâscos. Am făcut un pas în spate, ca să nu-mi murdărească pantofii de sport. Avea o privire fioroasă, dar ochii i se încețoșau. Mi-am dat seama că e pe moarte.

Și am înțeles instantaneu ce voia să fac.

Așa că am făcut-o, apoi m-am dus agale până la zidul docului. M-am uitat în sus, la scara care urca până în vârf. Tremuram și eram extenuat. Știam că n-am cum să urc, cum să plec din port, și că ar fi fost periculos chiar și să încerc.

Dar nici nu puteam rămâne acolo unde eram.

16

COLECȚIONARUL DE TABLOURI

Limuzina toarce încetișor, alunecând de-a lungul bordurii, și se oprește exact în fața lui. N-are ce să caute pe Leith Walk la ora asta: e prea devreme pentru vreo nuntă sau vreo petrecere de fete și nici nu se vede vreun convoi funerar. Franco încearcă să se uite înăuntru, dar geamurile fumurii ascund totul. Pe urmă geamul pasagerului se lasă în jos și o mână dolofană, cu un inel de aur pe deget, iese prin ea, urmată de un cap mare, tuns zero.

— Urcă.

Frank Begbie procedează întocmai, având brusc impresia că Davie „Tyrone“ Power este neschimbat. Întotdeauna se răsese în cap, ca să nu i se vadă deloc chelia uriașă sau părul grizonant. Și e tot gras ca curu, își zice Begbie în sinea lui, lăsându-se înghițit de tapițeria confortabilă a banchetei. „God Gave Rock n Roll to You“ a lui Argent răsună în surdină din radioul mașinii.

— Am auzit că tiai întors, zice Tyrone fără să se uite la el. Condoleanțe. E oribil să-ț moar-un copil.

Frank Begbie tace. „Unu… doi… trei…“ Urmărește ritmul respirației lui Tyrone. Poți să afli multe lucruri despre cineva

după felul cum respiră. Power inspiră aerul uniform pe nări, dar pe urmă trage în piept vârtos, aidoma unui rechin care se ridică la suprafață ca să-și înghită prada. Unii ar crede că această mișcare denotă doar agresivitate și putere, însă Frank Begbie o consideră un punct slab. Poate că e un semn de anxietate. Sau poate că a tras pe nări prea multă cocaină.

Se uită la cablul care șerpuiește din bricheta electronică a lui Tyrone. Îi crește pulsul. „Nu se poate."

— Încărcătorul ăla dă telefon… îndrăznește el, scoțându-și mobilul. Merge și la iPhone-ul meu?

— De ce nu? se uită Tyrone la mufă. Îhî, bagă-l.

— Benga, zice Frank, dându-și brusc seama că nu mai folosise cuvântul ăsta de mulți ani, timp în care înfige mufa în telefon și aude un țăcănit care-l încântă.

Aparatul începe să vibreze, apoi imediat apare o dungă roșie la marginea indicatorului bateriei.

— Bun, deci acu ești artist, Frank, ha? se răsucește Tyrone spre el, cu o scânteie jucăușă în priviri. N-o să-ți împui capu cu căcaturi dă genu știam io c-ai talent și d-astea. N-aș fi zis c-o s-ajungi aici nici într-un milion diani!

Frank Begbie îi răspunde cu un zâmbet reținut:

— Și io mă mir.

— Am auzit că ești c-o gagică americancă. Terapeută prin artă, tatonează terenul Tyrone.

Franco simte cum îi înțepenește șira spinării. Trage adânc și lent aer în piept. „Mereu e la fel cu puțoii ăștia. Sapă după punctele tale sensibile." Își simte burta relaxată, lipită de spatele gol al Melaniei. „Unu… doi… trei…"

— Tot acolo stai?

— Nee, am o casă nouă în Grange, zice Tyrone, înjurând un șofer din fața lor, care conduce un Mini cu viteză prea mică.

Spre Grange se și îndreaptă. Tyrone conduce nervos printre mașini, luând-o spre sud și traversând un cartier plin de verdeață, unde, în spatele unor ziduri imense de beton, alei pietruite duc spre vile impozante. Se oprește în fața unei case uriașe din gresie, o întruchipare a bogăției. Lângă garaj sunt parcate mai multe mașini, dintre care unele acoperite cu prelate, sugerând că toate sunt ale lui. Tyrone a fost tot timpul nebun după mașini, își aduce aminte Frank Begbie.

Tyrone oprește motorul și deconectează telefonul lui Franco, care s-a încărcat până la 21%. Indicatorul bateriei abia ce a ajuns pe culoarea verde. A apărut și imaginea de fundal, de unde îi zâmbește Melanie, dezvelindu-și dinții de un alb strălucitor, cum nu vezi aproape la nimeni în Scoția.

— Mișto, zâmbește Tyrone, înapoindu-i telefonul lui Franco. Nevastă-ta?

— Îhî.

— Încă mai face terapie prin artă?

Acum Melanie lucrează cu jumătate de normă la universitate, dar în general se ocupă doar de propriile proiecte artistice. Însă asta nu-i treaba lui Tyrone.

— Îhî, spune Frank Begbie, intrând după el într-un hol spațios, cu mobilă scumpă și tablouri care acoperă majoritatea pereților.

Franco nu recunoaște pictorii, dar, evaluând calitatea ramelor, își dă seama că Tyrone a plătit pe lucrări o sumă însemnată.

— Probabil le apreciezi, doar ești și tu artist, Frank, zice Tyrone, încântat de propria-i persoană ca un parvenit, pe

când îl conduce într-o sufragerie imensă, cu un loc de luat masa în spate și două candelabre gigantice, cu multe ornamente, prinse de tavan. Și uite-acolo am și mai multe picturi. Una dintre cele mai mari colecții private de artă scoțiană cu influențe prerafaelite. Ăsta e un David Scott, iar alea două sunt de William Dyce. Și-am pus laba pe astea două Murdo Mathieson Taits originale, flutură el o mână spre un perete plin de tablouri cu figuri umane și peisaje. Nu-i rău pentrun flăcău din Niddrie Mains!

— Nu prea înțeleg eu arta, spune Franco cu indiferență.

— Dar ești artist, omule! Câștigi bani din…

— Ai ascultat vreodată *Chinese Democracy* a lui Guns n' Roses?

— Ce?

— Multă lume zice că faima lui e exagerată. Că nu se poate compara cu albume ca *Appetite for Destruction*. Eu cred că-i un căcat, zice Frank Begbie și îi aruncă o privire provocatoare fostului său șef. Tresă pricepi ce se cere la un anumit moment.

— Piăsta nu-l știu, spune Tyrone cam iritat.

— Ascultă-l, zâmbește Franco. Ți-l recomand cu căldură, zice el și se duce lângă masă, apoi își trece degetele peste suprafața lucioasă a lemnului. Mișto. Mahon?

— Îhî, dă din cap Tyrone, făcându-i semn cu mâna lui Frank să se așeze, apoi îl imită și se tolănește cu o agilitate surprinzătoare pentru gabaritul lui pe fotoliul din fața lui Frank.

Frank Begbie caută prin încăpere urmele altor persoane din casă. Tyrone fusese căsătorit și avea copii mari, totuși în sufragerie nu vede nimic ce ar putea să-i sugereze că acum ar mai locui cu cineva.

— Deci ce mai faci? Mai ești cu tipa aia… cum îi spune? încearcă el să-l tragă de limbă.

Chipul bărbatului din fața lui nu pare să reacționeze în vreun fel nici măcar la faptul că Frank spune ceva, cu atât mai puțin la subiectul delicat pe care l-a adus în discuție. Pe urmă Tyrone mijește brusc ochii.

— Știai că băiatul tău… Sean, zice el, lungind cuvântul de parcă ar fi căscat, Sean era preten cu puțică ăla de Anton Miller?

— Nu.

— Și gagica aia, Frances, Frances Flanagan, se zice că era acolo în noaptea când a murit.

Astea-s clar niște informații inedite. Două nume noi. „Anton Miller. Frances Flanagan.“ Poliția nu i-a confirmat că Sean ar fi fost cu cineva, totuși ar avea sens. Cineva chemase ambulanța, chiar dacă prea târziu. Poate că fata fusese acolo și îi deschisese ușa celui care îl omorâse pe Sean, fără să știe ce avea de gând să facă acesta, apoi, când tipul l-a ucis pe Sean, a intrat în panică și probabil că a fugit să cheme poliția. Sau poate complotase cu ucigașul. Ori îl înjunghiase chiar ea. Totuși Frank Begbie e suspicios. Mai avusese și altădată conversații similare cu Davie Power, căruia nu-i stătea în fire să facă fapte bune.

— De ce îmi zici mie asta?

— Nu doar din nostalgie pentru trecutul nostru comun.

Tyrone clatină încet din cap, apoi zâmbește cu o încântare sinceră.

— Și n-o să te insult prefăcându-mă că-i așa. Vezi tu, am pata pusă pe puțoiu ăla dă Miller. Dă fapt îmi doresc cu ardoare să-i plouă-n cap cu căcat. Tu te pricepi dă minune să

le-o tragi nasol oamenilor, Frank, zice Tyrone, încercând să evalueze reacția lui Frank Begbie. Individul e un puțică periculos. Cu pistoale și tot tacâmul. Împușcă oameni ca un laș, din mașină. Pă bune, spune el, clătinând iarăși din cap. Și el e responsabil dă moartea lu fiu tău, să mor dacă te mint. Sean era angajatul lui. Droguri. Așa că avem un interes comun, declară el, ridicându-se în picioare și ducându-se la un bar luxos din marmură, plasat într-un colț al sufrageriei.

— Dacă te-ar fi ofticat pă bune, zice Franco, urmărindu-l cu privirea cum ia o sticlă groasă de whisky de pe un raft din spatele barului, l-ai fi omorât deja. Toții puțoii ăia obraznici cariau apărut prin cartiere dia lungul anilor… Pilton, Sighthill, Niddrie, Gilmerton… pă toți i-ai omorât, spune el, gândindu-se la un vechi prieten de-al lui, Donny Laing, care îl înfruntase în public pe Tyrone și apoi dispăruse. Ce are diferit puștiul ăsta?

— Miller este întruchiparea vicleniei.

Capul ras al lui Tyrone se apleacă.

— Un gen nou dă șmecheraș, un mafiot în toată regula, nu doar un mardeiaș fără creier.

Îi aruncă lui Franco o privire un pic cam prea lungă.

— E dăștept, se pricepe la jocuri politice și știe să lege alianțe. A unit toate găștile din nordul Edinburghului: Drylaw, Muirhoose, Pilton, Royston, Granton, chiar și gașca din noul cartier din Leith, dă lângă Newhaven, îi explică Tyrone, punând sticla cu whisky pe barul de marmură.

Begbie dă din cap meditativ. Dintotdeauna Leith fusese o comunitate distinctă, aproape autonomă. Gândul că acum era doar un avanpost, un teritoriu deținut de un puști fițos, îl demoralizează mai mult decât și-ar fi dorit.

— El și gașca lui au ambiție ș-un soi dă spirit dă inițiativă. Miller le inspiră multă loialitate la ăia dân jurul lui. Dacă îi fac ceva, o să mă atace toți. O să fie război, iar asta scade vânzările și face rău orașului, zice Tyrone, în timp ce Frank Begbie încuviințează empatic din cap.

Tyrone a nutrit dintotdeauna un anumit simț pervers de responsabilitate civică. În trecut vechii gangsteri din Edinburgh au avut atât de mult succes pentru că au fost capabili să evolueze, să se integreze în comunitatea oamenilor de afaceri respectabili și să recurgă cât mai puțin și mai rar la violență. În general, spre deosebire de vecinii lor din Glasgow, ei evitau războaiele între bande, împușcăturile, confesiunile despre crime reale și atacurile la persoană declanșate prin intermediul articolelor seriale din tabloidul *Daily Record*. Evoluau într-un cadru sigur, ordonat, cu o tradiție robustă. Îi recrutau pe oamenii cei mai talentați din cartierele sărace, dar zdrobeau mafiile autentice care se formau în aceste periferii și pe oricine începea să ridice pretenții asupra pieței de desfacere din oraș.

Franco înțelege că orice firmă nouă care nu respectă regulile vechi le produce mari bătăi de cap.

Iar asupra lui Tyrone se mai făceau presiuni și din altă parte.

— Indivizii ăștia noi dă la poliția scoțiană fac dă fapt ce vor ăia dân Glasgow, îs foștii polițai din Strathclyde și ne chinuie mult mai mult dăcât au făcut-o vrodată ăi mai buni din Lothian, Dumnezeu să-i odihnească, explică el, apoi îl străpunge cu o privire complice pe Franco. Dar un străin… că asta ești acum… păi, o să te și răsplătesc. O să-ți răzbuni fiul, mă ajuți și pă mine, câștigi niște bani și scapi orașul tău dă

baștină d-o forță malefică. Dacă l-ai mătrășit pă Craig Liddel… pă Seeker… se corectează Tyrone și zâmbește, poți să-l omori și pă Anton.

— Da am făcut o groază dă pârnaie pentru așa ceva. Nu mai fac căcaturi d-astea.

— Doar n-oi crede că polițailor o să le pese dacă-l omoară cineva pă Anton, zice Tyrone pe un ton disprețuitor, ridicând sticla de whisky.

— M-am reabilitat, spune Franco cu o față neclintită, aidoma unei stânci.

Încă o dată, Tyrone pare că nu aude ce-i spune.

— Ăsta-i un whisky dă douăjdoi dă ani, explică el, turnând o cantitate zdravănă de lichid în două pahare din cristal gros de Edinburgh.

Ia o ghilotină miniaturală de pe bar, apoi decapitează și aprinde două trabucuri de Havana. Îi dă un pahar și un trabuc lui Franco, care se uită la ele, apoi la Tyrone.

— Încă-ți mai place violența, o văd în ochii tăi. Bea până la fund, îl îndeamnă acesta, înălțând paharul spre Franco ca pentru un toast.

Frank Begbie îi adresează un zâmbet fugar.

— După cum spuneam, m-am reabilitat, repetă el, punând trabucul în pahar și auzindu-l cum sfârâie, apoi se ridică de pe canapea.

Îl vede pe Tyrone cum se holbează neîncrezător la el – mai întâi la mărturia disprețului față de ospitalitatea sa, apoi drept la fața lui.

— Po găsi ușa și singur, zice Franco, punând paharul pe măsuță, apoi se răsucește pe călcâie și iese din cameră, știind

prea bine că gâtul bărbatului pe care l-a lăsat în urmă e incandescent.

Puțină lume i-ar întoarce spatele lui David „Tyrone“ Power când e furios, dar Francis Begbie trage puțin aer în piept și zâmbește ca pentru sine în timp ce străbate holul și iese pe ușa din față.

17

UNCHIUL

Ploaia s-a oprit și soarele iese clipind de sub norii fumurii, aidoma unui fost pușcăriaș eliberat din închisoare. Se aude pocnetul unui pistol subsonic, ce marchează startul întrecerilor sportive, iar forța lui invizibilă anunță noi oportunități pentru cetățenii revitalizați ai Edinburghului. Însă Frank Begbie trebuie să-și lichideze conturile cu trecutul. Mâine își va duce fiul la crematoriu. Înmormântarea va fi un eveniment. Își dă seama că, probabil, din poveștile fragmentate de alcool și jale cu care va fi asaltat va înțelege și va afla măcar o parte din adevăr. Se trezește devreme și ia hotărârea să alerge puțin, mai întâi încet și poticnit, apoi, când mușchii încordați ai picioarelor i se încălzesc, tot mai repede.

Brusc simte, apoi vede cum iPhone-ul îi sare din buzunarul pantalonilor de trening și i se izbește de coapsă, iar el se oprește și se întoarce, urmărindu-l cu privirea cum se lovește de grilajul unui canal, se răsucește pe o parte și alunecă în el. Pare că se scufundă cu încetinitorul în apa neagră și jegoasă. Pe Franco îl cuprinde furia în timp ce înșfacă barele capacului greu de canal. Când îl ridică, venele de pe brațe îi ies la suprafață. Dar cum să caute în mocirla aia? „Unu… doi… trei…

Oricum se bușise… îmi cumpăr altul…“ Pune capacul la loc, scuturându-și mâinile ca să scape de mizeria de pe ele, apoi își continuă drumul spre o fostă fabrică, unde acum e clubul de box al unui vechi prieten.

În sală e mare agitație. Boxerii își desfășoară ritualurile sub supravegherea antrenorilor, iar pe trei din cele patru ringuri sunt câte trei sau doi oameni care lovesc în pălmare. În jurul unor grupuri de saci grei, tot felul de funcționari fac un soi de antrenament de box ce implică lovituri la sac, joc de picioare, exerciții de forță și tonificare, pregătindu-se pentru o zi de muncă petrecută pe scaun, la birou.

Franco dă din cap spre vechiul său amic, Mickey Hopkins, care șade la recepție și vorbește la telefonul mobil. Drept răspuns, acesta îi face cu ochiul. El își începe încălzirea, iar pe urmă izbește într-un ritm satisfăcător un sac greu de box. „Unu… doi… trei… Unu… doi… trei…“ Simte privirile virtuoase ale bărbaților puternici care-l măsoară tăios și îl aprobă stoic, știind că unii dintre ei au flirtat cu diavolul, apoi s-au îndepărtat de marginea prăpastiei. În toată lumea găsești oameni de soiul ăsta prin sălile de sport, inclusiv în cea din cartierul său din California. Îi place să stea în preajma lor: majoritatea sunt îndeajuns de inteligenți ca să știe că oamenii cei mai înțelepți sunt studenții, cei ce învață permanent cum să se descurce în viață și se adaptează tot timpul în fața amenințărilor și sorților schimbători cu care îi confruntă ea.

Frank Begbie își bandajează mâinile, iar Mickey Hopkins își încheie convorbirea și ia câteva pălmare, făcându-i semn cu capul spre ring. Urcă acolo, trecând printre sforile care-l înconjoară. Respirația e cea mai importantă, iar Franco inspiră regulat, apoi expiră în timp ce execută fiecare serie de

lovituri în cercul argintiu de pe pălmarul antrenorului, la comanda lui Mickey.

— Directă dublă, croșeu telefonat, croșeu de stânga, dublu croșeu de dreapta, upercut de stânga, directă...

Franco simte că intră într-un ritm superb, care parcă îl bagă în transă, pe când câțiva privitori se opresc din ce fac pentru a admira dansul pe care îl execută cei din ring. După antrenament el transpiră și gâfâie, însă își reglează respirația, forțându-se să inspire și să expire lent. Stă la povești cu câțiva băieți, dar are grijă să nu întrebe despre Anton Miller. Așteaptă ca ei să-i furnizeze informațiile. Nu contează dacă sunt prietenii sau dușmanii lui Miller, oricum sunt nevoiți să trăiască în același oraș cu el. Impresia generală pe care și-o face este că toți îl respectă pe tânăr și le e frică de el. Din acest motiv e un adversar foarte periculos pentru Tyrone.

Mickey și alți câțiva îl invită să ia prânzul cu ei, iar el își comandă pui la cuptor și apoi deapănă amintiri. Îl frapează faptul că bărbații de la masă l-au ținut la distanță vreme de mulți ani, iar acum îl primesc cu brațele deschise în clubul „era mârlan, dar acum e de treabă“. Își dă seama că ei au descoperit demult cu toții cum să ajungă în acest club și că lui i-a luat multă vreme să reușească. Pentru prima oară de când s-a dat jos din avion, se simte în largul lui în orașul său natal.

Ceva mai târziu în acea după-amiază, când se întoarce în Murrayfield, Frank ia telefonul de pe măsuța lipită de perete și formează numărul Melaniei. Tânjește să fie cu ea în Santa Barbara în timp ce zorii se strecoară pe ferestrele dormitorului, ea doarme dezbrăcată, întinsă pe burtă, cu părul de un alb strălucitor în bătaia soarelui, iar camera e răcorită de briza Pacificului. Se simte cam jenat când Elspeth

se așază pe canapea și bea gin, uitându-se la televizor. Lui Frank îi intră căsuța vocală, iar el încearcă să explice situația cu telefonul de la Tesco până ce aude piuitul care îi întrerupe mesajul. Elspeth pare cam sictirită, iar el se întreabă dacă n-ar fi trebuit să-i ceară voie să dea telefon în America. Unii oameni au o atitudine cam ciudată la chestii de genul ăsta. Așa că Franco se așază pe fotoliul din fața ei și vorbește cu ea despre lucruri lipsite de importanță. Pe urmă se uită la o fotografie cu băieții de pe măsuța lipită de perete, unde cei doi poartă șepci maronii identice, cu Hearts.

— Îs băieți buni, zice el.

— Îhî, niciodată n-am avut probleme cu ei… spune Elspeth, apoi se oprește.

Franco știe că se gândește la copiii lui și că, probabil, își dă seama că n-a fost o idee prea bună să zică asta. Se hotărăște să nu reacționeze.

— Cum diau ajuns să țină cu Jambos?

Elspeth îi aruncă o privire cam exasperată.

— Tatăl lui Greg îi duce la Tynecastle.

— Neamu nostru totdauna a ținut cu Hibs[1]. Tradiție, nu?

Elspeth îi zice disprețuitoare:

— Cum poți sta dracu acolo așa senin și să vorbești dă familia noastră? Dă tradiții? Tu, care-ai stat mare parte din viață-n pușcărie și piormă tiai cărat în California.

Se ambalează și mai tare. Frank se uită la paharul din mâna ei. Pariu că nu-i primul pe care-l bea azi.

— N-ai fost aci să-ți duci nepoții sau măcar copiii ce știu unde, nu i-ai dus *nicăieri*! zice Elspeth, care își descarcă toată furia strânsă în ea. Oare *unchiu Frank* i-a dus vrodată la un meci dialu Hibs?

— Ai dreptate, recunoaște Franco, trăgând de un șiret al pantofilor lui sport. M-am gândit că, dacă noi am ținut totdauna cu Hibs, ți-ai fi putut impune punctul dă vedere, atâta tot.

— Cee? Mi se rupe mie dă tot căcatu ăsta.

Se strâmbă la el.

— Știu io ce faci, Frank. Văd cum ai ajuns. Ești tot mârlanu ăla dă rahat, numa că ai învățat să-ți controlezi furia. O văd în ochii tăi, tot ochii ăia dă criminal egoist cariabia așteaptă să omoare pă cineva…

„Respiră…“

Franco simte cum i se ridică părul de pe ceafă și, în același timp, îl năpădește o furie aidoma lavei dintr-un vulcan. „Același căcat dă mi l-a zis și Tyrone, prostia cu ochii mei. Unu… doi… trei…“

— Ce vrei să spui? clatină el din cap și se tolănește în fotoliu. Așa sunt ochii mei!

„Relaxează-te și bucură-te de înfruntare. Dacă-ți pierzi cumpătul, pierzi bătălia.“

— Cum aș putea să-mi schimb ochii? Ai vrea să port lentile dă contact dă zombie sau ceva dă genu ăsta?

— Ești și mai naspa.

Elspeth soarbe iar din gin.

— Ai învățat să fii șmecher și să manipulezi. Măcar atunci când nu-ți puteai controla furia, erai sincer.

Frank Begbie trage din nou adânc aer în piept și își coboară vocea.

— Deci dac-o iau razna și fac praf camera asta – se uită în jur la încăperea confortabilă –, asta m-ar face *sincer*? Și dacă-ncerc să-mi rezolv problemele discutând cu oamenii, îs

nebun? Spui tâmpenii, Elspeth, râde el cam sumbru, arătând spre paharul de pe măsuța dintre ei. Ăla iun pahar mare dă gin, soro. Biniai face s-o lași mai moale. Cești fata lu tata?

Elspeth e zguduită de afirmația lui. Una e să-ți dai seama că bei prea mult, alta e să-și dea altcineva seama de asta. Se gândește la Greg și se întreabă dacă el s-a prins. Speră că nu și băieții…

Ridică privirea și-l vede pe fratele ei cum se uită la ea de parcă i-ar citi gândurile. Franco te putea speria când își descărca furia, însă te îngrozea de-a dreptul când și-o înăbușea și nu-și pierdea cumpătul. Furia aia mocnită nu rămânea niciodată prea multă vreme în el, Franco nu reușise niciodată să-și împiedice lava incandescentă să erupă, iar acum ei i se pare că a devenit maestru în această artă. Din perspectiva lui Elspeth, asta îl face și mai periculos. În atmosferă plutește o amenințare voalată. Nu mai simțise niciodată așa ceva din partea lui Frank, deși asistase la multe izbucniri de violență ale lui față de alți membri ai familiei, mai ales față de Joe.

Frank rupe tăcerea și se ridică în picioare, cu un zâmbet ciudat pe chip.

— Da poate că dacă viața ta ar fi umpic mai plină, n-ai mai bea atâdă mult.

Se mulțumește să-i spună doar asta, apoi se preschimbă într-un american sigur pe sine și se duce alene la el în cameră.

Pe noptieră telefonul de la Tesco arată că s-a încărcat 100%, dar Franco își dă seama că nu poate să-l deschidă.

— Incredibil, zice el, inspirând profund, și ia decizia să se relaxeze.

Se întinde în pat și se apucă să citească *Portocala mecanică* pe Kindle. Își amintește că în tinerețe a văzut filmul. Îi e greu să citească, dar simte o mare satisfacție când mintea îi transformă simbolurile sclipitoare în sunete, apoi în ritmuri din capul lui. „Nu citi cărțile, cântă-le“, fusese sfatul pe care-l primise de la consilierul de la închisoare.

Pe urmă cineva bate la ușă, iar Greg intră în cameră. E evident că a sosit momentul unei împăcări de vreun fel.

— Am auzit că tu și Elspeth… ăăă, mda, cred că toți suntem puțin cam agitați din cauza înmormântării de mâine…

— Clar.

— Băieții îs la mama. Vii și tu să stai cu noi? Vrem să mâncăm niște pui la cuptor, eu l-am gătit.

— Mișto, spune Franco și se ridică în picioare.

Are chef să stea singur, iar încă o porție de pui la cuptor nu-l încântă deloc, însă astăzi a ars o mulțime de calorii și ar fi bine să mai mănânce o dată.

Atmosfera de la masă e apăsătoare. Franco ridică privirea spre Elspeth, știind că e beată. Vede o sticlă destupată de vin alb. Greg o să bea un singur pahar, asta dacă are noroc. Brusc, sora lui începe să scâncească și își duce palma la ochi.

— Of, Doamne… spune ea cu o voce moale.

— Iubito… pune Greg o mână pe ea. Te simți bine?

— Nu! Nu mă simt bine! Nepotumiu-i mort, micu Sean, suspină Elspeth, părând răvășită de suferință.

Pe urmă se întoarce spre Franco și zice cu tristețe în glas:

— Țin minte când eram mică, iar tu cu June l-ați adus acasă și m-am simțit așa mândră și însuflețită…

Franco tace. Își amintește agitația enervantă care le cuprinsese pe Elspeth și pe mama lui. „Bebe vrea asta… bebe

vrea aia.“ Sugestia lor implicită, respinsă cu amărăciune de el, cum că viața lui s-a terminat și că nu va mai trăi decât prin copilul lui. Și-a dat seama că fusese manipulat, că sarcina și nașterea copilului reprezentaseră o speranță (repede uitată) a lui June și a mamei lui că de-acuma o să se schimbe. Se gândește la mama lui și își dă seama că și-ar fi dorit s-o ia pe Val Begbie la Santa Barbara, ca să-i cunoască fiicele. Să-i arate că până la urmă s-a descurcat bine, așa cum îi spusese mereu în anii aceia când poliția făcea razii în miez de noapte, iar el o suna din arest, ajungea în fața tribunalului, apoi urmau ritualicele călătorii sumbre la închisoare. Dar Val – pe atunci cu cancer în fază avansată – nu se alesese decât cu o scurtă întâlnire cu Mel și câteva fotografii cu Grace imediat după naștere.

— Dar ție nu ț-a păsat, urlă Elspeth la el, ție nu ț-a păsat niciodată!

— Elspeth, nu rezolvi nimic cu asta, protestează Greg.

— Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu el, spune Franco. Dacă nu mi-ar păsa, n-aș face asta, nu?

— Mda, da nu-ți pasă dă *el*! tună și fulgeră Elspeth. Nu l-ai cunoscut! Era un băiat mișto, Frank, un puști minunat până să s-apuce dă droguri, spune ea, aproape sufocându-se. Tot timpul cu un zâmbet pă față și cu râsu ăla fain a lui. Îs tristă ca dracu c-a murit! Tu ești *tatăl* lui, futu-i, nu ești trist c-a murit? îl întreabă ea pe un ton implorator. Zi-mi! Zi-mi că ești trist!

— Ce? Glumești?

Și ochii lui Franco se îngustează, devenind două tăieturi zbârcite.

— Nu ne-am văzut dă cinci ani și tu vrei să-ți spun ce simt și ce cred despre faptu că fii-miu a fost omorât, când

înmormântariai mâine? Nici într-un caz, spune răspicat Franco.

— Elspeth, o roagă Greg, e fiul lui Frank. Oamenii își manifestă suferința în feluri diferite. Te rog, ai puțin respect. Hai să ne ajutăm unul pe altul și să trecem împreună peste asta.

— Da el n-a-ncercat niciodată să-i ajute! Uită-te numa la el! Stă acolo ca și cum nu s-ar fi-ntâmplat nimic!

Franco pune furculița și cuțitul pe masă.

— Știi, am ajuns la ideea că n-am ce să le ofer…

— Chiar ș-atunci când ai devenit artist!

— Am familia mea… cealaltă familie, noua mea familie.

— Da băieții ăia avea nevoie diun tată… și puștiu ălălalt, River…

— Și n-a avut parte dă unu. E dă căcat, da se-ntâmplă. Mie. Ție. Multora. Am greșit față dă ei, da, da nici n-am avut cu ce să-i ajut, zice el pe un ton ferm, fluturând furculița în aer. Ce-a fost a fost, deacu s-a dus.

— Deci gata, te speli pă mâini dă toate porcăriile care liai făcut! se răstește Elspeth. River ăla, nici măcar nu l-ai cunoscut pă bietu copilaș, zbiară ea pe un ton acuzator.

Greg se strâmbă, dar Franco rămâne calm.

— Tot ce pot face pentru ei e să duc o viață liniștită și decentă. Să le arăt ce rezultate obțin așa. Să le arăt că dacă te porți ca un leu în cușcă, atunci chiar ajungi într-o cușcă din Saughton și asta nu-i bine deloc. Dar dacă îți deschizi sufletul, descoperi ce talente ai și înveți să te exprimi… asta înseamnă o casă pe plajă, în California, adică o chestie foarte mișto. Asta-i singura lecție pă care i-o pot da la careva. Nu m-apuc acu să țin predici.

Pune tacâmurile pe masă și întinde mâinile.

— Toată lumea ar putea pricepe atâta lucru dacă ar catadicsi să deschidă ochii, n pula mea.

Elspeth se cutremură, dar se uită în continuare cu ostilitate la fratele ei.

— Oamenii suferă fiecare în felul lui, repetă Greg, mângâind-o pe braț pe soția lui. Cred că Frank face foarte bine că rămâne calm. Nu ne ajută cu nimic dacă o ia razna în momentul ăsta.

Se uită la Franco, care își mai ia niște piure de cartofi cu o lingură.

— Nu știi ce simte el cu adevărat.

— Îhî, nime nu știe, da putem ghici! Nimica nu simte! declară Elspeth. Un tânăr frumos a fost înjunghiat d-un nebun ș-a murit, da nimănui nu-i pasă! Nimănui!

— Chiar crecă ar trebui să te calmezi. Nu ajuți pă nimeni, spune Franco, care își taie o bucată de piept de pui și se apucă s-o mestece.

Elspeth se uită mai întâi la el, apoi la Greg, se ridică în picioare și țâșnește spre camera din față. Greg se răsucește spre Franco și se ridică, vrând să se ducă după ea.

— Las-o să plece, îl sfătuiește Franco. Poate că mă-nșel, da crecă are nevoie dă înc-un pahar, două dă băutură. Cum zici și tu, ne manifestăm suferința în feluri diferite, iar ăsta e evident felu ei. Pă vremuri m-aș fi dus după ea, m-aș fi matolit și aș fi făcut o criză, da acu nu mai îs așa, ridică el din umeri. Ș-acuma aș vrea să-mi spui ceva ce mă interesează…

— Ce? întreabă Greg aproape în șoaptă și se apleacă spre Franco.

— Mi se pare mie sau simt un pic dă coriandru în sosu ăsta? întreabă el și mijește ochii pentru a savura gustul. E grozav dă bun.

1. Referire la două echipe de fotbal scoțiene: Hearts sau Heart of Midlothian F.C., cunoscut și sub numele (porecla) de Jambos, este un club din cartierul Gorgie al Edinburghului, iar Hibernian F.C. sau Hibs își are sediul în cartierul Leith din același oraș (n.r.).

18

ÎNMORMÂNTAREA

La mai puțin de cinci minute după ce Juice Terry îi lasă pe el, pe Greg și pe Elspeth la crematoriul Warriston, în bătaia ploii mărunte, Franco simte că e ud și nu-i pică deloc bine. O umezeală rece i s-a strecurat pe sub gulerul cămășii și pare să i se întindă între haine și piele. Telefonul de la Tesco s-a deschis ca printr-un miracol, iar el izbutește să-i trimită un mesaj Melaniei, fără să-și facă prea mari speranțe că va ajunge la ea. Grupuri de oameni se adună ici și colo, iar unii dintre ei îl privesc grav. În dimineața asta Elspeth e tăcută, slavă Domnului (probabil din cauza mahmurelii, își zice el), și se plimbă cu Greg prin mulțime. Însă Franco n-are nici un chef să stea la taclale cu nimeni și se bucură că stă cu Terry, care îl protejează de ceilalți. Privirea de pornograf a taximetristului se ațintește asupra unei fete cu părul șaten, care poartă o jachetă neagră cu fermoar și fumează o țigară electronică.

— Am vrut s-o bag paia în filme, rânjește el. Io căcăcioasă. I-am trimis mesaj și am și tras o filmare dă probă, da io tâmpită și-i combinată cu tipu ăla, Anton Miller. Vechiu tău amic Larry Wylie ș-a pus-o cuia și zicea că i-a supt-o la greu,

spune Terry și își dă disprețuitor ochii peste cap, scuturându-și cu mâna buclele ude din cauza ploii. Așa că am lăsat-o moartă.

Lui Franco îi pică bine că el a pomenit de Anton Miller fără ca el să i-o ceară.

— Cum o cheamă?

— Frances Flanagan.

Iarăși apar aceleași nume noi. Franco vede cum Frances Flanagan se uită la un grup de tineri fițoși. Se întreabă dacă sunt prieteni de-ai lui Sean și dacă celălalt nume pe care l-a auzit recent, Anton Miller, se află printre ei.

— Fata lu Mo, observă Terry. Ți-amintești de Mo Flanagan?

Franco parcă a mai auzit cândva numele ăsta, așa că încuviințează din cap, amintindu-și că pe vremuri Mo făcea parte din gașca Young Leith Team. Își mai amintește și că Mo începuse să bea prea mult, iar Terry îl anunță pe Frank că individul a murit cu mulți ani în urmă.

— Gagica ari-aceeași slăbiciune ca ta-su. Păcat, pencă-i benga, se văicărește el. Da n-o s-o ducă mult.

Franco se uită la Frances Flanagan, care acum discută cu două femei mai în vârstă. Vede la ea o frumusețe fragilă și coruptă, iar părul ei strâns la spate îi evidențiază pomeții supți. Tremură când stropii reci de ploaie îi pătrund și mai adânc sub haine. Se gândește la California și constată impasibil că urăște îngrozitor de mult orașul unde e acum. Se uită la telefonul din Tesco ca să vadă dacă a primit vreun semn de la Melanie și se chinuie să scrie un nou mesaj, în care îi spune că e la înmormântare.

A venit destul de multă lume. Din câte și-a dat el seama, Sean probabil că se îndopa cu droguri și era veșnic amestecat

în tot felul de tranzacții dubioase, dar era clar că avea o grămadă de prieteni. Sau poate că mulțimea aia venise pur și simplu fiindcă era tânăr. Poți să fii un mârlan de rahat, dar dacă mori tânăr, toată lumea te iartă: întotdeauna există o șansă să te schimbi, chiar dacă în realitate probabilitatea e foarte mică. Se gândește la prima înmormântare la care venise aici, la bătrânul său bunic Jock Begbie, și la faptul că toți participanții de-atunci ar fi putut încăpea într-o cabină telefonică. Crematoriul nu se schimbase aproape deloc în cei treizeci și ceva de ani care trecuseră de atunci. Aceleași clădiri practice și aceleași grădini îngrijite, izolate în zona asta mărginașă și neprimitoare a orașului. Și ploaia constantă.

Pe urmă o vede pe June înveșmântată în niște haine negre. Par scumpe, de parcă i-ar păsa într-adevăr de asta. Sora ei, Olivia, stă lângă ea, ușor de recunoscut după expresia meditativă ce o caracterizează. Își aduce aminte că a futut-o o dată, după ce ea stătuse cu copiii. El și June se întorseseră acasă, iar June, matolită, adormise pe canapea. Franco a luat-o în brațe și a pus-o în pat ca pe un sac cu cărbuni. Pe urmă s-a dus în sufragerie, i-a făcut semn Oliviei spre canapea și i-a spus:

— Dezbracă-te odată, n pula mea. Ne-o punem.

Ea a protestat, a zis că nu ar trebui să facă asta, dar el a contrazis-o, spunându-i că doar se distrează și ei puțin. Olivia n-a fost prea încântată, dar a început să se dezbrace. El s-a apropiat de ea, a dus-o pe canapea, apoi a sărit pe ea și a penetrat-o grăbit, în tăcere, violent, pipăindu-i brutal sânii în timp ce i-o trăgea. A terminat repede. După aceea ea a început să plângă, iar el a mormăit:

— Pula mea, mă futeți la cap ca niște tâmpite.

Apoi s-a dus la culcare.

Olivia s-a îngrășat, însă nu a ajuns la nivelul de obezitate morbidă al lui June. Ochii negri și morți, ca de insectă, pe fața ei unsuroasă și plină de cicatrici se holbează la el cu aceeași expresie ca atunci. Un fior îi cutremură vizibil trupul dolofan. Franco își zice în sinea lui că acel episod n-a fost chiar atât de sordid pe cât pare: oare tinerețea nu-i doar o hârjoneală sălbatică și neastâmpărată? Dacă vrei să te văicărești, meditează el, n-ar trebui să includi pe listă și faptul că ți-ai tras-o cu cineva, mai ales că el se simte foarte departe de acel incident.

I se pare din ce în ce mai mult că viața lui e ruptă în două, de parcă altcineva i-ar fi trăit trecutul. Nu doar pentru că acum locuiește în altă parte și în jurul lui sunt alți oameni, ci și pentru că el s-a schimbat radical. Obsesiile și ciudățeniile esențiale ale bărbatului care a fost pe vremuri i se par acum nemaipomenit de ridicole celui ce a pus stăpânire pe mintea și corpul lui. Singura punte existentă este mânia: când se înfurie, încă își mai simte vechea personalitate. Doar că în California, cu viața pe care o duce acolo, puține lucruri îl supără atât de mult. Însă aici nu mai e la fel.

June îi surprinde privirea și vine la el. Dacă și-ar fi dat seama că o să-l cuprindă cu brațele ei umflate, Franco ar fi ridicat o mână ca s-o oprească.

— Băiatu nostru, Frank, se văicărește ea jalnic, puiuțu nostru frumos…

Franco se uită peste umărul ei, ațintindu-și privirea asupra sculpturilor de lângă Chapel of Rest[1]. Duhoarea de țigări pe care o emană June este atât de puternică, încât nici un parfum

n-o poate acoperi. Dacă ar fi și băut, probabil că efectele alcoolului de noaptea trecută l-ar fi făcut să vomite.

— Îhî, e super-nasol, zice el printre dinții încleștați. Scuză-mă un moment, spune apoi și îi desprinde mâinile lipicioase de pe el.

Din fericire, tocmai a sosit Michael, care poartă un costum gri-închis, iar June se încleștează de al doilea fiu al ei, intonând cu un behăit pițigăiat:

— MAAI-CHĂĂL…

Asta îi dă ocazia lui Franco să se întoarcă la Terry. Taximetristul vânzător de filme porno stă la taclale cu o femeie elegantă, care ridică o sprânceană seducătoare spre el. Dar când se îndreaptă spre ei, Franco aude o voce familiară șoptindu-i răgușit la ureche:

— Ar fi trebuit să dai un semn!

Larry nu pare să se fi schimbat prea mult, poate doar s-a micșorat un pic între timp. I se pare interesant, într-un fel morbid, că anii care au trecut i-au dezumflat pe unii și i-au umflat pe alții.

— Larry, îl salută Franco.

— Îl știam bine pă Sean, Frank, zice Larry, apropiindu-se de el și coborând vocea. Am vrut să stau cu ochii peiel. Să-l îndrept pă drumu ăl bun, bolborosește el, clipind puțintel sub privirea pătrunzătoare a lui Franco. Da s-a-nhăitat cu Anton Miller și gașca lui.

Acum Larry șoptește, pe când ochii i se rostogolesc în jur, studiindu-i pe cei prezenți:

— Iar *el* nici măcar nu-i aici, să-și aducă ultimu omagiu, ha?

Franco n-ar fi avut cum să-l recunoască pe Anton Miller în mulțimea de flăcăi prezenți, dar îi pare bine că i s-a confirmat lipsa lui. E clar că au venit destui tineri. Unii îi aruncă priviri pline de respect, alții, unele fugare și arogante, poate chiar disprețuitoare, de parcă ar crede că au vreo șansă să i-o tragă. A lipsit un an, cât a fost la Londra, și alți cinci în California, timp în care aici a crescut o altă lume. Sau poate a rămas una ciudat de familiară, care doar și-a schimbat angajații.

— Așa că atâta cât mai stai p-aci, îți pun la dispoziție tot ciam, zice Larry cu o politețe greoaie. Îți dau dubița mea când ai chef. Posă stai la mine, dacă vrei. Ești bine-venit.

— Să trăiești, Larry, spune Franco, încă studiind mulțimea de oameni, da îs OK la sor-mea.

Michael stă departe de mulțime și discută cu un tânăr cu ochii duri și multe inele cu sigiliu pe degete. Franco îi vede cum se holbează la Frances Flanagan. Însă ea nu-i observă, căci se uită la el și la Larry. Larry se răsucește și îi face cu ochiul lui Frances, îndemnând-o să vină la ei.

— Frances îl știa pă Sean, îl anunță Larry când ea li se alătură. Nu-i așa, păpușă?

— Îhî. Mpare rău, îi spune ea lui Franco.

El e nevoit să recunoască față de el însuși că fata e frumoasă. Maxilarul lung și ascuțit îi dă un aer de agerime și de profunzime ce se potrivește încântător cu ochii ei pătrunzători, de un verde smarald ieșit din comun.

— Am auzit c-ai fost dă față.

Frances se uită la el de parcă tocmai i-ar fi spus că stă într-un câmp minat. Lui Frank Begbie i se pare că vede cum un întreg film se derulează în ochii ei expresivi.

— Păi, am fost și n-am fost… zice ea sfioasă.

Umflatul de Tyrone îi spusese că, deși poliția nu știa, Frances fusese în cameră cu Sean când el se drogase cu un cocteil atât de puternic, încât probabil că l-ar fi ucis dacă criminalul nu l-ar fi găsit mai înainte. Ea îi explică lui Frank că s-a trezit după ce își pierduse cunoștința lângă Sean și l-a găsit mort, într-o baltă de sânge, cu ușa apartamentului deschisă. Firește că s-a cărat de-acolo și apoi a chemat ambulanța.

— Vorbim mai încolo diasta, zice Frances, deranjată de privirea hrăpăreață a lui Larry.

Franco înțelege de ce, dar îi vâjâie capul. Oare e adevărat ce zice ea? Ori îl știe pe ucigaș și îl protejează, ori, poate, se teme de el. Ea să-l fi omorât? O ceartă între îndrăgostiți din cauza drogurilor sau a banilor? E subțire și fragilă, dar Sean era atât de drogat, încât, după cum spusese polițaiul ăla, Notman, oricui i-ar fi fost ușor să-l ucidă.

— Corect, aprobă el, așa facem.

— Bine, dă ea din cap.

Franco o vede cum pleacă de lângă ei și se duce lângă două tinere. E clar că fata arată nemaipomenit de bine. Probabil că în State ar fi luat autobuzul Greyhound și s-ar fi dus în West Hollywood, unde ar fi lucrat ca ospătăriță, ar fi făcut cursuri de actorie și ar fi așteptat să i se propună vreun rol sau s-ar fi măritat. Se gândește la femeile tinere pe care le-a cunoscut și la faptul că acolo frumusețea e o monedă de schimb cu o valoare ciudată. Multe femei sunt încântate că o au, dar sunt hotărâte s-o cheltuie cât mai repede. E considerată mai degrabă un cadou neașteptat, de care trebuie să scapi înainte să pună alții gheara pe el. Aici Frances o să bea și o să se drogheze, ajungând până la urmă o epavă oribilă. Pare-se că disperarea se ține de ea ca scaiul. Însă, își zice el în sinea lui,

uitându-se la cei din mulțime, majoritatea bărbaților tineri fac același lucru cu chipurile lor senine și plăcute, iar el devine brusc conștient de faptul că doar închisoarea l-a oprit să ajungă și el o epavă din cauza băuturii. Oamenii duc o viață grea: muncesc, sunt obosiți, deseori deprimați, și n-au bani sau timp să meargă la sală sau la masaj ori să mănânce sănătos. Peste umărul ei îl vede pe Tyrone, împreună cu vechiul prieten al lui Franco, Nelly. O femeie aflată la câțiva metri de el spune că e plin de „hoți, escroci și cântăreți de cabaret“. Asta i se pare foarte adevărat.

Brusc se trezește cu June lângă el, iar femeia întinde o mână spre capelă:

— Tresă mergem acolo.

Din slujba religioasă nu află nimic despre fiul lui. Discursul preotului e plin de stereotipuri insipide. Și totuși e evident că unii găsesc alinare în el. Suspinele în surdină ale lui June răsună din când în când, străpungând ceața medicamentelor cu care s-a îndopat, iar ea stă între el și Michael. Pe parcursul slujbei buza de jos a celuilalt fiu al lui coboară spre bărbie, exprimând o suspiciune îmbufnată. Michael nu se uită deloc la el, iar Franco e nevoit să recunoască în sinea lui că nu i-o poate lua în nume de rău, având în vedere ultima lor discuție. În rest, vede în jur o mulțime de chipuri familiare. Unii îi sunt prieteni buni, ca Mickey și băieții de la clubul de box, iar alții, dintre care pe mulți i-a supărat de-a lungul anilor, par să fi venit doar ca să se bucure în tăcere.

În prima strană, pe lângă June și Michael, alături de el stau Elspeth, Greg și Olivia. Joe șade în spatele lor, părând ud leaorcă, matol și pus pe caft. Singura întrerupere bine-venită a jalnicului recital dat de preot vine de la telefonul luat din

Tesco, care lansează brusc un ton de apel ca de flașnetă, obligându-l pe Franco să răspundă.

— Da?

— Plătiți o dobândă prea mare la credite? îl întreabă o voce de robot.

Franco închide brutal telefonul, iar June îi aruncă o privire jignită, ca în liceu. Pe urmă toată lumea începe să plece. O vede pe Kate, tot o fostă iubită de-a lui, dar care arată bine, împreună cu cei doi fii ai ei, Chris, de paisprezece ani, și River, de doisprezece, care e băiatul lui. În chip surprinzător, dintre toți copiii lui, băiatul ăsta, pe care nu l-a văzut decât ca bebeluș, în pozele trimise de Kate la închisoare, seamănă cel mai mult cu el. Franco îi strânge mâna băiatului, îl întreabă cum merge cu școala, îi spune să învețe cât mai mult și să se poarte frumos cu mama lui. Doar atâta îi trece prin cap și se bucură când discuția e întreruptă de fostul lui vecin, Stevie Duncan, și de soția lui, Julie. Nu-i mai văzuse de mulți ani și e încântat să afle că mama lui Stevie, bătrâna doamnă Duncan, încă mai trăiește în căminul de bătrâni din Gordon Court. Tot acolo a murit și bunicul Jock. Își aduce aminte că ea i-a împletit primul fular cu Hibs, verde cu alb. Sunt oameni cumsecade.

— Ar fi vrut să vină și ea, Frank, îi zice Stevie pe când ies afară, în frig. Dar o dor gleznele, nu poate să stea în picioare multă vreme.

— Îmi pare rău. Mi-ar plăcea să trec pă laia.

— Și ei i-ar plăcea, Frank.

După înmormântare urmează o recepție într-un hotel din Leith Links. Oamenii vin la el, iar în cazul multora abia dacă

își mai recunoaște fostele cunoștințe. Gavin Temperley s-a umflat ca un balon.

— Tiai umplut dă belșug, Gav, remarcă glumeț Franco.

— Trăiesc în lux, zâmbește Temperley cu o undă de disperare înăbușită.

Pe urmă aude în ureche altă voce, una șovăitoare și vicleană:

— Hei, Franco…

Se răsucește și vede un bărbat sfrijit și descompus, cu o claie de păr unsuros, blond-cenușiu, sub care se zăresc doi ochi mari, negri, care lucesc stins în ceață, înfundați într-o față cu o paloare de stafie.

— Bună… îi răspunde precaut Franco. Cum merge treaba?

— Po să vezi și singur, Franco.

Spud Murphy i se pare atât de bătrân și de zbârcit, încât dacă nu i-ar fi auzit glasul, Franco n-ar fi fost în stare să-l recunoască.

— Nu poasă fiatâdă rău!

Un zâmbet morbid însuflețește oarecum trăsăturile lui Spud. Pe urmă fața îi cade iar.

— Îmi pare rău dă Sean. Iun oraș nasol, Franco. Nimic nu mai e cia fost. Acu-i nasol, cum spuneam, îl avertizează Spud.

Franco dă din cap aprobator, de parcă ar fi ceva evident. Toate orașele au o parte urâtă, iar aici nu-i nici mai rău, nici mai bine decât în altele. În California ei locuiesc doar la câțiva kilometri de locul unde de curând pe un fiu de bani gata al unui regizor l-au apucat pandaliile și a împușcat mai mulți oameni, omorându-i, pentru că n-a putut să și-o tragă cu cine voia el. „Slavă pulii că aici nu sunt pistoale“, își zice el răutăcios, uitându-se la bietul Spud. În pofida imaginilor din

filme, a politicii externe militariste și a rasismului în creștere, lui i se pare că în America oamenii sunt mai politicoși decât aici, deși le permit nebunilor să cumpere arme, iar acesta este un lucru care poate schimba radical viața comunităților.

Vede peste umărul lui Spud cum June, care încă plânge, este consolată de Olivia, în vreme ce Michael nici nu se uită la ele, părând aproape nonșalant. Franco simte o vibrație ciudată ridicându-i-se de undeva din adânc. „Respiră…“

„Unu… doi… trei… cine-s ei…“

Nu-i vine să creadă că pe vremuri asta era familia lui, iar oamenii ăștia, prietenii lui de suflet. Și le închipuie pe Mel, Grace și Eve, se străduiește să le distingă detaliile chipurilor în vreme ce i se strecoară prin minte, apoi pe prietenii lor, Ralph și Juan, și chiar pe socrii lui și pe agentul lui, Martin, sub soarele Californiei. Iar locului ăstuia cenușiu i se zice „Însoritul Leith“. E bizar. Deseori viața pare o glumă fără noimă. Ori te trezești cu o plăcintă cu frișcă în față, ori ajungi să râzi de cei care o încasează în locul tău.

— Probabil, Spud, aproape că zbiară Franco, abținându-se cu greu să râdă în hohote.

Pe când băuturile își fac efectul, procesiunea de foști pușcăriași veniți din toate cartierele orașului, care se strecoară până la el și îi vorbesc conspirativ, în șoaptă, ca în închisoare, crește exponențial. Gogomăniile și îndemnurile la violență, cele mai multe dintre ele la adresa lui Anton Miller, aproape că îl copleșesc. Simte cum bezna i se strecoară în craniu. Franco respiră regulat, încercând să se detașeze. Tensiunea din creier. Concentrarea care piere. Abaterea gândurilor pe vechile canale neurale dezastruoase. Se gândește la capetele actorilor săi și la anumite mutilări ale lor.

La picturile lui, versiuni atice ale lui Dorian Gray, scăldate în sânge roșu. Privirea lui e ațintită asupra lui Frances Flanagan și aproape că se bucură când Elspeth și Greg vin să-l salveze.

— A venit un băiat de la ziarul local, un reporter de la infracțiuni, îl anunță Elspeth.

— E dezgustător că nu lasă în pace familia îndoliată, murmură Greg, uitându-se la reporterul șleampăt și roșu la față, care stă singur într-un colț.

Pe urmă se răsucește către un grup de tineri care îl studiază pe furiș pe Franco.

Frank Begbie i-a remarcat și el, bănuind că măcar unii dintre ei sunt în cârdășie cu Anton Miller. Deși el nu venise, cu siguranță avea să afle tot ce se petrecuse acolo.

— Îhî, acceptă el.

— Hmm, mormăie Greg și aruncă încă o privire grupului de tineri. Crezi că există pericolul să fii considerat erou de unii dintre puștii de-aici?

Franco dă din umeri cu nonșalanță.

— *Sunt* un erou pentru unii dintre puștii de-aici, zice el, întrerupându-se pentru a arunca o privire spre Elspeth. Și pentru fiul meu am fost un erou, dar n-am fost niciodată alături de el când a avut nevoie de mine. Acum ajunge în mormânt la douăzeci și unu de ani. Iar eu n-o să fiu aici nici pentru fiii altora.

Greg vede cum sprâncenele soției lui se ridică îngrozite spre tavan.

Terry trăncănește cu câțiva membri ai grupului de tineri. Franco îl vede cum glumește nonșalant cu ei, atrăgându-le mereu pe iubitele lor în conversație și făcându-le să chicotească, iar după aceea ignorându-i pe băieți. Grupul de

tineri se ține departe de Tyrone, care stă la bar, cu dorința sumbră de răzbunare înfășurându-i umerii masivi aidoma unei mantii. E cu Nelly, vechiul prieten al lui Franco, care se străduiește să-l evite. E gata să se ducă la ei și să-i salute, poate chiar să-i ceară cumva scuze lui Tyrone, când deodată Larry își face din nou apariția în fața lui.

— Deci, Franco, ce ți se pare că s-a schimbat în Scoția?

— Nemernicii au ș-acu dinții stricați, beau prea mult, iau prea multe droguri – se uită la Tyrone – și s-au îngrășat. Asta s-a schimbat.

Fața lui Larry se încrețește într-un rânjet.

— Dă parcă-n State nu-s oameni grași! Dă la ei a venit tot căcatu ăsta cu obezitatea!

— Îhî, acuma-i o problemă universală, zâmbește Franco, observând că principala însușire a lui Larry este că toată lumea îl evită.

De pildă Elspeth și Greg, care se duseseră în cealaltă parte a încăperii. E și el bun la ceva.

— Taman așa, spune Larry. Cică trei sute dă milioane dă gălbejiți îs acu și ei obezi. Adică-s mai mulți gălbejiți obezi dăcât americani dă orice gabarit. Asta-nseamnă că să-ndoapă c-o grămadă dă haleală nasoală. N-ai fi zis vrodată c-o s-ajung-așa dă la un pumn dă orez!

— Știi *Chinese Democracy*?

— Nu au ăia democrație-n China.

— Nee, e-un album al lu Guns n' Roses.

— Nu.

— Caută-l. Ți-l recomand cu căldură.

— Bine… Și cum îi viața-n California, Frank?

Frank Begbie își îndreaptă privirea spre doi dintre foștii lui dușmani. Unul e Cha Morrison din Lochend, care locuise în blocul de lângă cel unde stătea acum June. Cu degetele pline de ghiuluri strânse pe paharul cu bere, seamănă cu o mâță care a descoperit blidul cu smântână. Pentru Cha înmormântarea este un soi de reușită, reflectează el, poate să se bucure de moartea lui Sean și, în același timp, să se delecteze cu băutura cumpărată de tatăl lui, vechiul său rival.

— Îmi place acolo, da lipsește ceva, răspunde el. La fel cum e cu războiul.

— Cam ciudată atmosferă în camera asta, declară Larry.

Frank Begbie își amintește că Larry a fost mai demult victima cuțitului lui Cha Morrison, care făcuse și pârnaie pentru asta. Simte cum îi crește pulsul. Se silește să respire lent și regulat, inspiră pe nas, expiră pe gură. „Calm. Rămâi calm.“ Cel mai bun moment să lovești pe cineva e atunci când trage aer în piept.

— E-n regulă, Frank? întreabă Larry.

O tăcere de rău augur se așterne peste mulțime, ca pe ringul de dans al unui club de noapte aglomerat înainte ca DJ-ul să pună *melodia aia* care o să-i înnebunească pe toți. Iar Franco își dă seama că DJ-ul e *el*. Toată lumea așteaptă ca el să pună melodia aia. Să fie primul care să lovească cu pumnul sau cu piciorul, să arunce un pahar, să izbească pe cineva cu capul sau măcar să urle ca descreieratul pentru a-i asmuți pe unii asupra altora.

— Toată lumea zice „Ascultă-ț instinctu“, spune Franco cu o voce moale. Dacă mi-aș fi ascultat instinctu, acu nici un puțoi din sala asta n-ar mai avea tupeu să respire, zâmbește el cu

voioșie. Și n-ar fi fost bine, adaugă el, uitându-se la Frances Flanagan.

— E Miller, Anton Miller ăla, Frank, declară Larry, iar Franco adulmecă aburii de alcool din respirația lui și își dă seama că se apropie de momentul ăla când va repeta de nenumărate ori același lucru. Tot timpu trecea p-acolo pă la apartament. Sean îi era dator, iar pă Miller nu-l încânta că Sean îi făcea ochi dulci gagicuții ăleia crește, arată el cu capul spre Frances, care se holbează la un șir de pahare pline cu vin de pe masă. Să mor io. Miller e omu tău.

— Toată lumea zice asta, spune Begbie.

Pe urmă Cha Morrison vine la el, cu un rânjet imens gravat pe față. Duhnește a alcool, fără îndoială de la un chef anterior celui actual.

— Mai bine c-ai ars gunoiu. Să nu se-mprăștie boala, corect?

Franco și-ar fi zis că o să i se declanșeze o criză de violență psihotică la auzul acestor cuvinte, dar nu simte nimic. Respiră regulat și chiar îi zâmbește lui Morrison.

Cha Morrison nu i-a prevăzut reacția și pare realmente supărat că nu s-a ales cu ce voia.

— Știi dă ce s-a-ndopat cu toate porcăriilialea? Artistu homo, spune Cha disprețuitor, îndoindu-și încheietura mâinii și țuguindu-și buzele, pe când oamenii încep să se strângă în jurul celor doi bărbați. Ș-o să ne pictezi și nouă ceva, scumpete? Aaah, dulceață mică, cum te descurci cu clima dă California?

— Mă cam plictisisem p-aci, râde Franco, dar m-ai înveselit tu, cu poantele tale dă bețivan dat dracu. Mi-era dor diasta. Clima în California e foarte-foarte mișto, mersi că m-ai

întrebat. Și tu ce mai faci? Aranjezi marfa pă rafturi la Tesco împreună cu puștanii dă liceu?

— Ești un căcăcios naspa.

Morrison face un pas în față, însă simte cum o mână îl înșfacă ferm de umăr și îl trage în spate. Se răsucește și îi vede nu doar pe Tyrone, ci și pe Nelly și pe tipii de la clubul de box.

— Ț-aș sugera să te cari câtă vreme mai ești în stare, n pula mea, zice Tyrone.

Cha murmură ceva, dar boxerii și Nelly îl conduc deja spre ușă, pe când Franco e îndrumat în direcția opusă de Elspeth. Îl zărește pe Michael, care se apropiase și el de sursa scandalului.

— Îs mândră dă tine că n-ai răspuns la ce ți-a zis bețivu ăla scârbos, spune sora lui Frank. N-am crezut niciodată c-o să-ți zic asta, da uite c-o fac.

— E important să te poți controla, zâmbește el, dar nu-și mută privirea de la ușă.

Îl vede pe Tyrone cum intră primul și se duce spre bar, urmat de Nelly, la câțiva pași în spatele lui.

Joe e lângă Franco și se uită la Elspeth.

— Are baftă că nu m-am dus și io afară. L-aș fi omorât pă puțoiu ăla…

— O, sigur, dacă-i răsuflai în nas, nu? îl provoacă Elspeth, iar cei doi încep să se certe.

Din fericire, Mickey și unii dintre băieți s-au întors înăuntru, iar Franco e bucuros că se poate duce să-i salute. Mickey îi povestește ce s-a petrecut: ei doar au încercat să prevină o bătaie. Nelly i-a tras un pumn în falcă lui Cha, ăla a plecat împleticindu-se de acolo și așa a fost evitat un caft mai violent.

— A jurat că se răzbună pă toată lumea, da era beat mangă și nici nu știa ce zice.

— Mișto. Mersi, Mickey, spune el și aproape că îi e milă de Morrison, care fusese multă vreme dușmanul lui de moarte, fiind înlocuit apoi mai întâi de Donnelly și pe urmă de Seeker. N-am vrut să fie nici un fel dă scandal p-aci, nu azi.

Franco îl bate pe spate pe Mickey.

— Mă duc să le mulțumesc lu Tyrone și Nelly. Am sărit un pic calu cu grăsanu când ne-am văzut ultima oară…

Dă să o ia spre bar, ca să-și ceară scuze, când o vede pe Frances Flanagan cum studiază pe furiș încăperea, apoi se strecoară pe ușă afară. Comportamentul ei îi sugerează că vrea să plece neobservată – și nu doar până la toaletă. Îi spusese că vrea să stea de vorbă cu el. Așa o să și facă. Franco își cere scuze, spunând că se duce la baie, și iese după ea, ușurat că scapă de toți cei de acolo. Iese pe stradă și se uită de-a lungul ei.

Frances pare să fi dispărut în ploaia măruntă, dar ea doar trecuse pe partea dinspre Links a străzii și o luase prin parc. Se duce după ea și o ajunge din urmă, dar rămâne câțiva pași în spate. Privirea i se îndreaptă instinctiv către curul ei. Mișcările unduitoare ale feselor îl fascinează o clipă, apoi își aduce aminte de discuțiile cu Melanie despre privirea bărbaților care văd în femei doar niște obiecte sexuale și ridică ochii pentru a-i încadra toată silueta. Se gândește la bărbații care o să se uite în același fel la fiicele lui când vor crește. Oare ce-o să facă? O să-i omoare. O să-i sfâșie. O să bea în cinstea privirilor lor o halbă cu sângele lor încă fierbinte.

„Nu. Respiră. Unu. Doi. Trei.“

Ajunge în dreptul ei lângă un stejar uriaș.

— Ești OK?

Când îl vede, ea se oprește și se crispează, cu ochii măriți de surprindere. Apoi se uită spre parcul aproape pustiu.

— Îhî…

— N-ai mai avut chef să stai?

— Nu. Că era și Larry ăla acolo, spune ea, încruntându-se. Tot timpu mă bate la cap să mă duc cu el acasă.

— Se pare că multă lumiar vrea să te ia acasă.

Fata îl măsoară cu privirea din cap până-n picioare și devine iar sigură pe ea.

— Ce vrei să zici cu asta? Ce treabă ai tu?

— Păi, Sean, nu?

El își dă seama că fata se simte ca și cum ar fi primit un pumn în burtă.

— Nee… n-a fost așa cuiel. Eram tovarăși.

E rândul lui Frank Begbie să simtă că îl lovește ceva cu putere pe dinăuntru. *N-a fost așa cuiel*. Crezuse că reproșurile disprețuitoare ale lui Cha avuseseră doar rolul de a-l înfuria, dar acum par să capete și altă semnificație. Ce gen de bărbat s-ar mulțumi să fie doar prieten cu o fată ca ea? Dar acum nu se poate gândi la asta. Trage aer în piept și încearcă să-și vină în fire.

— Tot mă mir că n-ai mai stat să tragi ceva alcoale. Am auzit că-ț cam place pileala.

— N-am mai băut un strop dă alcool dă trei săptămâni, da și dac-aș bea, tot n-aș face-o cu Larry ăla dă față.

— Da ce-ai zice să bei un pahar cu mine? îi sugerează Frank pe când un autobuz maroniu cu alb al societății de transport Lothian oprește pe o stradă de lângă parc.

În fața lor câțiva pescăruși stau pe poarta udă a terenului de fotbal ca pe un cuib.

— Poate povestim și noi umpic, cum ziceai mai devreme.

Frances se cuprinde cu brațele.

— Îs la Alcoolicii Anonimi, spune ea, evident dezamăgită de propriu-i anunț.

— Și io, zâmbește Franco. Adică nu-s în AA, pencă mi-e lene să mă duc la întruniri, da nu beau deloc. Hai să bem o cafea. Stai piaproape?

— Îhî, piacolo, zice ea, făcând semn cu capul spre începătoșatul Links, apoi pornesc împreună.

Cât merge prin Leith alături de tânără, Franco își amintește cum era el în tinerețe, când încă mai avea toată viața înainte, deși viciul din ce în ce mai copleșitor al violenței începuse să-i limiteze opțiunile. În ciuda faptului că frigul i se strecoară în oase, se simte împăcat într-un mod bizar pe când se plimbă prin ceață aidoma unei stafii: un om din partea locului, însă detașat ca într-un vis de el însuși. Ascultă ce-i spune tânăra, delectându-se cu rimul liniștitor al accentului ei feminin de Edinburgh și cu faptul că accentuează anumite cuvinte de parcă ar pune o întrebare. Se vede că e în AA: conversația ei e presărată cu termeni ca „încheiere“ și „parcurs“, dar sună stângaci și pedant, ca un copil care poartă haine de adult, prea mari pentru el. La un moment dat ea își arcuiește o sprânceană și îl întreabă:

— Cum reziști să nu bei dacă nu te duci la întruniri?

— Nu beau.

— Dar i-o boală și…

— Pe dracu! pufnește el. I se zice alegere. Eu am ales să fiu un idiot. Acum aleg să nu mai fiu. Foarte simplu. Te duci la

întruniriliastea și vezi piacolo numa cretini care *nu mai beau alcool*, dar se îndoapă cu cafea și nicotină și vorbesc obsesiv despre alcool.

— Da ce faci când simți nevoia să bei?

— Pictez și sculptez. Îmi îmbrac treningu și mă duc s-alerg. Îmi pun mănușile și dau în sacu dă box.

Frances tace tot restul drumului până la apartamentul ei de pe Halmyres Street. După ce beau o ceașcă de cafea, timp în care ea devine tot mai emoționată și își face de lucru cu ceașca, Frank Begbie declară:

— Mă duc să iau ceva dă băut.

— A, da nu vreau… începe ea.

— Tu alegi dacă vrei sau nu vrei să bei ceva, declară el, apoi iese din apartament, se duce la un magazin de băuturi și după puțin timp se întoarce cu șase sticle de vin roșu.

— Nu vreau… protestează din nou Frances, fără să-și desprindă privirea de pe sticlele cu vin.

— Ba da. Vrei una, spune Franco, așezându-se la masă și destupând o sticlă cu un tirbușon cumpărat de la magazin. Clar că vrei, spune el și toarnă vin în două pahare mari, căci ea nu are nici un pahar pentru vin. Un pahar dă vin bun și decent, cântă el, deși știe că pe al lui îl umple doar de dragul spectacolului.

Frances a băut deja două pahare și tocmai îl ia pe al treilea, când își dă seama că el nu s-a atins de paharul lui.

— Tu nu bei?

— O iau mai încet, zice el.

Frances n-o ia deloc încet. Se îmbată, se înroșește la față și vorbește cu o siguranță bombastică, însă cu partea aceea a creierului ei care mai e încă lucidă. „Acu ar trebui să

sioprească“, își zice Begbie în sinea lui pe când îi umple iar paharul, „numa că asta n-o să se-ntâmple niciodată“.

— Îmi plac tipii mai în vârstă, se aventurează ea să flirteze. Se poartă mișto cu tine. Nu-s așa nasoi ca ăia mai tineri.

Franco îi râde în nas, clătinând din cap:

— Larry, un sac dă boli, care vrea să te ia la pielea goală. Juice Terry, care tot încearcă să te convingă să joci în filmele lui porno dă căcat. Îhî, îs niște gentlemeni, ce să zic! Ăia mai tineri sigur îs mai nașpa ca ei!

A nimerit-o cu asta. Ochii fetei se umplu de o furie dură.

— Nu-i… nu-i corect! Nu te lasă niciodată-n pace.

Clatină din cap, apoi dă pe gât încă un pahar de vin roșu.

— De ce naiba nu te pot lăsa-n pace…?

El îi recunoaște dilema: în acel mediu o fată frumușică se poate simți la fel de înțărcuită ca un tip dur. Cum nu se pot baza decât pe o singură chestie, sunt puși pe un piedestal pentru ea, li se înăbușă pornirea de a învăța orice altceva, nu mai pot să se elibereze de asta, iar chestia aia îi prinde treptat în capcană. Dar mai sunt și alte lucruri care te pot ține prizonier.

— E un blestem, zău, chestia asta cu băutura, zice Franco și ridică paharul plin.

Se uită disprețuitor la el. Nu-l interesează deloc ce conține.

— Taică-tu, bătrânu Mo, a putrezit din cauza lui. Un tip dă treabă, numa că nu putea să refuze un pahar dă pileală. Genele lui irlandeze, aduse în Scoția… nu-i o combinație bună și nici o rețetă dă viață sănătoasă.

— L-ai cunoscut pă tata?

Ochii ei sunt mari, triști, rugători.

— Îhî, zice Franco și înșfacă gâtul sticlei de vin, acum goală, cu ochii scăpărându-i agresiv. Un tip dă treabă. Da fii-sa, deia nu-s prea sigur cum e, deh… Ai fost ultima persoană care l-a văzut viu pă Sean. Asta în ochii mei te face suspectă, clar, n pula mea.

Buza de jos a lui Frances tremură. El ridică sticla de vin și, cu o mișcare bruscă și violentă, o lovește de masă, făcând-o țăndări. Cioburile zboară prin cameră, iar Frances icnește.

— Acu-i momentu să-ncepi să ciripești, spune el, apropiind gâtul sticlei sparte de fața ei.

Frances se holbează îngrozită la el. Parcă ar fi înțeles că toate coșmarurile din viața ei n-au făcut altceva decât s-o pregătească pentru cel de acum. Dă din cap, ia paharul de vin și îl golește. Pe urmă începe să turuie, cu răsuflarea tăiată, atât de agitată, încât dă impresia că doar o altă amenințare cu violența ar mai putea-o opri.

— Io și Sean ne-am dus la apartamentu ăla unde stătea și ne-am pilit. Ne-am făcut muci. Cu dă toate. El a luat o grămadă dă droguri – și io, da nu așa dă multe caiel. Nimeni nu lua așa dă multe caiel.

Fata închide ochii tare de tot, apoi îi deschide larg.

— Io mi-am pierdut cunoștința și când m-am trezit, l-am găsit mort. Ușa era deschisă și m-am cărat dracu diacolo. Piormă am sunat la ambulanță dă la telefonu public dă unde-i atelieru dă reparații Esso.

Franco pune sticla spartă pe masă.

— Dă ciai fugit diacolo? Dă ce n-ai sunat la polițai?

— Ai zis că l-ai știut pă tata, spune Frances pe un ton mustrător.

Lui Franco nu-i place ce aude, dar e nevoit s-o creadă.

— Ați încuiat ușa după voi când ați intrat în apartament?

— Crecă, da nu-s sigură, tremură Frances.

Felul în care se uită la ea, cu mâna în continuare pe gâtul sticlei sparte. De parcă ar fi pe punctul să-i sfâșie fața. Frances se întinde prudentă spre sticla încă intactă și golește în pahar ce mai rămăsese în ea.

— Deci dacă ușa era încuiată, atunci ori a avut cineva cheia, ori Sean și-a recăpătat cunoștința și i-a auzit cum bat la ușă. Știa cines și i-a lăsat să intre, speculează Franco.

— Cum spuneam, Sean era mai varză ca mine.

Frances râde cu amărăciune și îl privește drept în ochi. Are o privire imploratoare, care se îndreaptă spre o altă sticlă. El pune sticla spartă pe masă, ia tirbușonul și deschide sticla plină.

— Mira-m-aș să fi fost în stare să se ridice dupe canapea.

— Cine mai avea cheie?

— Fallon avea una, spune ea pe când duce paharul la gură.

— Cine?

— Fallon. Proprietarul, zice Frances fără să gândească, simțind șocul desfătător al anestezicului din vin. E apartamentu lui, adaugă ea, luând sticla pe care Franco o destupase și turnându-și în pahar.

— Unde locuiește?

— Nu știu.

Frances dă pe gât un pahar plin de parcă ar fi fost doar o dușcă.

— Da știu un se duce să-și ia gustarea în fiecare dimineață… la crâșma aia, Valvona & Crolla, în capătul de sus dupe Walk, spune ea și se uită la paharul lui. Da tu nu-ț bei vinu?

— Ț-am mai zis că nu beau alcool.

Frances îi ia paharul și soarbe din el, deși are unul aproape plin lângă ea.

— O să-mi zici că n-ar trebui să fac asta, chicotește ea pe neașteptate.

— Fă ce pula mea vrei, mie nu-mi pasă, îi răspunde Franco.

— Știu că nu-ț pasă, râde ea disprețuitoare. Da măcar nu pretinzi că-i așa. Nu ca ăilalți. Măcar ești sincer, în morții mă-sii.

Franco înalță din sprâncene. Cantitatea de vin băută de Frances a făcut-o să depășească orice spaime. Fata asta e pierdută cu totul.

— Încă ceva. Cine crezi *tu* că a venit dă l-a omorât?

— Dă unsă știu?

— Anton Miller?

— Nee… zice fata, iar el își dă seama că s-a înșelat în privința efectului pe care l-a avut vinul asupra ei, căci Frances e paralizată de groază chiar și prin aburii încurajatori ai vinului. Nu știu. Sincer, eram muci. Nu știu, repetă ea și începe să plângă, iar fața i se umflă de la băutură și lacrimi. Sean era pretenu meu, era ăl mai bun preten care l-am avut vrodată!

Frank Begbie pleacă, lăsând-o pe Frances Flanagan cu vinul ei, și simte că tot ce i-a spus ea e adevărat.

1. Capela Odihnei (n.t.).

19

MESAJELE

Briza se întețise puțin, iar ceața din nordul statului se mai risipise. Pe terasa din spatele casei, Melanie Francis se întinde, apoi își lucrează brațele cu greutăți de un kilogram și jumătate înfășurate în jurul pumnilor și prinse cu scai, completându-și astfel o serie de exerciții de ardere a caloriilor. După ce termină, se duce în bucătărie și se uită la telefon, ca să vadă dacă a mai primit vreun apel sau vreun mesaj. Are unul de la mama ei, dar tot nimic de la Jim. Junghiuri de panică încep să-i străpungă pieptul.

Melanie simte că l-a trădat pe Jim pentru că a sunat la poliție. Dacă i-ar fi explicat cât de mult a afectat-o violul Paulei, poate că el ar fi înțeles. Dar s-a dovedit a fi o greșeală, iar acum i-a permis lui Harry, cu vechile și abia înfrânatele sale dorințe, să pătrundă în viața lor. El n-are ce să caute acolo. Pentru ea nu există decât fetele și Jim.

Gândurile îi zboară la seara aceea de la vernisajul expoziției din Edinburgh's Fruitmarket Gallery. Fuseseră cu toții entuziasmați de succesul avut și sfârșiseră prin a bea vin și a sta de vorbă. Ea își dăduse seama brusc că Jim, ale cărui creații se bucuraseră de cele mai multe elogii, nu era de față.

Preț de o secundă oribilă a crezut că, în pofida brățării pe care o purta la gleznă, profitase de expoziție ca să evadeze. Dar pe urmă s-a dus la ieșirea de incendiu și l-a găsit lângă scară.

Când l-a întrebat ce face acolo singur, în frig și întuneric, el s-a uitat la ea de parcă încerca să-i spună „Te așteptam pe tine“. Însă a zis, cu o voce șoptită și fermă, că asta era cea mai frumoasă zi din viața lui. Privirea i-a devenit pătrunzătoare și intensă, apoi el i-a susurat:

— Probabil că îți cer prea mult, dar un singur lucru ar face-o și mai bună.

Apoi a închis ochii.

Atunci Melanie l-a sărutat pe gură. N-a fost în stare să se abțină. Nu se putuse gândi decât la el. A fost cel mai intim sărut din viața ei: simplu, delicios și amețitor. Ochii lui au rămas închiși, ai ei, la fel. Când au auzit un zgomot dinspre galerie și s-au îndepărtat unul de altul, el a zâmbit și i-a zis:

— Mulțumesc.

— Plăcerea e de partea mea, a insistat ea, apoi s-au luat de mână și s-au întors la petrecere.

Partenerul de dans, portretul lui Craig Liddel în chip de Iisus împăcat, se vânduse. Melanie l-a ascultat pe Jim vorbindu-le bogaților colecționari care plătiseră bani grei pe el. Erau o echipă formată dintr-un bărbat și o femeie căsătoriți și relativ tineri. Femeia purta o rochie de cocteil albastră și sclipitoare.

— De ce crezi că bărbatul pe care l-ai ucis s-a preschimbat în sfântul ăsta?

— Nu cred, dar aici nu-i vorba despre ce-a făcut sau n-a făcut el. Omorându-l, am transformat răspunsul la această întrebare într-o simplă speculație. Aici e vorba despre ce fac

eu acum. Ca să-l ucid, am fost nevoit să-l dezumanizez – și pe mine laolaltă cu el. Pentru a mă salva pe mine, acum trebuie să ne reumanizăm amândoi. Nu-i lucru ușor, a zis el calm și sincer, e o luptă pe care trebuie s-o port în fiecare zi.

Francis James Begbie.

Ea se duce să scotocească după numărul de telefon al lui Elspeth, dar nu-l găsește scris pe carnețel. Probabil că Jim l-a introdus direct în iPhone-ul lui. Pe urmă, exact în clipa când e pe punctul să pună telefonul pe măsuță, pe ecran îi apare un șir de mesaje sau, mai bine zis, aceleași trei, repetate:

> Ăsta e noul meu număr.
> Mi-am pierdut iPhone-ul.
> La înmormântare… te iubesc… sună-mă când primești mesajul.

Melanie sună la numărul respectiv. El răspunde imediat.

— Jim… începusem să mă îngrijorez… Toate mesajele au venit deodată… Cum a fost la înmormântare?

— Ce tare mă bucur să-ți aud vocea! Telefonu ăsta de căcat! icnește încântat Jim la telefon. Înmormântarea a fost OK… bine c-am scăpat de ea. Nu mai stau mult piaici. Vreau doar să mă mai văd cu câțiva oameni…

Melanie se întreabă în sinea ei dacă să-i spună sau nu despre Harry și despre cadavrul lui Santiago, adus de valuri. Jim are dreptul să știe, dar încurcătura și minciuna sunt doar vina ei. Nu i se părea corect să-l streseze și mai tare tocmai acum. Pe când ascultă cum în vocea lui renaște accentul scoțian, își dă seama că aude o bătaie în ușă, apoi zgomote, poate foșnete sau șoapte de afară, exact în clipa când

convorbirea telefonică se întrerupe. Îl sună din nou pe Jim la noul număr de telefon și se îndreaptă spre ușă. De data asta din telefon nu se aude decât un țiuit continuu și asurzitor, iar ea deschide ușa și se uită afară.

Nu e nimeni.

Pe urmă zărește lângă garaj, în lumina crepusculară, silueta unui bărbat întors cu spatele la ea, care încearcă să se uite înăuntrul atelierului lui Jim. Primul ei gând este „E Harry…“ și inima îi stă în loc.

Apoi el se răsucește și o privește fix.

Nu e Harry, e Martin, agentul lui Jim.

— Bună, Melanie, zice el.

20

PROPRIETARUL

Frank Begbie plecase din apartamentul lui Frances Flanagan și se dusese la York Place ca să ia tramvaiul. Tocmai urcase în el și se așezase pe un scaun, când telefonul de la Tesco a început să sune. I-a picat grozav de bine că a auzit vocea Melaniei, însă s-a înfuriat îngrozitor când li s-a întrerupt convorbirea. A urlat „MORȚII MĂ-TII!“, atrăgând atenția unei femei bătrâne și acre, dar s-a silit să tragă aer în piept și i-a adresat un zâmbet firav.

S-a apucat să dezmembreze telefonul, dându-și seama că, probabil, bateria nu era fixată cum trebuie. A scos-o, și-a pus telefonul în gură și a mușcat unul din piciorușele de contact, încercând să-l îndrepte. A simțit cum emailul chipului îi intră sub un dinte, dar când l-a scos din gură, piciorușul stătea mai drept, iar bateria fixată la locul ei nu se mai clătina atât de mult.

Când a ajuns acasă la Elspeth, a decis să se ducă la el în cameră imediat după cină și a pus iarăși telefonul la încărcat. Și-a luat Kindle-ul și s-a apucat să citească *Portocala mecanică*. A adormit repede și a avut parte de cea mai liniștită și mai odihnitoare noapte de când se întorsese în Scoția.

A doua zi se trezește devreme, clipind în lumina plăpândă a dimineții, filtrată de perdelele subțiri. În cameră e frig: în timpul nopții temperatura a scăzut. Mobilul de la Tesco e încărcat și pâlpâie de parcă i-ar face cu ochiul, chemându-l la el. Îl înșfacă și o sună pe Melanie, sperând că ea mai e trează și lucrează ceva sau se destinde după ce au adormit fetele. Imediat o voce îi spune că are nevoie de mai mult credit pentru o convorbire transatlantică.

— Mă fut în convorbirea ta transatlanticăn morții mă-tii! îi răspunde el vocii robotice impasibile.

Măcar mai are destul credit cât să-l sune pe Larry.

— Tresă-mprumut mașina dă la tine. Cum ai spus la-nmormântare.

Tăcerea lui Larry îi sugerează lui Franco că acesta încearcă să-și ascundă iritarea când aude că vrea să profite de promisiunea făcută din entuziasm, la beție. Până la urmă Larry icnește șovăitor:

— Bine… vino-ncoa.

Și îi spune adresa. Franco își pune geanta de sport pe umăr, căci speră să treacă mai târziu și pe la clubul de box, apoi se duce acasă la prietenul lui, în Marchmont.

Cel mai mult îl surprinde apartamentul lui Larry. E mare și luxos. Probabil că în Edinburgh se câștigă mai bine decât și-a închipuit el din vânzarea de droguri. Larry e mahmur, dar îi dă cheile lui Franco, bombănind.

— Bun… s-ai grije dă ea… să nu conduci pă partea ailaltă dă drum, spune el cu o voioșie falsă.

Se simte liber că poate iarăși să conducă, iar prima oară se oprește în Leith. Când trece pe lângă Leith Academy, își amintește încă o dată de zilele lui de dislexie chinuitoare de

acolo. Hetherington l-a lăsat repede în pace, doar când și când mai făcea câte un comentariu disprețuitor de genul „Nu-l punem pe Francis să citească. În fond, avem doar două ore, nu două zile“. Râsetele îi răsunau în urechi și Franco simțea cum crește furia în el, dar se abținea să explodeze. Mintea lui rememorează clipa când profesorul l-a rugat pe Mark Renton să-l înlocuiască.

— Nu, a zis Renton.

— Ce? Cum adică „nu“, Renton?

— Nu citesc.

— De ce nu?

— N-am chef, a spus el, iar colegii lui au început să chicotească.

— Păi, îți spun eu de ce-o să ai chef.

Vocea lui Hetherington a devenit pițigăiată și profesorul a luat biciul de pe raftul de sus.

— Citește pasajul, Renton, a poruncit el.

Mark Renton și-a fixat privirea asupra băncii.

— Nuu…

— Bine, vino-aici!

Renton s-a ridicat și s-a dus în fața clasei, întinzând mâinile una peste alta pentru a încasa cele patru lovituri. Frank Begbie a urmărit cu privirea, scrâșnind din dinți, fiecare plesnet de bici. Renton avea pe chip un zâmbet firav, prin care recunoștea pe de o parte că îl doare groaznic, iar pe de altă parte că toată povestea i se părea comică și ridicolă. S-a așezat pe mâinile care îl usturau.

— Ce labagiu, a șoptit el în așa fel încât doar Franco să-l poată auzi.

Frank Begbie a știut că, prin gestul lui, Renton și-a arătat solidaritatea față de el. După aceea a început să-l placă pe Renton și ar fi făcut orice pentru el. Au devenit prieteni nedespărțiți. Și totuși lucrurile n-au mers bine între ei. Drogurile. L-au distrus pe Renton la fel cum l-au distrus și pe Sean.

Își alimentează cartela telefonului cu treizeci de lire la un Tesco de pe Duke Street. Vânzătorul, altul decât în ziua precedentă, se uită la el ca la un nebun. El o sună imediat pe Melanie, dar aude doar o voce americană care îi spune:

— Ne scuzați, în acest moment nu vă putem face legătura, vă rugăm să încercați mai târziu.

— Du-te-n pula mea, futu-te-aș! se răstește el iar în telefon, iar apoi, remarcându-l pe vânzător, se potolește și se apucă să-și facă exercițiile de respirație.

Viața te poate doborî și printr-un milion de tăieturi mici, nu doar printr-o singură lovitură sălbatică.

Gordon Court îi stârnește și mai multe amintiri. Agnes Duncan se bucură că îl vede după atâta timp. Bătrânica fragilă își exprimă condoleanțele pentru moartea fiului lui Frank, dar e încântată când el îi arată o fotografie cu fetele. E puțin mototolită, fiindcă o scoate din portofel, căci pozele din telefon sunt acum în canalizarea orașului, așa că n-are de ales, îi explică el.

— O, da, înc-un ghinion, spune bătrâna.

Ghinionul pare că-l urmărește și pe Ross Fallon. Cu mai mulți ani în urmă moartea unui tânăr la o petrecere dată la el acasă a stârnit mare vâlvă în ziarele de scandal, una întreținută și de dezvăluirile șocante ale unor băieți ce se

prostituau pe bani. Frank Begbie își amintește vag că a citit despre asta.

De atunci acest om de afaceri, fost candidat potențial al conservatorilor la alegerile parlamentare din Edinburgh (care în Scoția înseamnă doar ceva mai mult decât un ratat), a fost tăvălit și mai rău în mocirlă. Dar insul corpolent care se îndoapă cu mâncare la Valvona & Crolla nu pare deloc stânjenit cum stă așa, cu o farfurie de spaghete *gourmet* și un pahar de vin alb în față. Informația lui Frances Flanagan despre obiceiul lui de a-și lua gustarea de dimineață acolo se dovedește corectă.

Frank Begbie se așază la o masă alăturată și urmărește cu privirea cum Fallon își halește mâncarea. Nici nu-i vine să creadă cât de minunate sunt aromele pe care le simte și cât de superbe sunt felurile de mâncare din restaurantul ăsta, pe lângă care trecuse de un milion de ori fără să intre. În trecut i se păruse de la sine înțeles că nu era de nasul lui. Se gândește cât de diferit ar părea orașul său natal pentru cineva care își face de obicei cumpărăturile la Valvona & Crolla, nu la Scotmid.

Când ospătărița vine la masa lui, Franco o întreabă dacă poate să-i facă o omletă din albușuri, iar ea se holbează la el de parcă ar avea două capete. Se hotărăște să-și comande un mic dejun vegetarian cu verdețuri, pe care îl savurează din plin, înghițindu-l rapid în timp ce citește ziarul *Scotsman*. Greg îi spusese că ziarul ajunsese să-și mute sediul din spațiul special amenajat pentru el în clădirea Parlamentului Scoțian într-o debara din Orchard Brae. Și, într-adevăr, publicația are un ton și un conținut meschine, pesimiste și deprimante, ca la orice ziar aflat în pragul falimentului. Articolele par fie scrise

fără tragere de inimă și pline de presupuneri sau analize dubioase, fie șarjate și încărcate de disperare, de parcă ziarul s-ar îneca în propria-i lipsă de scop și noimă și din când în când ar fi cuprins brusc de accese de panică vigilentă. Îl deschide la pagina sportivă, însă nu-l interesează câtuși de puțin realizările cluburilor cu tradiție din Edinburgh. Fallon stă la masă multă vreme, citind și *Financial Times*. „Oare pulele ăstea n-au altceva mai bun de făcut?“ se întreabă el, dându-și seama că îi e dor de atelierul din California și că îi place la nebunie să lucreze la creațiile lui.

Până la urmă Fallon își mișcă curul și se ridică scârțâind ca să achite nota de plată. Frank Begbie îl imită și îl urmează până la mașină, apoi se urcă în mașina lui. În timp ce îl urmărește pe proprietar, nu faptul că trebuie să *conducă* pe partea stângă a drumului i se pare ciudat, ci locul unde trebuie să *stea* în mașină. Fallon iese din oraș, iar Franco merge după el până la o vilă mare de la marginea Haddingtonului. Îl vede cum dispare pe aleea de mașini, apoi străbate poteca și bate la ușă. Când Fallon îi deschide, Frank Begbie zbiară:

— Fallon, proprietarul!

Apoi îl împinge și intră în casă.

— Tu i-ai închiriat un apartament lu Sean Begbie, da?

— Cine pula mea ești? protestează Fallon. Nu poți să vii aici…

— Am venit deja, deci ce zici tu acolo n-are nici un sens, îi spune Franco și intră în camera de zi.

— Ieși daici, altfel chem poliția!

— N-ai dăcât.

Franco ia o scrumieră masivă de sticlă de pe o măsuță. Vede că Fallon șovăie. Instinctele nu-l înșală: individul n-are nici un chef să permită poliției să se amestece în afacerile lui.

— Ei, atunci nu chemi polițaii? îl ironizează el.

— Tu cine pula mea ești?

Franco se răsucește și ridică scrumiera în lumină. Pare că nu prea reușește să vadă mare lucru prin sticla albastră.

— Ce greles chestiile astea.

Ochii lui se întorc spre Fallon. Fallon icnește, se uită la scrumieră, apoi la privirea fixă, de lunetist, a lui Frank Begbie.

— Te rog… nu vreau să am necazuri… ce vrei…?

— I-ai închiriat un apartament lu Sean Begbie, repetă Franco, bătându-se cu scrumiera în palmă.

— Nu… nu… l-am închiriat lu Arbie… n-am știut c-o să-l închirieze lu Sean sau altcuiva!

Încă un nume. *Arbie*.

— Deci îl știai pă Sean, nu?

— Vag… prin Arbie și alți câțiva… se strângeau uneori împreună.

Ochii lui Franco scapără, dar lui Ross Fallon i se par înfundați în orbitele cavernoase. Ca două trenuri care trec unul pe lângă celălalt prin tuneluri paralele. Apoi Begbie zice aproape șoptit:

— Ți-o trăgeai cu el?

Fallon pare indignat.

— Nu, scâncește el, iar pe urmă trece la un ton de confesional. Am invitat câțiva băieți aici, la petreceri. În general a fost în regulă, dar unii s-au bășicat, mi-au furat lucruri și chestii de genul ăsta. Am fost un cretin… mă simțeam singur…

— Mi se rupe dă cât dă singur te simțeai!

— Eu cu Sean niciodată n-am… Sincer!

Franco rămâne pe gânduri. Probabil că Fallon n-are nici un motiv să mintă.

— Da Frances Flanagan a fost și ea acilea, da?

— Da.

— Anton Miller?

Fallon tremură vizibil când aude numele lui Miller.

— OK, înțeleg că da, se răstește Franco. Da tipu ăsta, Arbie, unde stă?

— În Gorgie. Abia a ieșit din închisoare.

— Dă-mi adresa. Nu cumva să-i sufli că mă duc la el, altfel mă-ntorc la tine.

Franco pune scrumiera pe masă. Se uită pe fereastră, apoi freacă perdeaua între degetul mare și arătător, vorbind impasibil și detașat, de parcă s-ar adresa țesăturii din mâna lui.

— Probabil o să-ți poată reconstrui fața după ce termin cu tine, zice el și își răsucește brusc capul spre Fallon, măsurându-l cu o privire rece pe proprietar, dar o să fie un proces lung și dureros și n-o să mai arăți niciodată ca acum.

Sprâncenele i se ridică spre cer, de parcă ar evalua complexitatea muncii pe care o va avea de făcut chirurgul.

Mâinile tremurânde ale lui Fallon iau un pix și scriu grăbite adresa cu majuscule pe o foaie dintr-un carnețel. Proprietarul rupe foaia și i-o dă lui Frank Begbie. Adresa i se pare cunoscută.

Lui Franco îi ia mai mult de o oră ca să ajungă în Gorgie prin traficul intens. Pe urmă e foarte surprins când se trezește că bate la ușa unui apartament de la primul etaj de pe lângă

Gorgie Road, pe aceeași stradă unde murise Sean, în scara de alături. Pe Fallon îl intimidase cu ușurință. Fusese sigur că așa o să se întâmple de când îl văzuse prima oară pe individul ăla obez și smiorcăit. Nu-i convins că aceeași strategie o să aibă un efect similar asupra tipului ăstuia, Arbie.

Bate iar, acum mai tare, iar un bărbos cu părul alb deschide ușa. Cu pielea lui cenușie și poroasă, arată ca o armătură metalică din închisoare. Franco nu-și dă seama unde i-a mai văzut mutra sau unde i-a auzit numele, dar Arbie pare să-l recunoască.

— Da?

— Bună, Arbie.

— Te știu d-undeva? și fața lui Arbie se schimonosește într-un rictus amenințător.

Trăsăturile lui Franco rămân glaciale.

— Îți cunoști toate rudele?

— Îhî… zice șovăitor Arbie.

Lui Frank Begbie îi răsare în minte un scenariu familiar. E genul de dominare care i s-a părut întotdeauna seducătoare – felul în care simte cum stoarce puterea și încrederea din alți tipi duri. Ceva dinăuntrul lui răbufnește încurajator. Dar e important să nu te lași copleșit de acest sentiment. Să nu ridici tonul vocii. Psihoterapeuții l-au învățat să nu-și elimine partea asta a minții – așa cum i-a făcut să creadă pe mulți dintre ei –, ci doar s-o canalizeze pe alte făgașe. „Unu… doi… trei…“ Inspiră adânc pe nas.

— Știi care-s tovarășii tăi cei mai buni?

— Îhî… în linii mari…

— Păi, atunci știi că io nu-s printre iei, așa că, dacă mă cunoști vrumpic, îți dai seama că n-o să ne batem pă burtă,

spune Franco și vede cum încrâncenarea bărbatului se stinge. Vreau să-mi povestești dă Sean Begbie.

Arbie se uită peste umăr în scara blocului.

— Atunci ai face bine să intri.

Când nu era copleșit de o furie oarbă, de obicei Frank Begbie îi ataca pe cei care-i terorizau pe alții. Asta nu pentru că ar fi fost un apărător sau un răzbunător al celor slabi. De fapt îi ura pe puțoii cretini, care nu se apărau niciodată, mai mult decât pe cei care-i asupreau. Își amintește de un incident când, după ce a caftit un bătăuș din ăsta, surescitarea victimei i-a dat de înțeles că aceasta credea că Begbie fusese violent ca să-i ia apărarea sau dintr-un anume simț justițiar. Prin urmare, Begbie l-a bătut de i-au ieșit ochii din cap, pentru a-l convinge definitiv și irevocabil că fusese brutal doar pentru că așa avusese el chef. Că prefera să-i atace cu sălbăticie pe tirani pentru că *pe ei îi schimba mai mult*. După părerea lui, fraierul era deja învins de groază, așa că n-ar fi simțit nici o satisfacție dacă l-ar fi bătut măr. Dar să vadă cu ochii lui cum se evaporă încrederea și puterea unui bătăuș și cum i se schimbă atitudinea, ei, asta îi adusese întotdeauna multă satisfacție.

Așa simte acum față de Arbie.

Agnes Duncan are cărți bunicele în jocul de atuuri cu Rita Reilly și Mary Henderson, dar le aruncă din mână, pentru că e tot mai plictisită și mai agasată de activitatea asta. E o stare pe care i-o induce adesea faptul că joacă mereu cărți. Așa că acum Agnes preferă să tricoteze. E sigură că a scos șase andrele, dar nu găsește decât cinci. Asta-i faza cu memoria: când îmbătrânești, îți joacă astfel de feste.

21

VECHIUL COMPLICE

Franco a purtat o conversație rodnică cu Arbie, după care s-a dus la clubul de box. A făcut niște serii de fandări, genuflexiuni, genuflexiuni cu flotări și flotări simple, o reminiscență a zilelor petrecute în închisoare, și a executat niște programe dificile cu mingea medicinală, conștient că a doua zi avea să le resimtă serios. Pe urmă a urcat în ring pentru trei reprize de antrenament la pălmar cu Mickey. Apoi a lovit sacii încă șase reprize eliberatoare.

Câțiva băieți i-au spus că îl caută lumea. Lumea s-a dovedit a fi Anton Miller. Prin urmare, a decis să se lase găsit. Auzise suficient de multe despre Miller, despre pistoale și împușcături din mașină, încât să creadă că, dacă tânărul gangster îl voia mort, probabil că deja i s-ar fi alăturat fiului său mai mare. Era momentul să-l întâlnească pe Anton.

Intră într-o cârciumă din Canonmills, frecventată de un anumit soi de oameni, dar în care de regulă oamenii obișnuiți preferă să nu intre. E un pub discret, ascuns pe o străduță pietruită, pe care, de-a lungul anilor, l-au frecventat mai multe generații de infractori din Edinburgh. E după-amiază, iar cârciuma e pustie, nu vede acolo decât doi bărbați mai în

vârstă care joacă domino pe mărunțiș și o barmaniță de douăzeci și ceva de ani. Fata îi dă o apă minerală cu limetă și refuză să primească bani pe ea, însă Franco îi lasă oricum o liră pe bar.

Pe ecranul televizorului din cârciumă se vede un bărbat insipid și elegant, genul de ins bun la relații publice, care tocmai a fost reales. Vorbește pe un ton împăciuitor despre națiune, timp în care plănuiește să reducă drastic subvențiile de stat pentru ajutorarea săracilor, să încalce Declarația Drepturilor Omului și să legalizeze vânătoarea de vulpi pentru cei bogați. Oamenii se înclină în fața puterii. Trebuie doar să știi cum să le vorbești.

El dă din cap spre bărbații mai în vârstă. Aceștia au fețele crispate și se silesc să rămână impasibili, ca și cum nimic nu i-ar mai putea surprinde, așa cum fac toți escrocii ieșiți la pensie, iar Franco știe sigur că l-a cunoscut pe unul dintre ei, însă nu recunoaște decât ochii de pe chipul acela îmbătrânit. Clipește șmecher spre el și ridică degetul mare, sugerând că totul e în regulă, și se alege cu o reacție similară din partea lui.

Imediat o siluetă familiară, cu un mers destul de crăcănat, intră țanțoșă pe ușa cârciumii. La înmormântare Nelly nici măcar n-a vorbit cu el, dar a intervenit în cearta lui cu Cha Morrison și a fost printre cei care l-au dat afară pe individ. Acum se așază lângă Franco, pe un scaun înalt de la bar. E mai masiv și mai solid ca odinioară, observă Frank Begbie în oglindă când vechiul lui prieten își scoate jacheta de piele. Un bărbat ca un pit bull terrier, care se îndoapă cu steroizi și trage de fiare.

— Franco.

— Mulțam c-ai venit la-nmormântare, se răsucește Frank Begbie spre tovarășul lui trecut prin ciur și prin dârmon. Scuze c-a trebuit s-o tai nainte dia apuca să vorbesc cu tine. Și mulțam că l-ai dat afară pă Morrison. Mie mi să rupe, da mi-a supărat familia.

— Nu-și ține dăloc fleanca. Totdauna a fost așa.

Franco n-are nici un chef să discute cu Nelly despre Cha Morrison sau despre orice altceva. El vrea să se vadă cu Anton.

— Auzi, frate, îmi pare bine că te văd, da acu nu prea am chef să stau la taclale cu nime.

— Nici io, îi replică sumbru Nelly. Tyrone vrea să te vadă, Frank.

— Zău?

— Posă vii dă bunăvoie sau posă te duc pă sus la iel.

Nelly se ridică în picioare și își flexează mușchii, iar barmanița se duce discret la casa de marcat.

— Știi ceva? zice Frank Begbie, ridicând mâinile de parcă s-ar fi predat. Hai că vin dă bunăvoie. Deacu m-am lăsat dă cafturi. În plus, râde Begbie, strângându-i un biceps lui Nelly, nici nu crecă am vro șansă cu tine. Arăți bine, frate!

— Ești mișto, rânjește Nelly. Îhî, am avut grijă dă mine, zice el și se îmbujorează de mândrie. Da și tu, îi spune el după ce îl măsoară din cap până-n picioare pe Franco. Și nu-i nici o grabă, adaugă, apoi se uită la barmaniță și comandă o bere la halbă. Tu nu bei?

— Am renunțat dă mult la alcoale. Așa pot să-mi țin mintea limpede, zâmbește Franco, apoi face un semn din cap spre toaletă. Mă-ntorc într-un minut, tresă mă piș.

— Să nu te faci pierdut, glumește Nelly.

— Oricum m-ai găsi, chicotește Franco, îndreptând un deget spre el.

— Fii sigur.

Franco se duce la toaletă. Își golește vezica și se gândește la ce s-a întâmplat mai demult între el și Nelly. Dintotdeauna fuseseră rivali, încă de pe vremea când erau amândoi copii în Leith, iar uneori se înțeleseseră mai bine, alteori mai rău. Pe urmă, mai târziu, deși au lucrat amândoi pentru Tyrone, ca bătăuși plătiți, tot rivali au rămas. Ei bine, acum el nu mai face parte din decorul ăla. Întregul teritoriu îi rămăsese moștenire lui Nelly.

La bar Nelly își îndreaptă atenția asupra halbei de Stella și soarbe încântat câteva înghițituri de bere rece. Ceva îl înțeapă în spate, parcă o insectă. Îl ustură, iar el vede groaza barmaniței din fața lui. Încearcă să se ridice în picioare, dar un braț îl strânge de gât, iar durerea devine tot mai puternică, parcă îl sfâșie pe dinăuntru. Când strânsoarea slăbește, Nelly se simte amețit și cade pe jos, iar sângele i se prelinge pe gresie.

Frank Begbie scoate andreaua plină de sânge, cu vârful ascuțit.

— M-am răzgândit, rânjește el la silueta răstignită și însângerată. Crecă tresă mă iei pă sus.

Îi aruncă o privire fetei îngrozite de la bar.

— Sună la ambulanță, nu la polițai. Grăbește-te, că i-am înțepat ficatul, spune el, gândindu-se cât de profitabilă e precizia.

Se miră când își amintește cât de nepriceput (dar plin de entuziasm) fusese în viața lui anterioară, când folosise doar violența brută, fără nici un plan bine calculat.

Apoi Frank Begbie flutură o bancnotă de cincizeci de lire prin fața celor doi bărbați mai vârstnici și le face cu ochiul, după care o pune în buzunarul celui care i se păruse cunoscut.

— OK, Franco, zice bătrânul escroc foarte binedispus, de parcă tocmai ar fi cumpărat câteva bilete la loterie.

Da, voia să se lase găsit, dar nu de Tyrone, iar acum îi aruncă o privire lui Nelly, care abia dacă mai e conștient și geme la picioarele lui.

— *Adios, amigo*, spune el și o tulește repede pe ușă, apoi o pornește pe strada cenușie și rece.

22

AUTOCONTROLUL

În acea dimineață, după ce le-a lăsat acasă pe Melanie, Grace și Eve, Jim s-a întors cu mașina direct pe plajă. Și-a pus să asculte *Appetite for Destruction* a lui Guns n' Roses, pentru că îi plăcea mai mult decât Mahler. Mașina lor era parcată în același loc, iar el a oprit la vreo douăzeci de metri în spatele ei. Nu era nimeni acolo. Pe urmă s-a dus în spatele foișorului din piatră și, cercetând cu privirea linia țărmului, i-a zărit pe plaja încă pustie. Se îndepărtau de el, ducându-se spre promontoriul stâncos din Goleta Point. Nu a pornit-o imediat după ei, ci s-a întors la mașina lor rablagită, o furgonetă Silverado. Și-a scos din jacheta de blugi cuțitul de vânătoare, un Alaskan Alpha Wolf, și l-a vârât la curea, după care și-a scos jacheta, a înfășurat-o în jurul mâinii și a spart un geam lateral al mașinii.

În timp ce sticla se sfărâma, s-a uitat spre complexul de clădiri construite la doar vreo cincizeci de metri depărtare. Melanie îi spusese că acolo se află secția de biologie marină a universității. Dar acum era weekendul de Ziua Independenței, iar clădirile păreau pustii, căci afară nu era parcată nici o mașină. S-a suit în furgonetă. Era plină de mizerii: ambalaje

vechi, doze goale de bere și suc. Dar în torpedou era un pistol. Jim nu știa prea multe despre armele de foc, ținuse o singură dată una în mână, însă și-a dat seama, din câte învățase la închisoare în secția de cărți despre crime reale, că e un Glock semiautomat. Era mai ușor decât își închipuise. I-a scos încărcătorul. Înăuntru erau opt gloanțe. L-a îndreptat spre bord și a tras siguranța. Pe urmă a vârât pistolul și cuțitul în buzunarul jachetei.

Piciorul, nenorocitul ăla de membru care nu se vindecase complet după accidentul în care îl lovise o mașină când fugise după Mark Renton, i-a încetinit pașii pe când a luat-o la vale, printre stânci, spre Goleta Point. Dacă se apropia din spate și de undeva de sus înainte de a se confrunta cu cei doi, putea să vadă dacă pe plajă mai erau și alți oameni care se plimbau sau, poate, vreun student rătăcit. Era foarte important să aleagă momentul potrivit. Cotiseră spre promontoriul stâncos, iar fluxul venea rapid către ei. Jim a început să grăbească pasul. Și, parcă, cu cât mergea mai repede, cu atât mai puțin îl deranja piciorul. De pe creasta stâncii, unde stătea acum, i-a văzut deplasându-se între două dintre cele mai mari stânci de la capătul peninsulei dantelate, care înainta în Oceanul Pacific aidoma unui chei mic și întrerupt. Forma un paravan perfect, ascunzându-i de privirile celor de sus, în timp ce valurile se rostogoleau pe plajă.

Jim s-a grăbit să coboare la țărm de-a lungul stâncilor și a ajuns deasupra lor. A aruncat o privire în sus, spre stânci, apoi și-a coborât-o spre plajă, către Devereux Slough. Nu se vedea nici un om, așa că și-a îndreptat toată atenția asupra bărbaților și a intrat în raza lor vizuală. Erau ocupați, căci blondul avea un crab înfipt în cuțit. Îl înjunghiase prin

carapace, iar crabul se zbătea în ghearele morții. Părea să fie un crab roșu de stâncă, cu carapacea cărămizie deasupra și albă cu pete ruginii dedesubt. De când mergea la plajă cu fetele, începuse să învețe cum să identifice vietățile marine.

— Ce părere aveți, știe că-i pe moarte? a arătat el spre crab.

Cei doi bărbați s-au uitat deodată la el și l-au văzut cum se profila deasupra lor pe o stâncă mare. Au făcut un pas în spate, iar Jim a sărit de pe stâncă și a aterizat lângă ei, pe nisipul moale.

— Ce pula mea? a exclamat blondul mai pișpiriu, Damien Coover. Uite ce e, vrem doar să fim lăsați în pace…

Jim a scos pistolul.

— E prea târziu pentru asta, n pula mea, a zis el, țâșnind în față și apăsând pe trăgaci.

A răsunat o împușcătură, apoi un pocnet, pescărușii s-au ridicat în zbor, țipând, iar Coover s-a prăbușit, rostogolindu-se peste pietre și nisip. A urlat de durere, acoperind zgomotul oceanului, al valurilor ce se izbeau de bolovani. Jim s-a uitat înspre ocean: nu se vedea nici o barcă, doar Holly, platforma petrolieră, undeva departe la orizont, în partea dreaptă. Celălalt bărbat, Marcello Santiago, se ducea spre uriașa stâncă neagră, unde mareea îi acoperea gleznele.

— Haide, omule, zău… uite…

Jim l-a ignorat, a aruncat repede o privire în spatele lui – tot nimeni –, apoi spre cei doi bărbați. Coover gemea în surdină, ținându-se de picior. Jim a văzut că reușise să-l împuște deasupra genunchiului. Sângele îi curgea prin blugi pe pietre, în nisip și în apa sărată.

— Până acum n-am împușcat niciodată pe nimeni, a spus Jim Francis. M-am gândit eu că așa o să fie. Nu-i nimic plăcut.

O armă de căcat pentru lași, n pula mea.

A clătinat din cap, uitându-se la Coover cu o dezamăgire imensă.

— Piciorul meu, futu-i… a scâncit Coover spre Santiago, care avea privirea ațintită asupra lui Jim.

Jim a scos cuțitul din crab. A pus vietatea pe o piatră netedă și a strivit-o cu călcâiul ghetei. Santiago a continuat să se uite buimac la el, încercând să evalueze situația.

— Nu-i corect, a zis Jim, parcă ghicindu-i gândurile.

A pus pistolul pe piatră, lângă rămășițele crabului mort. S-a uitat la lama lungă și netedă a cuțitului.

— Bunicel, a spus, apoi și-a scos propria armă din buzunar. Al meu e Alaskan Alpha Wolf. N-are lama chiar așa de lungă ca al vostru, dar mi se potrivește bine în mână, iar marginea asta convexă îl împiedică să alunece. Hai să-ncepem, a zis el și a aruncat cuțitul pe nisip, dinaintea lui Santiago, obligându-l să facă un pas în față.

— Nu, omule, stai puțin…

Dar Jim s-a pornit direct spre el. Santiago s-a luptat cu propria-i frică, a înșfăcat cuțitul și a ridicat capul exact când Jim a lovit de jos în sus, despicându-i pielea la nivelul maxilarului și desprinzându-i-o de os. Santiago a dat să-l lovească, dar s-a dezechilibrat, iar Jim s-a aruncat pe el, trântindu-l la pământ, apoi l-a încălecat, și-a înfipt cuțitul în coapsa adversarului și dinții în încheietura mâinii sale, așa că sângele a țâșnit din cele două membre, iar Santiago a scăpat cuțitul. Pentru că Alpha Wolf era vârât în femurul bărbatului, Jim a înhățat arma de pe jos și a înfipt-o în gâtul adversarului. Sângele a țâșnit ca dintr-o fântână, apoi Jim a băgat lama încă o dată, de data asta în craniul bărbatului. A trebuit să pună un

picior pe capul lui Santiago pentru a încerca să-și recupereze cuțitul, ca să-i aplice o a treia lovitură. Lama a rămas iar înțepenită, iar el s-a răsucit și l-a văzut pe Coover țopăind pe pietre spre pistol, așa că s-a dus după el.

— Vine Baubau… s-a strâmbat Jim când și-a ajuns prada din urmă.

Ghemuindu-se din mers, a luat un bolovan și l-a lovit pe Coover în ceafă cu el.

Damien Coover s-a prăbușit inert și amețit pe pietrele netede, însă a reușit să se rostogolească și să ridice mâinile spre Jim, care îl pândea cu bolovanul ridicat.

— Nu, te rog… l-a implorat el cu ochii mijiți, așteptând următoarea lovitură.

— Când rănești un puțoi, a spus Jim, cu chipul schimonosit într-un rictus sumbru și arătând cu capul spre silueta nemișcată a lui Santiago, care sângera pe nisip, e de datoria ta să-ți placă. Altfel ai făcut-o de pomană, ce morții mă-sii! Nu înseamnă nimic.

— Te rog…

Bolovanul s-a abătut năprasnic asupra nasului lui Coover, zdrobindu-i osul într-o explozie de aschii și sânge. Coover a scâncit pițigăiat, apoi a gemut prelung și trist.

— Ți-ar fi plăcut să-mi rănești soția și copiii? a întrebat Jim, uitându-se în sus, spre creasta stâncii mai mici, apoi în stânga, spre plajă. Ce le-ai fi făcut? Spune-mi!

— Nu, noi doar… noi doar…

— Voi doar nimic, a spus Jim pe un ton glacial, pocnindu-l în cap pe Coover și auzind încă o dată cum îi trosnesc oasele. CE PIZDA MĂ-TII ZICI, MUISTULE?!

— Nu… a gemut Coover.

— CE PIZDA MĂ-TII ZICI?

— Te rog, nu…

I-a șoptit la ureche lui Coover:

— Numele meu este Begbie, apoi s-a ridicat în picioare și a zbierat la el, dar fără să-l privească, de parcă s-ar fi adresat oceanului și valurilor care se spărgeau: FRANK BEGBIE!!!

I-a aruncat iar o privire lui Coover.

— ZI CUM MĂ CHEAMĂN PULA MEA! FRANK BEGBIE!!!

— Frank… Frank…

— ZI CA LUMEA, N MORȚII MĂ-TII! FRANK BEGBIE!

— Frank Begbie…

Știa că face o prostie și că ar putea să-l coste urât mai târziu, dar și-a pierdut controlul. A trebuit să-l lovească de multe ori până să fie convins că bărbatul murise, i-a zdrobit oasele feței până când pe chipul lui nu se mai putea distinge nici o trăsătură. Prima oară, la paisprezece ani, când nu făcuse decât un singur efort final, trăise totul complet altfel. Dar atunci nu simțise nici un fel de plăcere când o făcuse, nici un fel de ușurare, doar frică și o undă de milă, care între timp dispăruse din el.

A zăbovit o vreme uitându-se în jos, la fața aceea zdrobită, și încercând să-și regleze respirația. Furia trăită fusese o adevărată desfătare, dar și un lux care acum nu-i mai folosea la nimic. S-a uitat la plajă, apoi la ocean. Nimic în afară de Holly, care arăta ca un fotoliu negru la granița dintre cerul de un gri albăstrui amenințător și oceanul învolburat. Nu se vedea nici măcar vreo barcă în depărtare. Pe urmă un avion răzleț a bubuit pe deasupra lui, coborând înspre aeroportul local cel mai apropiat, care se afla în cealaltă parte a universității. Ironia e că dacă era să-l descopere cineva acum,

nu putea fi decât, probabil, vreun student solitar, care hotărâse să nu meargă la festivitățile de Ziua Independenței de pe 4 iulie și care probabil că ar fi sfârșit prin a fi violat sau ucis dacă el n-ar fi distrus sursa pericolului. Dar pe plajă nu era nimeni. Dacă ar crede în toate porcăriile alea, și-a zis în sinea lui, ar fi putut bănui că îl protejase o putere divină. Dar singura putere care îl călăuzea, cum și-a dat seama Jim, era doar Frank Begbie. Iar acum trebuia să scape de el.

Jim a crezut de cuviință să se adreseze țestei storcite a cadavrului.

— Știi ce-mi trece pân cap? a întrebat, privind iarăși spre plaja pustie. Știi ce-mi trece prin cap? s-a corectat el. Ar fi fost nemaipomenit dac-ați mai fi avut un puțică acilea, cu voi. Doi îs prea puțin pentru mine.

Pare-se că nu era chiar atât de ușor să scapi de Begbie.

Apoi Jim s-a ridicat în picioare, și-a scos hainele, rămânând în chiloți, le-a împăturit și le-a pus frumos una peste alta pe plajă. L-a tras mai întâi pe Coover, apoi și pe Santiago până la marginea zimțată a pietrelor. A scos cuțitul din craniul lui Santiago aproape imediat, răsucindu-l, dar a avut nevoie de aproape treizeci de secunde chinuitoare pentru a-l extrage pe Alpha Wolf din coapsa bărbatului. Pe urmă i-a dezbrăcat pe amândoi și le-a aranjat hainele într-un alt teanc, lângă al lui. Era clar că golfulețul dintre cele două stânci mari îl apăra de eventualele priviri străine, deși urma să treacă la partea cea mai riscantă. Jim s-a suit iarăși pe stâncile netede și a cercetat încă o dată cu privirea plaja nisipoasă, mai întâi în stânga, apoi în dreapta. Tot straniu de pustie, fără măcar vreun ins rătăcit care să se plimbe pe ea. Putea să se uite în zare până la marginea orașului. S-a răsucit spre ocean. Foarte departe, la

linia orizontului, se vedea o barcă, dar Jim avea noroc. Mergea în direcția opusă, iar el a urmărit-o cu privirea cum se dizolvă în norii opaci și în oceanul scânteietor.

Jim l-a dus mai întâi în apă pe cel mai greu dintre ei, pe Santiago, târându-l până acolo, și a fost ușurat când fluxul l-a luat vioi cu el, aproape înhățând cadavrul, aidoma unor mâini serviabile. Apa era rece, iar el a simțit cum i se stoarce aerul din plămâni. Și-a adus aminte să respire. „Calm.“ Dacă respiri cum trebuie, nu-ți înfrângi inamicul, dar câștigi timp. Îți acorzi mai multe șanse. A înotat, împingându-l pe Santiago, o distanță care i s-a părut mare, dar în realitate probabil că n-au fost mai mult de douăzeci de metri, apoi i-a dat drumul. A urmărit cu privirea cum cadavrul e dus în larg.

Când s-a întors pentru a face același lucru cu Coover, deja se simțea obosit, iar curentul era mai puternic, valurile îl izbeau în față, dându-i palme provocatoare, așa că n-a îndrăznit să înoate prea mult. Spre mirarea lui, a auzit un geamăt firav dinspre bărbatul din brațele lui: Coover mai era în viață. Nu pentru multă vreme.

— Șșșș… a spus el cu tandrețea unei mame care își liniștește bebelușul, apoi l-a ținut sub apă, urmărind cum bulele de aer ieșeau din nasul și din gura lui zdrobite și se ridică la suprafață.

După ce l-a lăsat din brațe pe Coover, a înotat înapoi, s-a îmbrăcat, așa ud cum era, și a strâns hainele celor doi. Plaja era tot pustie. A zărit în depărtare, spre Santa Barbara, un grup de oameni – probabil tineri, după felul cum mergeau – care se îndreptau spre plajă. S-a pitit pe o cărare șerpuită de pe creasta stâncii, unde și-a tras sufletul și s-a uitat spre ocean. Probabil că mareea dusese deja cadavrele în larg.

Jim a scotocit prin hainele din poala lui și a scos două portofele, unul bunicel, din piele, iar celălalt foarte ieftin. Aici a găsit bani, vreo trei sute de dolari, pe care i-a vârât în buzunar, și la fel a făcut și cu o brichetă ciudată, cu inscripția „L FUTU-I A“ gravată pe ea. A studiat cartea de identitate, gândindu-se la filmul *Exorcistul* când a citit numele „DAMIEN COOVER“, a așteptat până când a auzit că grupul de tineri, trei băieți și trei fete, a trecut pe lângă el, apoi a coborât printre tufișuri și a mers pe jos pe malul lagunei.

Odată ajuns la mașini, a pus hainele în Silverado, a turnat pe ele și în vehicul niște benzină din bidonul de rezervă aflat în portbagajul Grand Cherokee-ului său, apoi a aprins bricheta.

A urcat în mașina lui, a plecat de acolo și tocmai era pe cale să intre pe autostradă, când a auzit cum explodează rezervorul celeilalte mașini, cu un icnet bizar, înfundat și iritat. Probabil că grupul de studenți de pe plajă l-a perceput ca pe ceva mai dramatic, însă când tinerii se vor cocoța până la parcare ca să vadă ce s-a întâmplat, el avea să fie deja departe.

23

AGENTUL

După ce părăsește pubul din Canonmills, unde vechiul lui prieten și coleg sângerează abundent pe podea, Franco sare în autobuzul 8, care trece pe lângă el. Coboară la capătul dinspre est de pe Princes Street și urcă într-un tramvai care îl duce spre vest, în Murrayfield.

Cufundându-se în scaunul tapițat, Franco apreciază mersul lin al tramvaiului pe șine. Își reazemă capul de geam și se concentrează la ritmul respirației. Aproape imediat îl cuprinde o reverie, își amintește iarăși de copilărie și de colegii lui de școală. Își amintește că i-a zis lui Renton, pe când ședeau pe zidul de lângă treptele din fața primăriei din Leith, că el nu mai suportă. Prietenul lui a crezut, evident, că se referă la bici, dar el vorbea așa, în general. Își amintește de Bobby Halcrow, un alt dislexic care nu putea să citească și o victimă a bătăușilor: o siluetă tremurândă și înfricoșată din colțul terenului de joacă, prea speriat ca să se uite măcar la cineva. Bobby îndura de toate de la toți: râsete, batjocuri, abuzuri, umilințe. În mintea lui, Frank Begbie îl vede pe Phillip McDougal, un prigonitor inveterat, care, împreună cu

cei din gașca lui, îl înconjuraseră pe Bobby pe terenul de joacă.

— Cum te cheamă? Zi-mi numele tău.

Bobby Halcrow cel blând, clipind înfricoșat, cu mărul lui Adam zbătându-i-se în gât.

— Bî-bî-bî…

— Adică bulangiu, a zis McDougal, lovindu-l brusc cu genunchiul între picioare.

În vreme ce băiatul îngrozit se zvârcolea pe jos, în râsetele slugarnice ale celorlalți, McDougal s-a întors și l-a văzut pe Francis Begbie zgâindu-se la el.

— Ce pula mea te uiți la mine, cretinule? a zbierat Phillip McDougal, pe când tovarășii lui chicoteau. Vrei să ț-o trag și ție?

Franco n-a zis nimic, dar a continuat să-l privească în ochi. Glasul a răsunat din altă parte a terenului.

— Cară-te d-acilea, retardule, a spus Mark Renton.

Renton nu se număra printre băieții considerați duri, dar avea un frate mai mare care era bătăuș și profita de asta fără nici o remușcare.

— Mă obligi tu, Renton? l-a provocat McDougal.

— Poate, a spus Renton, dar nu cu același curaj.

McDougal tocmai se îndrepta spre el, fără îndoială pentru a-i trage un pumn slăbănogului de Renton, cu riscul de a o încasa de la fratele lui mai mare, când Francis Begbie i-a zis:

— Noi doi, parte-n parte. Ai belit-o.

McDougal s-a uitat neîncrezător la Begbie. Frank Begbie n-a mai coborât privirea, așa cum făcuse până atunci. Acum l-a privit în continuare fix în ochi. O imagine din mintea lui: o

cărămidă care izbea întruna capul lui McDougal. Pe urmă a sunat clopoțelul.

— Dupe ore, a șuierat printre dinți McDougal. Atunci vedem noi cinia belit-o, n pula mea, a adăugat el și a plecat de acolo, râzând împreună cu prietenii lui și făcându-le semn lui Begbie și Renton că sunt niște labagii.

— Chiar ai dă gând să te bați cuiel? a întrebat Renton, cu entuziasmul surescitat al unui condamnat care află că pedeapsa i-a fost suspendată.

Frank Begbie a clătinat din cap.

— Nee. Am dă gând să-l omor, n pula mea.

În mod normal Renton ar fi râs la replica asta, dar văzuse săptămâna trecută cum arăta fața lui Joe Begbie. Nimeni nu știa ce se întâmplase, deși circulau o mulțime de zvonuri. Cu toate astea, el intuia că fratele mai mic al lui Joe se schimbase. Prietenul lui, Francis Begbie, avea un aer absent și se închisese într-o tăcere meditativă.

În casa familiei Begbie, Franco o mai încasase o dată de la Joe. După o vreme, cum și-a dat el seama, durerea nu mai însemna nimic. Era acolo și-atâta tot. Chiar începuse să-i placă, doar gândindu-se pur și simplu la momentul când o să-i pună capăt. Și așa a și făcut, a rezolvat totul cu o singură faptă violentă.

În ziua aia, ceva mai târziu, Franco l-a întâlnit iarăși pe McDougal pe coridor în pauza dintre ore, iar băiatul ăla vânjos și-a trecut un deget peste obraz, ca și cum și l-ar fi tăiat, apoi a arătat spre Franco, ca să fie sigur că nu există nici o ambiguitate.

Încăierarea era programată după ore, pe Links, în partea dinspre blocuri a parcului, care era ascunsă privirii de copaci.

Franco își aduce aminte cum mergea pe iarbă împreună cu Renton și încă vreo doi colegi, în minoritate față de anturajul lui McDougal și restul spectatorilor, care se așteptau la o victorie incontestabilă și instantanee a celui din urmă. Lupta a debutat cu Francis Begbie năpustindu-se asupra lui Phillip McDougal și uluindu-i pe toți cu brutalitatea lui. Au schimbat între ei pumni și șuturi. McDougal era mai solid, mai puternic și mai violent, dar Begbie nu s-a lăsat deloc. Erau încleștați, iar McDougal îl pusese la pământ și stătea călare pe el, trăgându-i pumni în neștire.

— Ț-ajunge? a zbierat McDougal spre fața lui însângerată, pe când exclamațiile mulțimii subliniau cât de tare fusese bătut Begbie.

În chip de răspuns, o flegmă plină de sânge a țâșnit dintre buzele rănite ale lui Begbie. McDougal și-a reluat croșeele violente până când au răsunat sirenele poliției, oamenii au început să țipe „drogații“ în timp ce o mașină de patrulă a oprit pe stradă, iar copiii s-au grăbit să plece care încotro.

McDougal s-a ridicat în picioare, ovaționat ca învingător, dar și puțin neliniștit, căci a întors capul și l-a văzut pe Mark Renton ajutându-l pe Begbie, rănit, dar de fapt neînfrânt, să se ridice în picioare.

— E o brută, n pula mea, a declarat nemulțumit McDougal, adresându-se unuia dintre acoliții lui, pe când își ștergea cu mâneca puloverului său Fair Isle saliva plină de sânge de pe față.

A doua zi Frank Begbie n-a venit la școală și circula zvonul că McDougal l-a băgat în spital. Pe când mergea spre casă, foarte mândru de sine, Phillip McDougal a simțit brusc cum cineva îi sare în cârcă. A văzut groaza de pe chipurile celor doi

prieteni de lângă el. Frank Begbie s-a suit pe el și a început să-l lovească cu o jumătate de cărămidă. McDougal, buimac, l-a trântit de pe el și l-a copleșit repede, bătându-l iarăși măr. Apoi i-a zis băiatului zdrobit și stors de vlagă de pe jos:

— Gata, acu ai ultimu-avertisment, n pula mea – dar în vocea lui se simțeau o frică și o șovăială pe care nu și le-a putut ascunde.

În ziua următoare, în pauza mare, Frank Begbie, cu doi ochi vineți, dintre care unul aproape închis, s-a dus la McDougal pe terenul de joacă. L-a pocnit cu fruntea în nasul lui imobil și i l-a rupt, iar sângele bătăușului școlii a început să picure pe asfalt. Spre mirarea nemăsurată a tuturor, McDougal s-a prăbușit la pământ și a încasat șuturile sălbatice și umilitoare despre care știa, chiar și la acea vârstă fragedă, că s-ar putea să-i fi salvat viața. După ce a terminat, Begbie s-a răsucit spre acoliții tăcuți ai lui McDougal.

— CARE MAI VREA, N PULA MEA? a răcnit el.

Nici unul dintre ei nu s-a putut uita în acele crăpături din umflăturile vineții, care erau acum ochii lui, și nimeni n-a mai râs vreodată în public de priceperea lui la citit.

Tramvaiul oprește în șuieratul pneumatic al ușilor, smulgându-l pe Frank Begbie din visare. Când ajunge acasă la Elspeth, o sună pe Melanie, dar îi intră căsuța vocală. O mai sună o dată, doar pentru a-i auzi vocea pe mesajul de răspuns înregistrat. Atât de calmă și de blândă, atât de diferită de intonația multor cunoscuți de aici…

Elspeth fusese la cumpărături și s-a întors având pe chip ceea ce el a ajuns să numească expresia ei de tipă pusă pe scandal. Asta însemna că își freca dinții de sus de buza de jos și își îngusta privirea. Făcea așa încă de când era mică: o forță

dominatoare și egocentrică, cu care în copilărie nici el, nici Joe nu au învățat cum să se descurce când ea și-a făcut apariția în viața lor. În consecință, Franco se simte ușurat când vede pe ecranul telefonului de la Tesco un număr cu prefix de America. Răspunde, gândindu-se că, poate, e ceva legat de Melanie sau de fete.

— Jim, sunt Martin. Mel mi-a dat numărul ăsta.

Când aude vocea agentului său, pe Franco îl podidește o disperare cruntă.

— Aha. Bună, zice el, ducându-se înspre camera lui și uitându-se pe fereastră.

— Nu am reușit să te prind la celălalt număr. N-am avut prea mult noroc nici cu numărul ăsta. Mel mi-a zis că ai probleme și cu el.

— Îhî, recunoaște Franco, nu-i un telefon prea bun.

— Ce mai e nou prin Edinboro?

— Toate bune, spune el, simțind cum pe buze îi răsare un zâmbet ironic. Au introdus tramvaie noi, care în America se cheamă trenuri ușoare. Foarte impresionante, declară el în timp ce vede din spatele perdelelor cum nepoții lui intră în casă.

— Minunat… Știi, îmi cer scuze că te bat la cap, dar aș vrea să știu când te întorci.

— În curând.

Martin oftează exasperat la auzul informației vagi furnizate de clientul său.

— Mai avem câteva lucruri de rezolvat. Trebuie să fii aici cel târziu săptămâna viitoare.

— Și eu mai am câteva lucruri de rezolvat, spune Franco, trecând la accentul american, și îl vede pe fereastră pe Greg,

care îl salută fluturând o mână de pe aleea din fața casei. Tu ce mai faci?

— Din păcate, Rod Stewart nu poate să vină. Cred că e într-un turneu.

— Păcat, meditează Franco, gândindu-se la cântecul lui Rod Stewart „Young Turks“ și la faptul că-i aduce aminte de Anton Miller, timp în care pleacă din dormitor și se duce spre camera de zi.

Și-l închipuie pe Miller ca fiind un tip îndesat, dolofan și sarcastic, poate cu un mers crăcănat, de cowboy, ca al lui Nelly.

— Dar Nicole vrea un bust al lui Tom care să fie mutilat într-un anumit fel. E ceva strict confidențial, precizează Martin pe un ton însuflețit. Iar oamenii lui Aniston vor să știe când o să fie gata Angelina.

— Nici o veste de la băiatul ăla, Axl Rose, de la Guns n’ Roses? întreabă Franco pe când intră în sufragerie.

Îi face cu ochiul lui George, iar Elspeth remarcă îngrozită încântarea cu care răspunde fiul ei.

— Angajații lui Axl nu m-au contactat… O să insist.

— Beton. Nu cred că mai stau pe-aici multă vreme, probabil maximum câteva zile, spune Franco, uitându-se la fața crispată a lui Elspeth.

Poate că venise momentul să se care dracului la un hotel. Să-i spună lui Elspeth: n-ai decât să crezi că ai găsit un adăpost confortabil unde să te ascunzi de haosul și suferința pe care ți le servește lumea. Dar să n-ai iluzia că pe ceilalți nu-i asaltează. Și să nu crezi că până la urmă n-o să te asalteze și pe tine. Însă acum nu-i momentul potrivit. Băieții stau în fața televizorului. Greg s-a cuibărit pe un divan cu cartea pe care o

citește, ceva despre femei răpite de cartelurile mexicane de droguri. Vocea moale a lui Martin din telefon încearcă să afle ce înseamnă, mai exact, *câteva* zile.

— Înseamnă câteva zile, precizează el apăsat. O să te sun dacă intervine ceva.

— Bine – și intonația lui Martin îi sugerează că a obosit și că se lasă păgubaș. Îți rămân dator, Jim.

— Super. Pa, Martin.

Franco încheie convorbirea și se pregătește să suporte izbucnirea surorii lui, bucurându-se că Greg și băieții sunt de față. Asta înseamnă că atacurile se vor limita la niște aluzii caustice. Apoi urmează o bubuitură asurzitoare, fereastra se sparge, iar cioburile zboară peste tot prin cameră. Unul dintre ele se înfige în brațul lui George, iar sângele din rană picură pe covorul lățos. Greg scapă cartea din mână și Elspeth țipă.

Un urlet de afară îneacă orice sunet dinăuntru:

— EȘTI MORT, N PULA MEA, BEGBIE!!!

Franco fuge spre ușă, conștient că piciorul îl incomodează, de parcă ar fi prins în smoală. După ce se pune în mișcare, nu-l mai simte, însă tot îi reduce din viteză. „Băga-mi-aș pulan Renton. Băga-mi-aș pulan nervii mei.“

Iese în grădina mică din față și vede trei tineri pe stradă. Și-l amintește foarte vag pe unul dintre ei, care fusese la înmormântare. Sare peste zidul mic și se duce spre ei, știind din gesturile lor clișeizate, de genul „vino-ncoace“, că n-au de gând să se bată cu el. E încă o înscenare, iar piesa continuă când vede cu coada ochiului drept cum doi tipi se dau jos dintr-o mașină.

Nu sunt tineri, așa cum se așteptase: probabil au în jur de treizeci și cinci de ani și sunt gorile profesioniste, cu

experiență. Ignorându-i pe tineri, se duce agale la ei. Unul dintre cei doi, un individ foarte musculos, cu un tricou albastru pe el, dar cu picioare slăbănoage, urlă:

— Miller vrea să vă-ntâlniți!

Multe lucruri nu i se par în regulă aici lui Frank Begbie. E important să respire regulat, chiar dacă își imaginează impasibil tot felul de răni adânci pe fețele celor doi bărbați.

— Zău? Miller? râde Franco. Adică Tyrone.

Cei doi bărbați se uită unul la altul. Nu se așteptaseră la așa ceva.

— Numa diatâta e în stare acu Tyrone? zice el și îi măsoară din cap până-n picioare cu o privire disprețuitoare, închipuindu-și cum calcă cu tocul lui ascuțit pe genunchiul tipului cu picioare slăbănoage și i-l distruge, lăsându-l întins pe asfalt, crăcit și neajutorat. Doi muppeți care crecă păzesc ușa la Baby Busters? Nu se mai angajează nime la el, să mor io! zbiară Franco.

— Nu-l știm pă Tyrone, protestează fără convingere Picioare Slăbănoage.

— Deci voi, băieți, o să mă duceți la Miller?

Cele două gorile se uită una la alta, de parcă și-ar fi dat seama că de-acum asta nu mai e o idee prea bună. Picioare Slăbănoage e cel mai speriat dintre ei, căci un ochi îi zvâcnește vizibil.

— Îhî… tresă vii cu noi…

Frank Begbie zâmbește slab.

— Și ce se-ntâmplă dacă nu vin?

— Mesaju nostru ie că, dacă nu vii, ț-o iei…

— Păi, uite ș-un mesaj pentru șefu vostru: io pizdă dă grăsan chel. Așa-i Anton Miller? zice Franco și face un pas în

față pe când se aud sirenele poliției. Salvați dă clopoțel. Adică voi, îi ia el peste picior, iar bărbații se retrag, urcă în mașină și pleacă grăbiți de acolo.

Franco se uită în jur după cei trei tineri. Nu se miră că și-au luat tălpășița.

Șeful patrulei, un polițai veteran în care Franco recunoaște un puțoi obsedat de carieră, ce n-o să scape niciodată de uniformă și nici n-o să știe din ce motiv, le ia declarații lui Elspeth și Greg. Pe urmă ajunge la Franco, care nu-i spune nimic, doar că tocmai vorbea la telefon când cărămida a spart fereastra, așa că a ieșit să vadă ce se întâmplă.

După ce termină, bătrânul polițai se uită la el și îi zâmbește sarcastic.

— Știu eu cum ești de fapt. Poate că pe ei îi poți fraieri…

Franco flutură nepăsător o mână spre el, cu dosul palmei întors în față, imitând expresia și intonația polițaiului.

— Zău, chiar așa? Știi, toată lumea-mi zice la fel: polițai, neamuri, preteni, reporteri, gangsteri. Și cel mai ciudat e că toți cred că li s-a dat harul ăsta unic și fac aceeași observație.

Vede cum trăsăturile polițaiului se destind.

— Asta nu poa să-nsemne dăcât două lucruri: ori că au dreptate, ori că-s niște tălâmbi, n pula mea.

Chipul polițaiului veteran se inflamează din nou, iscând un rânjet sfidător.

— Chiar așa? Și tu cum crezi că e?

— Eu cred că nu se exclud una pă alta.

Polițaiul se uită disprețuitor la el. Franco își dă seama că veteranul simte că a fost fraierit. S-au repezit în Murrayfield, așteptându-se să apere o familie din clasa de mijloc, doar că au luat țeapă și s-au trezit că dau peste un cuib de Begbie, care

au infestat cartierul. Așa încât pleacă destul de repede de acolo.

În condițiile date, e de înțeles că Elspeth i-a sunat, însă, având în vedere că e o Begbie din Leith, Franco – spre mirarea lui – are impresia că ea l-a trădat. Din scandalul pe care îl face, ai zice că George a fost decapitat. Se uită la nepotul său bandajat și morocănos și îi zâmbește.

— M-am tăiat mai nasol dăcât tine când m-am bărberit, declară el, apoi își dă seama, după expresia lui Elspeth, că n-a prea nimerit-o.

— AM FOST ATACAȚI, CASA NIA FOST VIOLATĂ DÂN CAUZA TA Ș-ACU MAI AI ȘI TUPEU SĂ FACI GLUME PROASTE!

— Erau doar niște puști. Dac-ar fi vrut să trimită gorilele adevărate…

— Nu, *ăștia* sunt doar niște puști, zice Elspeth și arată spre Thomas și George. Ieși afară! PLEACĂ DRACU DIN CASA NOASTRĂ!

— Tocmai voiam să-ți propun așa ceva, o aprobă Franco. Nu vreau să v-amestec în toată povestea asta.

— E cam târziu, fir-ar a dracu!

— Iubito… încearcă Greg să-și liniștească soția, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri.

Franco scoate din buzunar telefonul de la Tesco și îl sună pe Larry.

— Rezolv eu cumva, dă el din cap spre ei pe când iese în grădină prin fereastra franceză.

Larry n-o să fie deloc încântat, cum nu fusese nici de chestia cu mașina, dar îl invitase la el și avea o cameră liberă.

După ce telefonul sună de câteva ori, Larry răspunde.

— Sigur, Franco, fac orice pentr-un tovarăș dă pă vremuri, intonează el cu o voce melodioasă la telefon. Tu fă-ți bagaju, că trec piacolo și te iau *pronto*.

Franco simte că Larry exagerează, că șarjează, însă își exprimă recunoștința și intră în casă.

— Am rezolvat-o, spune el. Vine Larry să mă ia.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, Frank, murmură Greg cu tristețe în glas. Mie îmi place să stai la noi. Da copiii…

— Pricep, nici o problemă, replică Franco.

Se simte cam jenat că n-a găsit altceva de spus, dar numai atâta i-a trecut prin cap. Se duce la el în cameră și își strânge lucrurile. O sună pe Melanie de pe telefonul de la Tesco. Absolut nimic. Poate că ar trebui să-l încarce cu mai mulți bani. Nu vrea să-i ceară voie lui Elspeth să sune de la ea. O să aștepte până ajunge la Larry acasă.

Larry se ține de cuvânt și își face apariția în mai puțin de o jumătate de oră. Geamgiul cu ochi sticloși și care deja tremură înlocuiește geamul spart, iar prezența lui face ca atmosfera să fie una de politețe încordată.

Elspeth, care la înmormântare l-a evitat sistematic pe Larry, roșește puțin când se duce afară după Frank și îl vede. În adolescență fusese îndrăgostită lulea de prietenul fratelui său și o dată, la beție, se dăduse la el. Larry îi adresează un rânjet de crocodil, dându-i de înțeles că își amintește foarte bine episodul.

— Elspeth… nu ne-am mai văzut dă mult, păpușă, zice el pe când Franco își pune valiza roșie în portbagajul mașinii albe. Ce casă mișto, zice el și studiază clădirea cu mâinile în șolduri. Te reprezintă.

Elspeth se uită mai întâi la mașină, apoi la el, și spune:

— Ce mașină mișto. Te reprezintă.

Larry afișează cel mai seducător zâmbet al lui.

Greg iese să li se alăture și încă mai are un ton de scuză față de Franco.

— Îmi pare teribil de rău că trebuie să ne despărțim așa. Baftă.

„Ce pizda mă-sii o vrea puțoiu ăsta dă la mine?“ Franco dă din cap spre el, cu o privire înghețată. Însă când se răsucește spre sora lui belicoasă, se trezește rostind cuvinte care parcă nu sunt ale lui:

— Îmi pare rău…

Unicitatea – ca să nu mai vorbim de căldura evidentă – a scuzelor sale pare că-i zguduie pe amândoi. Se uită unul la altul într-o transă mută.

— Bine! Gata dă plecare? rânjește Larry, rupând tăcerea.

Franco se simte ușurat când urcă în mașina lui Larry și se îndepărtează de casa surorii lui fără să mai arunce vreo privire în urmă.

Aproape imediat după plecarea lui Franco, inspectorul Ally Notman vine acasă la Elspeth pentru a continua ancheta. Ea își dă seama instantaneu că pe individ nu-l interesează fereastra și că, probabil, colegii lui i-au spus că Franco locuiește la ea.

— Nu mai stă aici, îl anunță Elspeth.

S-a săturat de polițai și nici nu-l invită înăuntru.

Notman rămâne pe treptele din fața casei, uitându-se la forța aceea formidabilă ce stă în pragul ușii, cu brațele încrucișate pe piept.

— Zici că fratele dumitale a plecat cu Larry Wylie?

— Frank e cel care a fost atacat!

Loialitatea față de fratele ei o șochează și, în același timp, o buimăcește pe Elspeth.

— Păi, cred și eu, spune Notman. Când fostul psihopat al cartierului ajunge să fie de partea binelui, atunci orașul chiar are probleme serioase.

— Îmi pare rău, îi răspunde Elspeth cu o voce autoritară și pompoasă, adoptând rolul în care, în chip bizar, s-a distribuit singură, dar dumneata *nu-l cunoști* pe fratele meu. A trudit din greu să-și schimbe firea și să reușească și el cumva în viață, iar lumea nu vrea să-l lase în pace!

Lui Greg nu-i vine să creadă că aude așa ceva.

— Fratele dumitale, zice Notman, a fost pentru orașul ăsta un buboi plin de puroi…

— Cară-te diaici! îl întrerupe Elspeth, cu fața atât de schimonosită de furie, încât Notman face un pas în spate. Nepotumio a fost omorât și voi ce faceți? Nimic! Pleacă! arată ea spre mașina parcată în stradă.

— Știți, spune Notman pe un ton împăciuitor, nu vreau să…

— Aveți o grămadă dă ADN, șuieră Elspeth, studiindu-l disprețuitoare din cap până-n picioare. Nu se poate să nu găsiți o echipă dă legiști care să strângă informațiile și să le compare cu baza voastră dă date!

— Într-adevăr, intonează Greg, care și-a făcut apariția lângă soția lui, nu vă cerem luna de pe cer, domnule polițist.

— Când aud cum un civil pronunță cuvântul „ADN“, mi se-ntorc mațele pe dos, zice Notman și clatină disprețuitor din cap spre ei. Toți ăia care s-au uitat la *CSI: Miami* au devenit experți în anchete. Nu-i tocmașa…

— Da cum?

Bărbia lui Elspeth zvâcnește în față, pe când Bill și Stella Maitland, vecinii din casa de alături, își fac și ei apariția pentru a-i susține.

— Mneata zici acu că n-ai dă gând să spui cine mai era acolo și ce probe materiale ați găsit, pă cine ați interogat – asta dacă ați interogat pă careva – ori dac-ați găsit cuțitul sau arma cu care l-a omorât. Că n-aveți dă gând să faceți nimic! Ei bine, Frank al nostru o să afle cinia fost!

— Asta ar fi o mare greșeală din partea lui, spune Notman, răsucindu-se și îndreptându-se spre mașină.

Greg înghite în sec și îi zice soției sale:

— Frank ar fi mândru de tine.

N-o prea nimerește cu asta. Înțelegând ce-a făcut, Elspeth, frustrată, izbucnește într-un plâns furios și e consolată de Stella, care vine la ea și o conduce în casă.

24

PARTENERUL DE DANS 3

Melanie a fost surprinsă când l-a văzut pe Martin, agentul lui Jim, care venise cu mașina din L.A. cu o seară în urmă. Martin voia cu disperare să dea de soțul ei, care-și tăiase toate liniile de comunicație cu Statele Unite. I-a dat numărul lui de Marea Britanie, avertizându-l că e foarte greu să intri în rețeaua de acolo și povestindu-i despre încercările ei nereușite de a-l suna pe Jim.

— Uneori funcționează, i-a spus ea pe când își beau cafelele.

— Mai am un motiv pentru care te vizitez, i-a mărturisit Martin. A venit la mine un polițist, un detectiv de la Departamentul de Poliție din Santa Barbara, Harry Pallister, a spus el, fără a se opri să-i urmărească reacția. Mi-a zis că anchetează o plângere pe care ai făcut-o, legată de doi tipi care te-au acostat pe plajă. S-a interesat de Jim. Nu mi-a plăcut tonul lui, așa că l-am provocat, l-am întrebat dacă Jim e suspect de ceva. El a zis că nu. Pe urmă a plecat. Însă ceva la el mi s-a părut dubios, așa că am vrut să-ți spun și ție.

Melanie și-a exprimat recunoștința față de Martin, povestindu-i ce i s-a părut că ar fi bine ca el să știe, adică

aproape tot ce știa ea. El i-a admirat sinceritatea, i-a spus că o s-o ajute atât cât poate, apoi a plecat la Los Angeles.

Prin urmare, ea așteaptă încă o vizită de-a lui Harry, însă atunci când el vine, încă se mai simte tulburată. Tocmai le pusese pe Grace și Eve în scaunele de copii din mașină, când îl vede că se apropie de ea. Melanie știe că fetele au remarcat că e nervoasă și distrată. Le-a luat mult mai mult decât de obicei să se pregătească de plecare. Fetele au fost agitate, iar Eve a mușcat-o de deget pe Grace. N-avea voie să facă așa ceva, iar fiica ei mai mare e hotărâtă să facă scandal pe tema asta. Tocmai s-au liniștit, când Harry oprește mașina, având pe chip expresia aia chinuită a lui. Se dă jos din mașină și o abordează:

— Mel… îmi cer scuze că te deranjez, dar mă întrebam dacă nu cumva ți-ai mai amintit ceva despre tipii ăia.

În consecință, Melanie se îndepărtează puțin de fete, ca să nu o audă ce spune, o ia pe alee și merge pe veranda de la intrare, silindu-l pe Harry să vină după ea.

— Nu știu decât ce ți-am spus deja, zice ea un pic cam înțepată.

O tulburase vestea pe care i-o dăduse aseară Martin. Practic, nu mai vorbise de-adevăratelea cu Frank de două zile: diferența de fus orar și telefonul ăla odios pe care îl cumpărase o împiedicau să dea de el. Acum Harry, care se ținea scai de ea, cu tonul lui insinuant, nu făcea altceva decât să toarne gaz pe foc. Aici, pe veranda ei, dimineața, atât de devreme.

— Ești sigură că Jim era cu tine când te-ai întors acasă?

— Unde să se fi dus? întreabă Melanie pe un ton răstit.

Harry are în continuare o privire pătrunzătoare și încă mai este concentrat, dar pare că depune un imens efort psihic pentru a face asta. În respirația lui se simte un ușor iz. Alcool. Preț de o secundă, pe Melanie o bate gândul să-l întrebe despre vizita pe care i-o făcuse agentului lui Jim din L.A., dar se răzgândește. E mai bine ca Harry să nu știe că ea a aflat despre cealaltă pistă de investigații a lui. Își aduce aminte de mantra lui Jim – sau Frank – referitoare la polițai: „Spune-le să se ducă dracu“.

Harry încuviințează lent din cap și face un pas poticnit înapoi, de parcă ar fi înțeles că a sărit calul. În primul rând e polițist, iar în al doilea rând nici măcar n-a pomenit de mașina arsă. Jim avea dreptate: nu trebuie să te încrezi în prietenia unui polițist, tot așa cum nu trebuie să lași un alcoolic lângă un dulăpior plin cu sticle cu tărie. Întotdeauna va simți nevoia să-l deschidă ca să vadă ce-i acolo. Iar acum ei i se pare că Harry l-a deschis deja. Cât de competent poate fi un polițist care duhnește a alcool atât de devreme? Iar la un anumit nivel psihologic profund (care acum începe să se manifeste vădit) Melanie știe că Harry își dorește să-i ia locul lui Jim, ceea ce înseamnă că mai întâi trebuie să-și scoată rivalul din scenă. Melanie își dă seama că tocmai a luat o decizie: n-o să-l lase pe Harry să-i destrame familia.

Polițistul a deschis jocul tăcerii, în care ea nu are nici un chef să se lase atrasă.

— Zău că trebuie să plec cu fetele, declară ea.

Melanie știe deja că n-o să le ducă la școală și la grădiniță, dar n-are de gând să-i spună asta lui Harry.

— Bineînțeles… dar, Melanie, știi că mie poți să-mi spui orice, zice Harry cu sinceritate în glas.

Articulează cam greu cuvintele, iar ea îi vede în lumina soarelui ochii și obrajii cam umflați.

— Neoficial. Ca unui prieten.

— Bine, dă ea din cap.

— Ai prieteni, Melanie. Oameni cărora le pasă de tine… Să nu uiți asta, zice Harry, emanând disperare.

— Îți sunt recunoscătoare pentru grija pe care mi-o porți, Harry, spune ea voioasă, gata să izbucnească în râs de atâta tensiune nervoasă.

Distonanța dintre cuvintele ei și tonul vocii o macină pe dinăuntru și știe că nu l-a păcălit nici o secundă pe Harry. Dar Melanie nu mai are de gând să stea de vorbă cu el. Se duce la mașină și urcă în ea. El e silit să facă același lucru, căci îi blochează accesul la stradă. Indiferent ce va fi făcut Jim, o făcuse de dragul ei și al fetelor. I-a zis întotdeauna că nu vrea decât să le protejeze. Dar nu-i numai asta. Melanie știe că, la un nivel mai profund, el crede în răzbunare.

Se bucură când vede că Harry, după ce aruncă o privire șovăitoare spre mașină, se întoarce pe călcâie și urcă în propriul lui vehicul.

— Ce-a vrut omul ăla, mami? întreabă Grace.

— Nimic, scumpete, spune Melanie încântată când aude cum Harry pornește motorul și când îl vede cum pleacă cu mașina. Iar acum am o mare surpriză pentru voi, anunță ea pe același ton de veselie prefăcută cu care i se adresase lui Harry. O să stați câteva zile la bunica!

Fetele îi simt ipocrizia, la fel ca polițaiul trecut prin ciur și prin dârmon.

— De ce? întreabă Grace.

— Trebuie să mă duc în Scoția și să mă văd cu tati. Tati e trist pentru că prietenul lui e grav bolnav, le explică ea, pornind mașina și ieșind în stradă.

— Tati! O să-l aduci înapoi? întreabă Eve.

— Bineînțeles! Tati a spus că are prea multe cadouri luate din Scoția pentru două fetițe deosebite. Trebuie să-l ajut să le care.

N-o convinge pe Grace.

— Tati e OK?

— Sigur că da.

— Oamenii din Scoția se poartă frumos cu el? întreabă Eve, încruntându-se.

— Da, foarte frumos!

Melanie o vede pe Eve strâmbându-se în oglindă. Chipul ei, care seamănă atât de bine cu al lui Jim, pare că spune „Să se poarte frumos cu tati, că altfel…“ Îl sună din nou pe Jim, dar tot degeaba. Îi trimite un mesaj rugător. Le duce pe fete la mama ei și o roagă pe Jane Francis să aibă grijă de ele câteva zile. Îi spune că trebuie să se ducă la înmormântare (deși înmormântarea a avut loc deja), ca să-l consoleze pe Jim. Jane le iubește pe fete și e încântată să le primească la ea, așa că nu pune decât câteva întrebări de complezență. Apoi Melanie se duce la LAX ca să prindă o cursă aeriană spre Londra.

Când află că a izbutit să obțină un loc în avion, Melanie se relaxează, căci simte că deține controlul. Cu toate acestea, o apucă o disperare neputincioasă atunci când se trezește că stă la clasa cea mai ieftină, înghesuită între un grăsan ce șade în stânga și abia are loc în scaunul lui și o femeie palidă și crispată, așezată în dreapta, și că are în față doi copii foarte mici, care țipă și plâng. Melanie e nevoită să îndure

unsprezece ore de chin până la Londra. Închide ochii, încercând să se detașeze de toate. Se gândește cum l-a cunoscut pe Jim în închisoare. Se gândește la pictura lui, *Partenerul de dans*. La cât de multe se întâmplaseră între ei de atunci încoace. Și că fusese ideea lui să meargă împreună la clubul de salsa.

25

APARTAMENTUL

Spre deosebire de ceea ce spusese Elspeth despre mașină, lui Franco nu i se pare că apartamentul din Marchmont îl reprezintă pe Larry. De această dată zăbovește pentru a admira sincer locuința spațioasă de la etajul al doilea, cu ferestre uriașe și scăldată într-o lumină strălucitoare. Parchetul din lemn, rașchetat și lustruit, și mobila elegantă îi sugerează că vechiul lui prieten n-a fost cel care s-a ocupat de decorarea apartamentului.

— Mișto casă, comentează Franco, uitându-se la mai multe fotografii înrămate, care fac ca încăperea să aibă un aer cald, casnic.

Toate sunt niște portrete ale aceluiași băiat, de când era bebeluș până pe la vârsta de șapte ani. Băiatul are zâmbetul poznaș al lui Larry, dar fără tenta de răutate despre care Franco presupune că va apărea pe măsură ce el va crește. Sau poate că nu. E evident că toate fotografiile au fost editate cu mare grijă, căci nicăieri nu apare mama băiatului. Relația asta nu s-a terminat cu bine, își zice el în sinea lui.

— Îhî, e cum trăbă, este de acord Larry, luând o consolă de jocuri și deschizând un televizor mare, cu ecran plat, la care e

conectată.

— Probabil îți merg afacerile, spune Franco.

Larry se răsucește spre el, preț de o clipă pare că se gândește dacă să-l mintă sau nu, apoi hotărăște că e mai distractiv să spună adevărul.

— Am câștigat la loterie. Un milion jumate dă lire, rânjește el și pentru prima oară Franco își dă seama, văzându-i zâmbetul radios, că dinții lui Larry sunt îmbrăcați în porțelan. N-am vrut să spun asta la nime, da mai îs câțiva care știu. M-am gândit că pă tine n-o să te deranjeze. Mulți zic „De ce tocma tu?“ și dup-aia încep să-mi explice dă chestiile care-ar trebui să le fac.

Franco îi răspunde, ridicând degajat din umeri:

— Tialegi cu ce-ț pică, nu cu ce meriți.

— Știam io c-o să zici așa, spune Larry și își arată dinții mari și albi, care nu se potrivesc cu trupul lui sfrijit și fără vlagă. Trag cocaină și po să mor oricând, da am pus cam toți banii într-un cont fiduciar pântru fii-miu.

Și Larry se uită la fotografiile de pe măsuță și de pe perete.

— Beton, spune Franco. Și te mai vezi cu mama lu puștiu?

Larry se răsucește spre el.

— Cu curva aia dă căcat? Voia să să-mpace cu mine când a auzit c-am câștigat la loterie. I-am zis să se ducă dracu! I-am zis să nu mai creadă toate zvonurile, cum că io aș avea bani, și că și dac-aș avea, o să-i primească băiatu pă toți când o fi mare. Ea o să vadă o pulă dă la mine, precizează el disprețuitor, cu un zâmbet imens pe chip. I-am zis și că dacă mai face scandal, o să-i fac și io dă să-i iasă pă nas, n pula mea. I-am explicat că-mi plac gagicile mai tinere, arată el spre raftul de sub televizor, care e ticsit cu DVD-uri, fiecare având înscris

pe carcasă câte un singur nume de femeie. Îmi fac singur filme porno, zâmbește Larry. Ca pulă ăla dă Juice Terry!

— Acu Terry e vedetă pă bune, zice Franco, da chestia asta e cam dubioasă.

— Îhî, îl aprobă Larry, dar se concentrează la jocul de pe consolă și se întrerupe doar când îi sună telefonul din buzunarul jachetei.

Îl scoate și se duce în bucătărie.

— Bună… Așaaa…

Franco abia mai aude vocea lui Larry. Se uită la imaginile de pe ecranul televizorului. Niciodată n-a înțeles motivul pentru care oamenilor le plac jocurile de genul ăsta. Își aduce aminte de un episod violent din viața lui, când l-a izbit pe un tip cu fața de panoul unui aparat cu jocul „Asteroizii“ într-un pub de pe Rose Street. Asta a fost cu mulți ani în urmă. Încearcă să-și amintească motivul pentru care a făcut-o, dar nu-i vine nimic în minte. Ia consola în mână și pe ecran apare „CLASAMENT PE PUNCTE“.

SFB – 1338
LARRY – 685
FF – 593

În pofida faptului că Larry se chinuie să ajungă pe locul întâi, e destul de mult în urma primului de pe listă. SFB probabil că e Sean Francis Begbie.

Franco se duce până la comoda de sub televizor și se uită la DVD-urile filmate de Larry. Studiază numele fetelor de pe carcase, ia DVD-ul pe care scrie „Frances“, scoate discul și îl

inserează în unitatea optică a DVD-playerului. Imaginea jocului e înlocuită de o scenă mai dinamică, cu oameni.

Scena e prost filmată, cu o cameră video fixă, pe ecran apar două trupuri care nu se văd în prim-plan, iar în filmul needitat Larry o fute pe Frances Flanagan. În timp ce derulează rapid imaginile, Franco își dă seama că Frances e drogată. Își dă seama de asta pentru că ea adoptă docilă diferitele poziții impuse de Larry, e legată și are un căluș în gură, iar pe urmă acceptă în ea diverse obiecte. Derulează și mai repede filmul și se oprește când îl vede pe Larry stând aplecat în spatele ei și având pe piept mai multe leziuni vizibile. Lui Franco îi e greu să rămână impasibil când vede o scenă atât de atroce. Nu se poate abține să se gândească la fetele lui. Oare există vreo șansă ca, atunci când vor fi mari, să semene cu Frances și să devină victimele unor inși de genul lui Larry? Își înăbușă furia și oprește filmul, scoate DVD-ul din aparat și îl pune la loc în carcasă. Nu l-ar fi deranjat dacă Larry ar fi venit în cameră și l-ar fi văzut că se uită la film, dar probabil că e mai bine să nu știe.

Apoi Larry se întoarce în cameră, pare să nu remarce faptul că Franco stă în fața televizorului, iar cei doi bărbați se așază din nou pe canapea. Larry apucă iarăși consola.

— Fosta mea, zice el.

— Ce mai face? întreabă Franco, conștient că Larry minte.

— Tot mă mai fute la cap cu chestiile ei, spune Larry, apucându-se iarăși de joc. Lască pui tu laba pă puțoiu ăla dă Anton, Franco, declară el pe când împușcă un robot care apare pe ecran. Lupul nu-și schimbă niciodată năravu. El e ăla dă-l cauți, garantat.

Franco nu se gândește la Anton, ci la mama lui, Val, sau, mai bine zis, la înmormântarea ei, atunci când a venit el ultima oară în Scoția. A fost o femeie de treabă, își zice în sinea lui, numai că soțul și fiii ei n-au fost decât niște Begbie și fiecare, în felul lui, i-a făcut viața un iad. Își amintește că atunci când Elspeth l-a sunat pentru a-i spune că mama lor a murit, el și-a dorit să plângă, dar n-a putut, și că, în chip ciudat, și-a dorit s-o facă mai mult de dragul Melaniei, care l-a ținut de mână în timp ce el vorbea la telefon. Uneori e greu să te înțelegi cu cei din jur, reflectează Franco, uitându-se la Larry.

— O să ies umpic.

Larry îi aruncă o privire, apoi arată spre DVD-uri.

— Acolo-s unele dân gagicile care le-am călărit. E și Frances aia. Dacă vrei, po să-ți fac lipeala cu oricare dân ele.

— Îs căsătorit, zice Franco.

— Nainte nu conta!

— Nainte nu eram căsătorit.

— Era ca și cum!

— Acu nu mai fac chestii d-astea, zău, spune el și iese pe ușa apartamentului, iar zâmbetul de șmecheraș al lui Larry parcă îi rămâne înfipt în creier.

Ajuns afară, Franco se plimbă pe străzile cenușii și vede cum, după ce ies de la serviciu, oamenii se duc acasă, în puburi, la teatre sau cinematografe. Începe să bată vântul, iar norii plutesc amenințători. Se simte izolat, exclus din tot orașul, și începe să se plictisească. Unde poți să te duci seara în Scoția dacă n-ai chef să bei alcool? Îi vine greu să recunoască față de el însuși, dar deja îi e dor de discuțiile cu nepoții lui, cu Greg și, da, chiar cu Elspeth.

O sună pe Melanie de pe telefonul de la Tesco și reușește să se conecteze la rețea, dar îi intră direct căsuța vocală. Ar trebui să-i trimită un SMS sau un e-mail, dar, dintre toate mijloacele de comunicare, pe astea le detestă cel mai mult. Cum e dislexic, se chinuie mult până să scrie ceva și se simte îngrozitor de frustrat când e nevoit să o facă. În plus, e atras ca de un magnet de puburi și de alcool, parcă l-ar trage de mânecă, ceea ce nu i se întâmplă niciodată în State. Oare pe cine ar putea suna ca să se opună atracției ăsteia?

26

PARTENERUL DE DANS 4

Centrul de Dans Santa Barbara se afla în inima orașului, la intersecția dintre De La Vina și West Canon Perdido. Jim și Melanie s-au înscris la lecția introductivă de salsa. Spre mirarea lor, au recunoscut-o pe femeia care a venit să-i întâmpine. Stătuse la masă cu cuplul ce dansase în acea seară memorabilă. Amândoi au ajuns rapid la concluzia că Sula Romario este persoana cea mai sexy pe care o cunoscuseră vreodată. Femeia atletică, originară din Ecuador, cu un păr des, aidoma unei cascade de bucle întunecate, avea o voce gravă, răgușită, care parcă desprindea un strat de piele de pe tine, pe când ochii ei negri și strălucitori îți pătrundeau în suflet. Sula i-a studiat cu privirea pe amândoi, rotindu-se în jurul lor în mica sală de dans, iar pe urmă buzele ei țuguiate, de un roșu întunecat, au declarat:

— Bine. Acum dansăm.

I-a învățat – mai întâi pe Jim, apoi pe Melanie – pașii de bază, numărând până la opt: piciorul stâng în față, piciorul drept în spate. Pe urmă i-a pus să danseze împreună.

Jim nu fusese niciodată un bun dansator, dar pașii semănau cu cei de la box, așa că i-a învățat repede. Melaniei îi plăcea la

nebunie să danseze, așa că au început imediat să se miște mai rapid, deplasându-se fără efort pe podeaua lucioasă de lemn, în încurajările Sulei Romario. Au învățat atât de ușor să se întoarcă spre dreapta și să se rotească, încât Sula a decis să-i aducă imediat la curs.

— Dansezi bine, i-a spus ea Melaniei, după care s-a răsucit spre Jim: Dar tu… tu ai foc în inimă!

— Zău? Chiar așa? a zâmbit Jim.

Apoi luminile se aprind, dar Melanie nu deschide ochii, ci se străduiește să se afunde iar în amestecul satisfăcător de vise și amintiri. Nu izbutește: chipul lui Jim se dizolvă în lumina strălucitoare, care parcă-i arde pleoapele, așa că Melanie clipește și, când deschide ochii, își dă seama că, din fericire, a pierdut micul dejun. Vede în fața grăsanului rămășițele unui croasant.

Coboară din avion pe terminalul 5 din Heathrow, se duce la restaurantul Plane Food, comandă ouă și se uită în telefon. Vede că a primit un apel de la un număr din Santa Barbara, pe care nu-l recunoaște, și un mesaj în căsuța vocală. Îl ascultă, iar sângele îi îngheață în vine.

— M-am îmbătat. Cred că am o *problemă*.

Vocea lui Harry e întunecată de amărăciune.

— Poate că acum o să devin mai *interesant* pentru tine și n-o să mă mai *ignori* atâta, *în pula mea*. Ar fi ceva, nu? Ăștia ca tine… femeile ca tine… nu știți *nimic*. Nimic!

Melanie aude cum zăngănește în farfurie furculița din mâna ei, care tremură involuntar. Vrea să șteargă mesajul, să facă să dispară tonalitățile alea cretine și batjocoritoare. Dar n-o face, ci îl ascultă din nou, întărită de înțelegerea faptului că Harry se compromisese în fața ei. Îl sună pe Jim, dar nu

aude decât un sunet ciudat, din care nu înțelege nimic. Când urcă în avionul care urmează s-o ducă la Edinburgh, Melanie își dă seama că nu știe decât vag unde locuiește Elspeth, deși fusese acolo acum mai mulți ani, înainte să se nască Grace.

Aterizează la destinație, cu gâtul și spatele înțepenite după atâtea ore de zbor, și observă că aproape halucinează din cauza combinației dintre oboseala datorată diferenței de fus orar și bizara euforie a întoarcerii aici. Nu plănuise niciodată să ajungă să lucreze în Edinburgh, ci doar participase la un program comun, în care angajați ai închisorilor din Scoția făceau schimb de locuri cu cei din sistemul de detenție californian. Însă Melaniei i-a plăcut în Scoția. Da, orașul e la fel de cenușiu și de friguros cum și-l amintește, dar e uluitor de frumos. Cum stă în taxi și ascultă trăncăneala șoferului, își aduce aminte ce i-a plăcut aici: peisajele maiestuoase, aerul curat și, înainte de toate, naturalețea demonstrativă, aproape paradoxal de dramatică, a localnicilor.

Trebuie să-l găsească pe Jim și se blestemă în sinea ei că nu și-a notat numărul de telefon al lui Elspeth sau măcar pe cel al vreuneia dintre fostele lui iubite. Dintre mamele copiilor lui. Gândindu-se la stilul ferm, cald, tandru și *absorbit* în care se poartă el cu fetele, de parcă pe lume n-ar mai exista nimeni altcineva în afară de ele, Melanie încă se miră că mai există și alte femei cu care a făcut copii. L-a cunoscut în închisoare și știe că, înainte de ea, el a dus o altă viață, una mai încrâncenată. Intelectual și emoțional, a înțeles și a acceptat asta. Dar cel mai greu îi vine să-i accepte pe cei care au făcut parte din viața aceea a lui și să comunice cu ei.

Când se cazează la micul hotel pe care-l știe, pe Dalkeith Road, Melanie nu cere să fie cazată la camera 8, dar pe aceasta

o primește. Întinzându-se în pat, își dă seama că aici făcuseră ei doi dragoste pentru prima oară, iar amintirile îi năvălesc în minte. Aici veneau ea și Jim în fiecare luni, când el era eliberat câte o zi din închisoare ca să participe la proiectul „Pregătirea pentru viața în libertate“.

— Aș putea să te fut până-ți sar ochii din cap, i-a zis el. Dar mi-aș dori să-mi arăți cum să fac dragoste.

— Abia aștept s-o fac, i-a replicat Melanie, dar numai dacă-mi promiți că după aia ne futem de ne sar ochii din cap.

Înțelegerea a fost pecetluită și respectată. Totul a fost foarte onest, pentru că Jim nici n-ar fi putut s-o fută până ce-i săreau ochii din cap. Era confuz, impotent în toate cele în afară de imaginație, inutil printre cei din viața reală, aidoma atâtor oameni care au petrecut mult timp în închisoare sau care se uită prea des la filme pornografice. Melanie a avut răbdare cu el, iar în mâinile ei sexualitatea lui și-a recăpătat vigoarea. Ei i s-a părut că el își dorea foarte mult s-o pornească de la zero și chiar s-a bucurat s-o facă.

Însă acum ea e aici, singură. Oare unde să-l caute? Probabil în Leith. În vechile baruri. Pe când în dosul retinei îi străfulgeră steluțe, Melanie își zice ferm: „Nu mă întorc acasă fără el“.

Dar nu e în stare de nimic dacă nu se odihnește mai întâi.

27

CUPLUL

Pubul e plasat în sud, pe o străduță îngustă și lăturalnică de lângă Holyrood Park. Spre deosebire de restul cartierului, a evitat modernizarea și încă mai pare plin de fum, deși înăuntru nu s-a mai fumat nici o țigară de ani buni, adică de când apăruse legea ce interzicea fumatul în spațiile publice. Franco se gândește imediat la plămânii lui June pe când se duce la tejgheaua din lemn uzat a barului și comandă ceva de băut.

Răsucindu-se ca să studieze crâșma, îl vede pe John Dick, care șade într-un colț și îl așteaptă. Dick are în față o halbă de Guinness, dar dă aprobator din cap când observă paharul cu suc de portocale pe care îl aduce Franco la masă.

— Văd că tot nu bei.

— Nu vreau să mor, spune Franco, cufundându-se în tapițeria scaunului de lângă gardianul din închisoare.

— Tiai descurcat binișor pân-acu!

Un cuplu șade în fața lor, lângă panoul de *darts* și un tonomat cu un afiș pe care scrie „DEFECT“. Cei doi se ceartă cu îndârjire.

— Știi bine cum! atacă femeia îndesată, cu păr negru, cârlionțat, și fața ciupită.

— Datorită ție, îi spune Franco lui John, uitându-se la cuplul acela.

— Datorită *ție*! arată John spre el. Tu ai avut inteligența și curajul să pricepi că viața ta nu ducea nicăieri, așa că ți-ai refăcut-o.

Soarbe din halbă. Pe urmă vocea lui capătă o nuanță critică.

— Acum ai de gând să arunci totul pe apa sâmbetei pentru o chestie care oricum e penală.

— Așa crezi? întreabă Franco, auzind cum în glas i se strecoară sfidarea și știind că mentorul lui din închisoare o să audă și el foarte bine același lucru.

— Frank, am crezut că ai renunțat la obiceiul de a mai lua decizii proaste în viață.

Limba lui John țâșnește din gură pentru a șterge niște spumă rămasă pe buza de sus.

— Acum te afunzi iar în mocirlă pentru o javră ca Anton Miller.

Simțind cum regresează la stadiul de adolescent îmbufnat, Franco hotărăște să-și țină firea.

— Nu știu cine-i gagiu, îi explică el răbdător. Nici nu l-aș recunoaște dacar intra acu aici.

— Dar i-ai întrebat pe mulți despre el. Și-am auzit că vrea să se vadă cu tine, spune John, ațintindu-și privirea de bufniță asupra lui. De ce faci asta?

— Dă ce fac ce?

— Stai pe-aici. Sean a murit, zice John impasibil. Nu te mai ține nimic în Edinburgh. Nimic în afară de Miller – și parcă ți-

ai căuta-o cu lumânarea.

Se uită la cuplul care zbiară. Știe că Frank Begbie stă cu ochii pe ei.

— Întoarce-te acasă, la Melanie și la copii, Frank. Asta-i viața ta acum.

Franco inspiră adânc și se uită concentrat la John.

— Habar n-am dă unde ai auzit asta, protestează el calm, da chestia-i că n-am întrebat pă nime măcar *un singur lucru* despre Miller. Ăilalți mi-au tot zis dă el, când unu, când altu, și toți zic că avea legături cu Sean.

Sunt deranjați de urletele care răsună din cealaltă parte a barului.

— PENCĂ EȘTI O VACĂN PULA MEA! EȘTI O PIZDĂ PROASTĂ DĂ CÂND TE ȘTIU! zbiară bărbatul la femeie, care parcă se face mai mică, apoi mocnește de o furie mută.

— Că avea ori n-avea, asta nu-i treaba ta, zice John Dick și scutură ușurel încheietura mâinii lui Frank Begbie, pentru a-i abate atenția de la acel cuplu. O să te distrugă. Pentru el ești doar un obstacol. E un tip cu sânge-rece, la el nu-i vorba de nici o mândrie, doar de un creier de insectă cotropitoare. O să-ncasezi un glonț în cap dintr-o mașină și nici măcar n-o să-l vezi.

— Așa, încurajează-mă, spune Franco, uitându-se la sucul lui de portocale de pe masă.

N-are nici un chef să bea porcăria asta, tot așa cum n-are nici un chef să bea alcool. „Scoțienii? Ăștia nici măcar nu știu cum arată o portocală adevărată, n pula mea.“

— M-AI ÎNȘELAT!!!

Atenția lor este iarăși distrasă de cuplul care se ceartă. Femeia s-a ridicat în picioare.

— M-AI ÎNȘELAT, N MORȚII MĂ-TII, JIM MULGREW! EȘTI UN MINCINOS PARȘIV ȘI DĂ CĂCAT!

Femeia se răsucește și se uită rugător la ceilalți clienți din bar, inclusiv la Franco și John.

Bărbatul, Jim Mulgrew, flutură o mână nepăsătoare spre ea.

— Așa zici tu!

Frank Begbie își mută privirea de la ei. Știe ce hram poartă bărbatul. Un labagiu care vrea să atragă pe toată lumea pe orbita lui jalnică și searbădă. Bețivii ăștia sunt tot timpul dramatici ca curu. *Uită-te la mine. Sufăr. Suferă și tu alături de mine*.

„Nee. Du-te-n pizda mă-tii.“

Însă acum John Dick, un om pe care îl respectă enorm (și nu există prea mulți ca el pe lumea asta), îi ține teorii moralizatoare.

— Singura făptură căreia îi faci rău acum ești tu însuți. Și Melaniei, și copiilor – cu ei ești de fapt în război.

— Cine a zis ceva de vrun război? întreabă Franco, apoi își dă seama că *el* a făcut-o – la înmormântare. Vreau doar să aflu ce-a pățit fii-miu.

— Anton Miller e expert în războaie, Frank, oftează adânc John. Ferește-te din calea lui.

— Un sfat mișto.

— Și?

— Și-atât. E-un sfat mișto și-atât, declară cu convingere Franco. John, toți pulălăii m-au futut la cap cu Anton ăsta. El ți-a omorât băiatu și tot căcatuăsta. Nu mă interesează.

Clatină din cap și se uită la cuplul care se ciondănește. Femeia s-a întors ostentativ cu spatele la bărbat, dar a rămas

la masă cu el. Franco se trezește că-și zice în sinea lui: „Da pleacăn pula mea!“.

— Îl mai ții minte pe tipul care ți-a furat banii ăia în Londra? întreabă John Dick. Prietenul ăla vechi al tău despre care mi-ai povestit? Cum, după mulți ani, atunci când l-ai văzut pe trotuarul de vizavi, erai așa de supărat, încât te-ai năpustit asupra lui, nebun de furie, și n-ai observat mașina aia dă venea pă stradă și care te-a făcut surcele?

„Renton.“

— Mark Renton. Cum aș putea să-l uit? Tipul pe care l-am omorât, Craig Liddel, dă era poreclit Seeker, cu ăla am avut o întreagă istorie de conflicte și eu am început-o. Ajunsesem să fiu obsedat de el pentru că era preten bun cu Renton. Am crezut că știe unde e Renton, râde sumbru Franco, și că amândoi își bat joc dă mine. De fapt Renton n-avea nimic dia face cu Seeker ăsta, îl cunoscuse la dezintoxicare și uneori mai lua droguri dă la el. Am intrat în conflict cu Seeker din cauza obsesiei mele pentru Renton. Și tot dă pomană. Acu-i mort, iar io mi-am pierdut opt ani din viață. Pentru nimic, se văicărește el.

— Acum ce mai simți față de Renton?

Frank Begbie pare să reflecteze la asta și își pune buza de jos peste cea de sus.

— Pot vedea lucrurile din perspectiva lui. Înțeleg că trebuia să fugă de toatialea, recunoaște el, încruntându-se. Haioasă chestie, dar probabil că a fost singurul meu preten adevărat.

John Dick își trece un deget peste buza halbei.

— Înțelegi cât de mult te-a costat că erai obsedat să te răzbuni peiel? Adică un lucru de care acum nici nu-ți mai pasă? Că erai obsedat de *toți* oamenii ăia?

În clipa asta cicăleala lui John îl irită pe Franco. Îl provoacă întruna, așa cum făcea în închisoare, îi vorbește cum nu i-a mai vorbit nimeni până acum. „Pentru că eu știu cum ești de fapt“, i-a zis o dată John. Asta l-a înfuriat pe Frank Begbie, l-a intrigat și până la urmă l-a ajutat teribil de mult. Fiindcă știa că John putea să vadă pe sub masca pe care le-o arăta celorlalți. Însă lucrurile se mai și schimbă. Acum poate că John Dick a devenit încă unul din oamenii cu care ar fi mai bine s-o rupă în orașul ăsta.

— Bineînțeles că da, afirmă Franco. Dacă devii obsedat de ratați și stai printre ei, ajungi și tu ca ei. Ăsta a fost *cel mai important* lucru pe care am fost nevoit să-l recunosc față de mine însumi. Îmi iroseam viața cu răzbunări inutile: Cha Morrison, alde Sutherland, Donnelly, Seeker… N-o să-l adaug pă listă și pă tipul ăsta, Anton.

John pare satisfăcut de răspuns și se înviorează.

— Deci ce-ai face dacă Renton, vechiul tău prieten, care ți-a tras țeapă, ar intra acu acilea?

— Pula mea știe. Probabil i-aș cumpăra o băutură și i-aș spune că-mi datorează câteva mii de lire, cu dobândă pe douăzeci de ani, râde el.

John chicotește și el împreună cu Franco.

— Te-am văzut cum te chinuiai să te reprogramezi citind toate cărțile alea. Și știu cât de greu ți-a fost, cu dislexia ta, spune mentorul lui și îl privește cu o admirație netăinuită.

Asta îl făcuse întotdeauna pe Franco să se simtă ca un copil dornic să evolueze. Nu se mai simțise așa de când bătrânul lui bunic Jock începuse să se ocupe de el. Pe atunci ar fi fost minunat să aibă prin preajma lui pe cineva de genul lui John, nu pe Jock cu amicii lui. Probabil că ar fi pornit-o pe alt drum.

— Nu arunca totul la gunoi. Nu te întoarce în gaura aia neagră, Frank.

Frank Begbie reflectează la asta.

— Uneori mă întreb dacă de fapt am ieșit vreodată de-acolo, John.

John Dick este pe punctul de a protesta, când bărbatul pe nume Jim Mulgrew se ridică în picioare și îi trage un pumn în față partenerei sale. Ea scâncește și se așază, lăsându-și capul pe palme. Asta provoacă icnetele și batjocura celorlalți clienți din bar. Frank Begbie nu se clintește, dar are privirea ațintită asupra lui Jim Mulgrew, care se foiește indignat pe scaun. Barmanul vine la agresor.

— Hei, cară-te-n pula mea diaici!

— M-am cărat, zice Mulgrew, ridicându-se în picioare.

Femeia își freacă maxilarul. Nu o lovise tare, totuși o să i se umfle puțin. Are ceva oribil în priviri, în afară de frică și suferință: un soi de satisfacție vindicativă.

— O să se întoarcă, se adresează ea clienților din bar.

— Nu o să mai calce piaici – și nici tu, o anunță barmanul. Îl mai las câteva minute, să facă pași, piormă te cari și tu.

— Da io n-am făcut nimica, nu?

— Apropo de asta, eu trebuie să plec, îi zice Frank Begbie lui John Dick, dându-și seama că pe vremuri ar fi intervenit în cearta asta și n-ar fi ieșit bine pentru nimeni.

Își amintește un asemenea incident, cu un cuplu care se certa într-un bar din Leith. El s-a dus la cei doi, le-a pus mâinile pe după umeri amândurora și i-a tras împăciuitor spre el. Apoi le-a izbit capetele unul de altul.

— Bine, Frank. Îmi pare rău că te-am criticat. Știu că treci printr-o perioadă nasoală.

John Dick îi întinde o mână. Frank Begbie i-o înșfacă și i-o strânge.

— Dacă tiar fi durut în cur, n-ai fi zis nimic. Dar nu-ți face griji, John, îs în regulă, spune el și se bate ușurel pe cap, făcându-i cu ochiul mentorului său.

E important să spui ce trebuie, să sugerezi că ai sentimentele adecvate situației. În felul ăsta un prim-ministru ar putea să-i protejeze pe ascuns pe pedofilii bogați, profitând de Directiva Secretelor de Stat, chiar dacă declară în public că o să facă tot ce-i stă în putință ca să-i aducă în fața judecătorului. Când declari că faci ceva, capeți dreptul să faci exact pe dos. În general, lumea vrea să creadă că ai intenții bune: dacă ar crede altceva, consecințele li s-ar părea prea sumbre.

— Mult mai în regulă dăcât ratații ăia, arată John cu capul spre femeie și spre scaunul unde stătuse Jim Mulgrew.

Franco se uită la femeie, care acum bombăne că i se face o nedreptate.

— Ar trebui să învețe amândoi salsa, îi zice el lui John. Să învețe să trăiască genul ăla de viață, ca să nu mai sară așa unul la gâtul altuia.

În timp ce își ia rămas-bun de la John Dick, Frank Begbie se simte foarte încântat de sine, după care aproape că țâșnește din bar și se duce spre mașină. Apoi, pe când deschide portiera, simte ceva dur lipit de tâmplă. Știe că e țeava unui pistol.

— Nu cumva să te miști, n pula mea, că-ți zbor creierii, rostește o voce calmă.

Pe urmă o mână i se strecoară în buzunar, ia de acolo telefonul de la Tesco și, în același timp, o glugă neagră îi

acoperă ochii. Lumina zilei dispare, iar el inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aer, de parcă și-ar fi înghițit un oftat.

În clipele când e împins pe bancheta din spate a unei mașini, nu apucă să vadă nimic, doar câteva dale cenușii. După înălțimea pragului și mărimea lui, deduce că e într-un SUV uriaș. Pe urmă simte cum i se prinde centura de siguranță, așa cum ar face el cu Grace și Eve. Nu poate zări deloc chipurile bărbaților care l-au răpit, însă e conștient de faptul că stă între doi dintre ei, pe bancheta din spate, iar mașina accelerează.

28

CURIERUL 4

I-am văzut a doua zi după incidentul cu Johnnie. Mă întorceam acasă de la școală și m-am uitat pe fereastra barului Marksman de pe Duke Street. Erau înăuntru, ședeau la masă, într-un nor de fum albăstrui de țigară, și beau foarte voioși. Era genul de euforie pe cario simți când îți faci un rival să sufere. Am sesizat-o și la alții înainte de a ajunge s-o simt și eu: e un impuls arogant și trufaș, care te face să te simți invincibil și extrem de puternic.

Bunicul Jock m-a zărit când și-a ridicat privirea de pe halbă, iar ochii lui perfizi s-au înfipt în ai mei. Mi-am dat seama că a văzut ceva acolo. A zâmbit, iar eu m-am speriat.

Pe Johnny l-au găsit după două zile. Un paznic a remarcat pe docuri un stol neobișnuit de mare de pescăruși care se băteau între ei și țipau, atrași de cadavru. Șobolanii își făcuseră și ei treaba, prin urmare le-a luat destul de mult timp ca să afle cine era acolo – sau așa au spus localnicii. Probabil că o grămadă de puțoi ar fi fost de-a dreptul încântați să vadă chipul frumos al lui Johnnie mâncat dianimale. Fața aia zâmbitoare, care probabil că se aplecase peste nenumărate soții și iubite de-ale lor, pe când ele gemeau de plăcere sub el.

Povestea a apărut în Evening News *și în* Scotland Today*. Când bunicul Jock a venit la noi împreună cu Carmie și Lozy, ca să joace cărți, l-am întrebat dacă știe ceva despre cele întâmplate. Jock s-a prins că știam mai multe decât îi spusesem.*

— N-are decât să să ducă dracu gunoiu ăla, a zis el cu o voce moale, fără să ridice privirea de la cărțile din mână.

— Credeam că sunteți preteni cu Johnnie!

La masă s-a așternut tăcerea. Pe urmă tata s-a uitat la mine cu fața lui schimonosită, de bețivan.

— Tacă-ți fleanca, fiule. Ascult-a… acilea… s-a bâlbâit el, nu te băga-n ce… ce nu știi!

Dar acum el era puțoiul care nu știa nimic. Bunicul a ridicat privirea și mi-a făcut cu ochiul.

— Neee… e OK, i-a zis el tatălui meu, apoi s-a sculat de la masă și mi-a făcut semn să îl urmez pă hol.

Am traversat bucătăria ș-am ieșit în curticica dân spate, unde era lăzile dă gunoi. Era frig. Lui nu părea să-i pese. Și-a aprins o țigară și mi-a dat și mie una.

— Ț-aduci aminte dă câinele ăla care l-a adus tac-tu mai dămult?

Îmi aminteam de Viking, ciobănescul german pă care îl adusese tata o dată acasă dă la adăpostul dă câini, când era el matol. Un câine mișto, numa că mușca pă toată lumea, așa că fuseserăm nevoiți să-l eutanasiem.

— Îhî.

— Îl iubeai pă câine, nu? Da tia mușcat. Nu se putea abține. Și el te iubea, da tot tia trădat.

Am dat din cap că da. Viking își înfipsese dinții în glezna mea din senin. Fugeam prin Pilrig Park, da el s-a întors spre mine și

m-a mușcat. Probabil devenise prea surescitat și nu s-a putut abține.

— N-a fost dă vină câinele, a zis bunicul, după care a tras adânc fum în piept și l-a suflat în aeru rece. Numa că așa era el. Oamenii îs la fel, băiete. Îs preteni cu tine, a zis și și-a rânjit dinții la mine ...da piormă nu mai îs. Pricepi, băiete?

— Îhî, am zis io.

— Bun. Hai să ne-ntoarcem la cald, a zis el, piormă ne-am stins țigările, ne-am întors în sufragerie și el s-a pus la masa dă joc.

Da în noaptea aia am făcut un lucru care nu-l mai făcusem și nici n-o să-l mai fac vrodată. M-am dus la un telefon public ș-am sunat la polițai.

29

TÂNĂRUL DESPOT RĂZBOINIC

Lui Frank îi place tăcerea din mașină. Pe alții i-ar îngrijora, le-ar sugera că răpitorii sunt detașați, echilibrați și profesioniști. Labagiii lui Power n-ar fi avut disciplina necesară să păstreze o astfel de tăcere. Cu siguranță nu s-ar fi putut abține să facă măcar mișto de telefonul lui mobil de la Tesco. Bănuiește că sunt trei bărbați, șoferul și cei doi care stau în spate, lângă el. Dar în loc să încerce să-și dea seama unde îl duc, el se concentrează să respire lent prin gluga ce-i stă caldă pe față și își lasă gândurile să zboare spre soția și fiicele lui, departe de intruziunile nedorite ale bunicului. Dacă o fi să moară, măcar să părăsească lumea asta gândindu-se la ele.

Sub gluga întunecată, el o ridică pe Eve deasupra dunelor de nisip, apoi ia de jos un crab agresiv, care își tot închide și deschide cleștii, ca să-i atragă atenția lui Grace. Ea râde și dansează încântată în fața lui. Pe urmă o ține în brațe pe Melanie, dansează cu ea salsa pe parchet, iar fetele sunt fascinate. Vrea să le arate fiicelor lui că asta fac bărbații adevărați cu iubitele lor, că sunt îndreptățite să se aștepte ca iubirea să le ofere tot atâta extaz, frumusețe și distracție.

Respiră regulat și împăcat. Faptul că opresc mereu la semafoare îi dă de înțeles că sunt tot în oraș, deși indivizii ar putea să-l ducă oriunde. Pe urmă simte brusc zdruncinăturile SUV-ului pe pietrișul familiar și știe pe unde trec. Urmează huruitul unui grătar metalic.

Sunt la docurile din Leith.

Mașina se oprește, iar ei îl ajută să se dea jos. Îl prind ferm, dar nu foarte agresiv. Când îi scot gluga și el clipește în lumina amurgului, un bărbat brunet de vreo douăzeci și ceva de ani, cu părul tuns scurt și ochii precum cremenea, îi intră în raza vizuală, întors cu fața spre el. Bărbatul este îmbrăcat elegant, nu ca un gangster și nici în trening, ci ca un tânăr corporatist. Are fața curată, fără coșuri sau pete, doar cu o cicatrice deasupra gurii. Franco se gândește la cel care i-a făcut-o. Oare fusese trimis pe lumea cealaltă sau se plimbă țanțoș, la adăpost, prin cine știe ce alt oraș?

— Tu tresă fii Anton.

Tânărul dă din cap că da. Anton stă între alți doi bărbați, aflați la un pas în spatele lui. După cum arată și cum se poartă, par două copii mai ieftine și mai nereușite ale tânărului. Frank Begbie își dă seama că n-are de ce să fie impresionat de ei. Tăcerea lor aduce mai degrabă a docilitate față de un lider intransigent decât a competență personală.

— Să-ț dau un mic sfat, zice nonșalant Franco. Fă-ți analize. La clinica dă boli venerice.

Chipul lui Anton Miller rămâne impasibil, deși o sprânceană i se ridică puțin. Lacheii lui se zbârlesc, iar cel mai îndesat dintre ei face un pas spre Franco.

— Ce-ai zis? exclamă el, încleștându-și pumnii.

— Gagica aia, Flanagan, spune Frank Begbie, ignorându-l complet, cu privirea ațintită asupra lui Anton Miller. E-o pizdă faină, da ș-o trage cu prea multă lume. Ș-a pus-o și cu Larry, iar ăla n-a folosit niciodată cauciucu. M-aș mira să se fi schimbat în ultimii ani.

Anton Miller dă din cap agale, oarecum admirativ. Ca și cum Frank Begbie ar fi trecut un examen sau chiar două: la spirit de observație și la tupeu.

— Nu tiam adus acilea să vorbim dă sănătatea mea. Am vrut să-ți zic ceva între patru ochi.

— Crecă știu ce vrei să-mi zici, spune Franco. Că n-ai avut nimic dia face cu moartea lu Sean. Păi, m-am prins și singur.

Anton înalță din ambele sprâncene.

— Zău? Ia uite! Și cum ai ajuns la concluzia asta?

— Prea mulți puțoi au în gură textu ăsta. S puși pă roate diun tip care face tot timpu chestii dastea. Faciasta dă când a ieșit din burta lu mă-sa.

— Power, se strâmbă Anton.

Franco observă cum gorila mai îndesată, care a făcut un pas spre el, se uită la celălalt tip, unul mai sfrijit, cu nasul coroiat.

— Am o regulă dă aur, rânjește el. Dacă grăsanu ăla zice că-i miere, io mă gândesc că-i căcat. N-am avut niciodată multe reguli care să-mi fie dă folos. Aș vrea să-mi aduc aminte mai des dă asta.

Anton zâmbește, iar Franco înțelege de unde vine charisma tânărului. Nu contează ce studii are, căci inteligența lui este în mod evident una formidabilă. Pe urmă în privirea lui apare o scânteie.

— Nu pari prea șucărit c-a murit fii-tu.

— N-am prea stat cu el, ridică Franco din umeri. N-are sens să mint sau să joc un teatru dă căcat ca să le fac pă plac la ăilalți. Sigur că vreau să știu ce-a fost acolo, da atâta tot.

Se uită în jur și vede macaralele uriașe profilate deasupra noilor fabrici și cazinouri.

— Nu am nici un fel dă sentiment pentru locu ăsta. Ș-orcum lumea să schimbă, rânjește Franco și face semn cu capul spre Anton și acoliții lui. Îs pă dinafară cu ce-i p-acilea.

— Franco Begbie e pă dinafară, zice Anton și pare că reflectează la asta. Da ai o reputație acilea-n oraș.

— Crecam avut odată. Da tu și gagiii dă genu tău ați fost totdauna mai tari ca mine, adică tu și ăia ca Power. Io n-am fost niciodată așa dă tare ca voi. Am fost numa un bătăuș. Un bătăuș competent, da atâta tot, zice el și apoi se gândește la afirmația lui Davie „Tyrone“ Power. N-am avut niciodată spiritu vostru dă inițiativă.

Un zâmbet firav – poate o reacție la laudele lui Franco – îi apare pe buze lui Anton, dar ochii lui cenușii ca mormântul rămân glaciali.

— Am auzit că tiai scos. Ești artist acolo, în California.

— Îhî, nu-i rău, recunoaște Franco, da nu-i dăcât reclamă și modă. Îmi cumpără creațiile pencă-s pă val, așa că fac cât dă multe pot atât cât mă ține. La un moment dat n-o să-i mai interesez. Pân-atunci bat fieru cât e cald.

— Ești un tip dăștept.

Frank Begbie clatină din cap.

— Am stat prea mult în închisoare ca să fiu așa cum zici tu.

Anton se uită la gorilele lui, apoi la Begbie.

— Hai să ne plimbăm puțin. Numa tu cu mine.

Franco dă din cap aprobator, zicându-și în sinea lui că, indiferent ce s-ar întâmpla, are mai multe șanse cu un om decât cu trei. Merg unul lângă altul pe marginea vechiului chei, îndreptându-se spre ponton și spre digul sparge-val. Vântul rece îi biciuiește, iar ei se opresc, se sprijină de un parapet și se uită la apa cenușie ce bălțește în Forth Estuary. Frank Begbie se gândește la Oceanul Pacific de lângă casa lui, la toate tonurile alea de albastru. Ce naiba caută el aici, unde nu există decât nuanțe de gri? Oare Anton vrea să se bată cu el ori plănuiește să-l împuște și să-i arunce cadavrul în mare?

Sau poate că vrea doar să stea de vorbă. Uneori, când ai prea mult succes, ajungi să te izolezi și te simți singur.

— Am făcut un purcoi dă bani. Da nu-s acilea-n țară. Îs afară, în bănci.

Anton se uită spre orizont, dar are privirea fixă, de parcă ar vedea ceva anume acolo.

— Așa am auzit și io, spune Franco. Și să mor dacă nu-s impresionat. Chiar și la ăia ca Power le-a trebuit mai bine dă douăjdă ani să câștige cât faci tu acu.

Anton se răsucește spre el cu un rânjet agitat, aproape batjocoritor.

— Ai habar cât e dă ușor să mergi în Elveția și să-ți faci un cont în bancă? Sau chiar și-n insulele Cayman? Te sui într-un avion, n pula mea, intri-n bancă cu pașaportu ș-o geantă plină dă bani, le zici că vrei să-ți dășchizi un cont dă afaceri. Și gata. Îi mai greu să-ți dășchizi cont la RBS sau la Clydesdale.

Begbie rămâne impasibil.

— Ideeai că băieții dă cartier urăsc să se suie într-un avion care nu-i duce la Amsterdam, la Ibiza, în Thailanda ori la vrun

meci dă fotbal. Într-un loc unde li se *spune* că se pot duce. Mai bine pun banii la saltea.

— Eu am încredere în banca mea din California, declară Frank Begbie. Sigur, mă usucă dă bani, da mi-i și păzesc să nu-i ia alții.

Brusc, expresia de pe chipul lui Anton se schimbă, de parcă ar crede că Franco îl manipulează.

— Te scoli dimineața într-o cameră-nsorită, lâng-o nevastă mișto, lângă copii, și vezi oceanu. N-ai nici o treabă, nici o grijă. Ăsta o să fiu io d-acu în câțiva ani.

Franco încearcă să-și mențină o figură impenetrabilă, dar simte cum îndoielile încep să i se strecoare pe chip. Anton bagă de seamă și răspunde cu un rânjet care îl face să pară în același timp poznaș și periculos.

— Mde, ai tot dreptu să fii cinic. Vorbele-s nimic, așa zic toți fraierii, da io mi-am stabilit un țel. Suma exactă, pă hârtie, alb pă negru. Îs paproape. Piormă mă car. Nu știu unde, da într-un loc cald și cu soare.

Franco se gândește cum era el la vârsta lui Anton, cât de primitiv era pe-atunci. I se pare foarte ciudat ca un tânăr să vorbească așa. Dar cât de exacte erau planurile lui?

— Da cio să faci după ce te muți diaici?? întreabă el.

Anton își îngustează ochii, iar Franco își dă seama cât de bine a nimerit-o cu întrebarea lui.

— La asta mai trăbă să mă gândesc, recunoaște el, privind iarăși spre mare. Da știu ce *nu* o să fac. Taică-miu a tras dân greu toată viața. Sudor calificat. Piormă, când s-a închis fabricile, a rămas pă jantă. Așa că a muncit ceva în străinătate. Piormă s-a-ntors și s-a angajat șofer pă dubițele care detecta casele unde lumea se uita la BBC fără să plătească. Știi, el n-a

încălcat niciodată legea, toată viața a fost prost ca curu, zice Anton și se răsucește iarăși spre Frank Begbie. Un fraier dă rahat.

— Nu crecă l-am cunoscut, răspunde indiferent Franco.

— Așa-i cum îț zic, rânjește Anton. Tresă dai foc la toată lumea, zice el, iar ochii îi scapără brusc, de parcă și-ar dori să-și pună vorbele în practică. Și, știi, chestia cu Sean e că mie mi-a plăcut mult dă băiatu ăsta. Era mișto, era haios. Și, oriciar zice puțoii ăia, niciodată, absolut niciodată nu mi-a tras țeapă.

— Asta-i bine, spune Franco. Tresă poți avea încredere în oameni.

— Da se distrugea, clatină Anton din cap. L-a distrus drogurile. Drogurile pă care le vindeam io, alea pă care le vindea el… Io i-am tot zis: dacă vinzi droguri, te umpli dă bani. Dacă iei droguri, te fuți singur. Pentru mine a fost tot timpu ceva dă la sine-nțeles. Sean ar fi trebuit să priceapă asta. Nu ierea tâmpit. Adică nu înainte dia ajunge dependent.

— Nu l-am știut niciodată prea bine. Când era mic, eram ba în pușcărie, ba cu altă gagică. Da am auzit că s-a apucat dă droguri. Asta m-a dezamăgit, își arcuiește Franco sprâncenele. Oamenii dă genu ăsta îi dezamăgesc pă toți.

Glasul lui Frank Begbie devenise amenințător, dar acum Anton pare pierdut în gândurile lui sumbre.

— Taică-miu… i-am cumpărat lui și maică-mii o casă într-un cartier mișto dân Barnton, dăparte dă sărăntoci. I-am dus cu mașina mea. Mare surpriză. I-am adus în cartieru ăla dă vile, cu gard dă protecție și intrare cu pază, grădini frumoase, tot tacâmu, și liam dat cheile. El mi-a zis să mi le bag în cur. Nici n-a vrut să coboare dân mașină. Lu mama îi ieșea ochii dân orbite, ierea casa ei dă vis, da puțică ăla nici n-a vrut să

coboare dân mașină să se uite la ea. Și n-a lăsat-o nici pă mama. A zis că nu vrea să aibă dia face cu „banii câștigați din suferința altora“. Așa a zis: „banii câștigați din suferința altora“. Îți vine să crezi, n pula mea?

Franco tace și contemplă marea. Afară se întunecă. E al naibii de frig.

— Uneori îi greu să-i înțelegi pă oameni, declară el, apoi se uită la Anton. Cine crezi *tu* că l-a omorât pă Sean?

Anton își ațintește o privire glacială asupra lui.

— Ăl mai ușor ar fi să zic că Power sau unu dial lui. Da aș minți. Adevăru-i că habar n-am. Da dacă afli cinia fost, să-mi zici și mie. Cum spuneam, avea defecte, da îmi plăcea dă Sean.

— Nu destul ca să vii la-nmormântare.

— Nu prea ai cum s-ajuți un mort, ridică ușurel din umeri Anton. Crezi că măcar jumate dân puțoii care-a fost acolo voia să-l cinstească pă Sean? Dac-aș fi venit, aș fi făcut valuri, mai ales că ierea acolo Power și alți câțiva. Mi-am exprimat respectul fiindcă *nu* am venit.

Franco meditează la cuvintele lui și la altercația cu Cha Morrison.

— Corect.

— Știi… noi avem ceva-n comun, spune Anton, iar în voce i se strecoară o speranță firavă. Sean n-a fost fiul care ți-l doreai. Mie nu mi-a plăcut dă taică-miu.

— Suntem amândoi prea în vârstă ca să facem actele dă adopție.

Anton râde zgomotos.

— Știi, e mișto să vorbesc cu cineva care nu se teme dă mine.

— Dă unde știi că nu joc teatru?

— Știu că n-o faci, spune Anton. Și mai știu că n-ai găsit nimic care să mă scoată vinovat.

Franco zâmbește.

— Și dac-aș fi găsit?

— O, ai fi fost deja mort – și tu, și nevastă-ta, și copiii, îi zice Anton, ridicând telefonul de la Tesco.

Pe ecranul galben-verzui se vede un mesaj luminos de la Melanie.

> *Sună-mă imediat ce primești mesajul ăsta. E urgent. Te iubesc. Pup*

— Așa să faci, spune impasibil Anton Miller și îi întinde telefonul.

Când îl ia, Franco Begbie încearcă să-și dea seama dacă tânărul face mișto de el. Nu izbutește.

30

PARTENERUL DE DANS 5

La cursul de salsa de la Centrul de Dans Santa Barbara se înscriseseră mulți oameni și toți erau cupluri. Melanie reperase în grup doi bărbați homosexuali și a remarcat că Jim se holba la acea pereche neobișnuită. Pe urmă el a studiat celelalte cupluri și, când a văzut că pe nimeni nu preocupa acest lucru, nu le-a mai dat importanță. După curs Melanie a intrat în vorbă cu bărbații aceia, Ralph și Juan, și a descoperit că lucrau tot la Universitatea din Santa Barbara. Cei patru au decis să se ducă la o cramă de vinuri de vizavi.

Asta s-a transformat într-un obicei, iar deseori Sula și alți cursanți îi însoțeau. Jim era unul dintre cei care nu beau niciodată alcool. Nu făceau scandal în serile acelea, doar o dată s-au îmbătat criță, iar Jim i-a observat cu un soi de detașare amuzată.

Melanie s-a trezit de două ori noaptea, mai întâi un pic înainte de ora două, iar apoi la cinci și ceva, dar de fiecare dată a izbutit să se întoarcă iarăși pe tărâmul somnului. Pe urmă, când se trezește, vede îngrozită că e aproape zece, iar ea încă se mai simte extenuată. Cu toate acestea, se silește să se dea jos din pat și să facă un duș, apoi se îmbracă, pe când în

fundal, la televizor, rulează un serial britanic ciudat. Găsește o cafenea pe South Clerk Street și se bucură când vede că poate să comande la micul dejun felurile de mâncare cu care e obișnuită în California. Două cafele espresso o pun pe picioare.

Găsește încă un mesaj de la Harry – acum treaz și plin de remușcări.

— Melanie, sunt Harry, Harry Pallister. Am văzut pe telefon că te-am sunat ieri. Nu-mi amintesc decât vag de asta. Eram foarte beat și îmi cer scuze. Am fost deprimat și mi-am luat concediu medical ca să mă tratez, m-am înscris la Alcoolicii Anonimi. Te rog să mă ierți. Sunt Harry Pallister, repetă el. Pa.

— Du-te-n pizda mă-tii cu tâmpeniile tale, spune tare Melanie spre telefon.

Fiindcă transferul de date pe telefonul ei este foarte costisitor, găsește un internet café, iar acolo descoperă adresa lui Elspeth într-un e-mail mai vechi. Elspeth îl trimisese când murise mama lui Jim, numai că ea nu putuse să meargă la înmormântare, pentru că în urmă cu câteva săptămâni o născuse pe Grace. Caută adresa pe hărțile Google și o ia spre partea de vest a orașului. În Edinburgh, spre mirarea ei, s-a făcut brusc foarte cald, iar Melanie e îmbrăcată prea gros, așa că își leagă bluza de trening în jurul taliei.

Amintindu-și de ultima ei vizită la Elspeth, se așteaptă să fie întâmpinată cu ostilitate. Se dusese acolo de Crăciun și fusese o catastrofă, căci și Elspeth, și fratele lui Jim… nu, al lui Frank, Joe, se îmbătaseră și își pierduseră cumpătul. Asta o îngrijorează pe când coboară din tramvai și ajunge la Elspeth acasă.

Dar când sosește acolo, e uluită de ospitalitatea caldă cu care e tratată. Elspeth plânge și îi povestește că le-a fost atacată casa de niște gangsteri care-l căutau pe Frank și că George a fost tăiat la mână. Melanie își înăbușă panica tot mai accentuată pe măsură ce cumnata ei îi relatează incidentul. Elspeth își încheie istorisirea spunând că toți au ajuns la concluzia că ar fi mai bine ca Frank să se mute de la ei, așa că s-a dus să stea la un vechi prieten de-al lui, Larry.

Melanie nu-și amintește să fi auzit vreodată de Larry, poate doar în treacăt, numai că de obicei Frank nici nu vrea să vorbească despre foștii lui tovarăși. Spre deosebire de majoritatea bărbaților periculoși pe care i-a cunoscut, nu-i place să discute despre trecutul său. Lui Melanie i s-a părut o dovadă a faptului că a lăsat totul în urmă. Acum simte cum această convingere i se clatină.

Elspeth nu știe adresa lui Larry, așa că încearcă amândouă să sune încă o dată pe telefonul lui de Marea Britanie, dar le intră direct căsuța vocală.

— Așa se-ntâmplă totimpu.

Familia îi propune Melaniei să stea la ei, în Murrayfield, însă ea refuză. Elspeth insistă să rămână măcar la masă. Melanie acceptă încântată și discută cu băieții. George și Thomas sunt fascinați de ea și se îndrăgostesc nebunește de mătușa lor exotică din America, pe care își amintesc că o cunoscuseră cu câțiva ani în urmă.

— Ai născut un copil, apoi încă unul, zice Thomas.

— Da!

— Când o să fiu mare, o să mă urc în avion și o să vin în vizită la tine și la unchiu Frank, ca să le cunosc pe fete, îi spune George.

— Ar fi foarte tare. Te mai doare mâna?

El scutură mâna învelită într-un bandaj ca o mănușă.

— M-am speriat, dar cred că mai mult pentru că s-a spart geamul, iar cioburile au zburat în toate părțile. M-am tăiat mai rău când m-am bărbierit.

Pe când Melanie râde, Elspeth trage exasperată aer în piept și se uită la Greg.

Mai târziu, când Melanie se ridică în picioare și îi anunță că vrea să plece în căutarea lui Frank, Elspeth o ia deoparte. Melanie crede că acum cumnata ei va încerca s-o convingă să se răzgândească, însă ea îi spune:

— Ia-l acasă, în California, cum dai deiel. Piaici nu-i dăloc mai bine. Orișce părere aș avea dă el, e clar că i-i mai bine acolo, cu tine, dăcât i-a fost vrodată cu noi aci. Acu înțeleg asta.

Melanie își amintește de discuția sinistră pe care a avut-o cu Harry și se roagă ca Elspeth să aibă dreptate. Pleacă fără să observe că o urmărește un individ care a supravegheat până atunci casa lui Elspeth, în speranța că altcineva o să-și facă apariția pe-acolo.

Ia un taxi până la Leith Walk și coboară la Pilrig, într-o ploaie măruntă și răcoroasă. Vremea s-a schimbat din nou. Plănuiește să dea o tură prin puburi, fără să bea alcool, și să arate poza lui Frank de pe ecranul telefonului ei în fiecare bar, până când îl găsește. Se roagă ca atunci când va reuși s-o facă, el să fie în regulă – poate doar un pic beat, căci, fără îndoială, s-a apucat iarăși să bea alcool împreună cu vechii lui prieteni.

În ciuda speranțelor ei, Melanie nu izbutește să intre decât într-o singură crâșmă, unde nu află nimic despre Frank, pentru că, în timp ce merge pe Walk, se răsucește și vede o

limuzină care oprește la marginea trotuarului, chiar în dreptul ei.

31

PRIETENUL

Soarele a ieșit încă o dată de sub nori deasupra Edinburghului. *Sesam, deschide-te*. Orașul se transformă, strălucind instantaneu de optimism. Atmosfera devine zburdalnică. Băieții merg unduindu-se, iar fetele pășesc țanțoș, toți sunt îmbrăcați prea subțire și schimbă între ei surâsuri poznașe. Franco e încântat că nu și-a luat jacheta, căci e îmbrăcat cu un tricou retro cenușiu, având pe el un urs ce-și caută prada și textul „CALIFORNIA REPUBLIC“ imprimat dedesubt. Acum el și Larry merg prin oraș cu mașina, vorbind despre trecut și despre foștii lor prieteni. Franco ține în poală o pungă în care a pus lucrurile împrumutate de la Larry, care acum, în timp ce conduce mașina, îi mai aruncă din când în când câte o privire.

— Am crezut că ieși însurat, nu așa, îl mușturuiește el cu un chicotit lasciv.

— Mă întreb dacă dă fapt ne schimbăm vrodată, îi răspunde laconic Franco.

Își amintește de Anton și de prietenii lui, care îl lăsaseră la docuri cu o seară în urmă. După ce au plecat, a simțit cum își pierde mințile de furie și, ca să se descarce, a strivit cathartic

cu călcâiul motivul nefericirii lui, adică telefonul mobil de la Tesco, apoi i-a tras un șut și l-a azvârlit în râul Forth. Acum îl bate gândul să-l roage pe Larry să-i împrumute telefonul lui ca s-o sune pe Melanie.

Dar nu încă.

— Orcum, tu nu, dă Larry din cap, arătând spre pungă, iar pielea din jurul ochilor i se încrețește. Și cui vrei să-i trimiți mesaju ăsta, ticălos pervers ce ieşti?

— Un gentleman nu umblă cu vorba.

— Crecă lu Frances aia! O curvuliță turbată benga… bagă-n ea și câteva sticle dă votcă nainte să bagi și tu ce te-nteresează! Pumpariu c-ai tras cu ochiu la filmulețele mele, zice Larry, întorcând privirea de la stradă spre Franco.

— M-am inspirat umpic diacolo, Larry, zâmbește Franco. Da nu cu ea, am în mintio pradă mai babană.

Larry râde, încântat că în sfârșit vorbește pe aceeași limbă cu vechiul lui prieten. Ieri Franco a fost plecat toată ziua și s-a întors foarte târziu. Larry a încercat să-l tragă de limbă, să afle pe unde a umblat, dar, ca de obicei, Franco nu i-a dat nici o informație. Așa că s-a mulțumit să discute banalități.

— Ce mișto era pă vremuri, Franco…

Dar Franco clatină din cap. Nu, nu vrea s-o sune pe Melanie de pe telefonul lui Larry, căci nu i se pare o idee bună ca numărul ei să rămână în telefonul lui – nici măcar aici, la mii de kilometri depărtare.

— Zău, Larry, așa o fi fost? Io nu prea cred, spune el.

Își amintește frânturi de scene cu sex, bătăi și melodrame iscate la beție. De lungile perioade interimare, când era închis într-o celulă. Ieșea de-acolo. Un nou început. O nouă gagică. Planuri mărețe. Promisiuni și angajamente.

Pe urmă alt puțoi tupeist. Alt incident.

Același tipar deprimant care i-a mâncat tinerețea. Mirosurile și rânjetele lipsite de veselie ale celorlalți bărbați de-o teapă cu el, veterani ai sistemului de detenție. Deseori sfidători, dar de fapt înfrânți, copleșiți de adevărul oribil că n-au știut niciodată să se țină departe de locul ăla înfiorător, care le distrugea sufletele.

Pe urmă mentorul. Tratamentul pentru dislexie. Încurajările. Cărțile, acele ferestre spre alte tărâmuri.

Și, în sfârșit, întruchiparea acelor tărâmuri. Terapeuta prin artă.

Adevărata Parteneră de Dans.

— Poate c-ar trebui să ne plimbăm umpic pă Leith, spune Franco. Dân nostalgie.

Chipul lui Larry se despică într-un rânjet.

— Introducem coordonatele pentru Port of Leith, zice el cu o voce melodioasă și schimbă brusc banda la Waterloo Place, tăindu-i fața unui SUV, după care țâșnește spre Leith Walk.

— Ia-o drept pă Constitution Street, îi sugerează Franco. Să dăm o tură mică și pă la docuri.

— N-am mai fost piacolo diun veac, zice Larry, dar peste puțin timp oprește în fața porții de la docuri.

— Treci pân ea, îl îndeamnă Franco. Probabil c-o să plouă-n curând.

— N-aș zice. Uite că-i senin, spune nesigur Larry, apoi îi arată un semn: „INTRAREA INTERZISĂ VEHICULELOR NEAUTORIZATE“.

Franco mijește ochii. Vocea i se îngroașă până ce ajunge un hârâit pătrunzător, care-ți dă fiori pe șira spinării și pe care

Larry îl știe foarte bine, îl recunoaște tocmai pentru că nu l-a mai auzit de mult.

— Dă când trăbă autorizație ca să mergi pân Leith?

Larry zâmbește atotcunoscător și complice, încântat că-l vede pe Franco redevenind cel de odinioară. Traversează cu mașina macadamul și trece peste grătarul metalic, apoi parchează unde îi spune Franco, adică lângă o clădire veche din cărămidă. Locul e pustiu: nu se zărește nici un paznic. Franco se uită în jur. I se pare ciudat să vadă docurile în lumina necruțătoare a zilei. Coboară amândoi din mașină și se duc până la marginea cheiului. Franco se uită în jos.

— Ți-am povestit vrodată faza cu bunicu-meu Jock și Johnnie Tweed „Frumușelul“?

— Nu.

Franco se uită în continuare spre chei. E o distanță mare până jos – nu hăul uriaș pe care și-l amintește din copilărie, dar tot e destul de mult. Zidurile se sfărâmă și se prăbușesc. Acolo jos sunt împrăștiați mulți bolovani, în pofida unor contraforți înclinați, din lemn, puși ca să consolideze partea aceea a docului. Simte cum îl cuprinde o ușoară amețeală. Face un pas în spate și se întoarce spre amicul său.

— Noi doi am fost preteni buni, nu, Larry?

— Îhî, și-ncă mai suntem, Franco, spune Larry pe un ton de glumă, însă precaut și îngrijorat.

— Preteni buni, da dă fapt nu chiar, zice Franco pe un ton sec și rece. Cumva preteni, numa că în sinea noastră ne disprețuim unu pă altu.

Surprins, Larry îl scrutează cu o privire dură. Pare gata să protesteze, dar ceva înăuntrul lui se restructurează și, în loc de asta, zâmbește brusc.

— Deci acu dăm tot pă goarnă, nu?

— Tu ai știut totdauna să mă joci pă degete, continuă Franco, uitându-se la macarale, pe când în depărtare pescărușii își agită aripile și țipă, adunați probabil la gunoiul din spatele zidurilor ruginite de metal din partea de est a docurilor.

În stânga lui, soarele de un roșu incendiar coboară din ceruri peste râul argintiu, de parcă ar amenința să ardă Fife până la temelii.

— Știi să mă ațâți la scandal. Ca atunci când făceai bulgări dă zăpadă și mă puneai pă mine să-i arunc. Probabil am făcut o grămadă dă pârnaie dân cauza ta, declară Franco pe un ton calm. Adevărații mei preteni, Rents, Tommy, Sick Boy, Spud și toți ăilalți, ăștia nu te puteau înghiți.

— Drogați de căcat! Da cu mine cum rămâne? se rățoiește Larry, arătând spre o cicatrice de deasupra ochiului și spre o arsură de pe un obraz. Cine mi le-a făcut? Cine m-a terorizat – nu numa pă mine? Cine nia făcut viețile un iad? Sfântu Francis James Begbie! Îhî, și pretenii tăi, Renton, Sick Boy, Spud și toți ăștia, unde-s ei acu, n pula mea?

Gura lui Franco se crispează, iar sprâncenele i se ridică. Bună întrebare.

Dar Larry nu încetează. Varsă totul din el.

— Ei bine, nu-s acilea! Nu-s lângă un bătăuș dă căcat!

— Cine siasamănă siadună, Larry. Gândește-te că și tu, încă dân școală…

— Niciodată n-am fost d-ăla ca tine, frate, se răstește Larry. Îți cafteai și pretenii! Toți puțoii lăsau gol pă lângă tine, zice Larry și se bate ușurel pe cap, pencă erai dus cu pluta, rânjește el și face un pas spre Frank Begbie, cu capul ridicat

țanțoș, de parcă l-ar fi provocat să-i tragă un pumn. Ș-acu uite ce-ai ajuns! Un pămpălău dă căcat! Nici măcar nu mergi să i-o tragi lu puțică ăla dă Miller!

„Respiră lent… inspiră pe nas, expiră pe gură…“

— Știu că ești în cârdășie cu Tyrone, tu și cu Nelly, bătrânii băieți dă cartier din Leith, și că încerci să mă ațâți, spune Franco pe un ton calm. Vrei s-arunci vina pă puștiu ăla, Anton Miller.

— Îhî, explodează Larry, fixându-l pe Franco cu o privire sfidătoare și incandescentă, iar ochii lui par să-i dezvăluie o parte ascunsă a minții. Acu nu mai contează, pencă tot nu mai am mult dă trăit, dân cauza cocainei. Da e un lucru care vreau neapărat să ți-l zic!

— Zău? Care-i ăla?

— Io l-am omorât pă Sean!

Larry se leagănă pe călcâie, parcă amețit de propriile-i cuvinte și foarte încântat de el însuși, pe când privirea lui îl devorează pe Frank Begbie, în așteptarea unei reacții.

Însă Frank Begbie doar dă aprobator din cap, de parcă Larry ar fi recunoscut că a primit o amendă pentru parcare ilegală.

Larry îl privește uluit, iar pe chip i se așterne dezamăgirea.

— Auzi ciam spus? Io l-am omorât pă puțoiu ăla homo! Și știi dă ce? Pencă m-a bătut la jocu ăla dă căcat pă computer. Și nu numa diasta. Și că se dădea mare tot timpu, nu mai tăcea odată dân gură! Nu s-a putut abține să mă facă dă rahat. Puțoi tupeist. Da nu era ca tine, Franco. Era doar un mic bulangiu tupeist și drogat. Îhî, și-n seara aia am fost la apartament și l-am caftit pă puțoi. Frances aia era și ea acolo, numa că dormea. Da știi caria fost adevăratu motiv dă l-am omorât? Să

mă răzbun pă tine! Pentru tot căcatu care l-am înghițit dă la tine atâția ani!

Franco pare să reflecteze la asta.

— Probabil că așa merge treaba, deh.

— Asta-i tot ce poți să zici?

Buzele lui Larry se strâng disprețuitor, de parcă ar fi o nevastă dezgustată.

— Deci nu faci nici un căcat pă chestia asta? Ți-ai pierdut mințile, pă bune! Nu i-ai făcut nimic puștiului ăluia, Anton Miller, măcar c-am încercat din răsputeri să te conving…

— Totdauna ai fost parșiv ca curu, admite Frank Begbie. Frances mi-a spus tot, m-a pus în legătură cu Arbie. El mi-a zis cum îi manipulai pă Sean și pă Anton ca pă niște fraieri. Știu că Sean vindea marfă pentru el. Și tu la fel. Așa-i?

— Să mor dacă nu! Curvulița aia dă Frances face tot ce-i zic.

Larry își dă capul pe spate, arătându-și dinții lui superbi din porțelan.

— Altă chestie pă care fraieru ăla dă Anton n-o poate controla. Marele gangster! Îi treabă și lui pizdă din când în când! Știi cum? Pizda aia mică l-a ars cu biciu, așa zice ea! Îhî, puțoiu ăla mucos e următoru pă lista mea, declară el, izbindu-se cu pumnul în piept. Crezi că acu mai mi-e frică dă tine sau dăiel?

Larry își ridică puloverul, arătându-i rănile de pe piept.

— Ai dă gând să-mi faci ceva? Dă-i drumu, că mă doare-n cur! Ori la ăia care-i iubesc? Crecă ești prea dă treabă ca să-i faci vreun rău la copilu meu, declară Larry, răsucindu-se și gesticulând pompos, de parcă s-ar fi adresat unui public invizibil, dar înțelegător.

Franco înclină ușor din cap.

— Ai dreptate în privința asta. Da problema-i că dă fapt nu dă mine tresă-ți fie frică.

Se uită spre clădirea unde pe vremuri fusese crâșma.

Ușa masivă din lemn se deschide cu un scârțâit, iar Anton Miller iese pe ea.

— Bună, Larry.

Larry îl imploră disperat pe Franco:

— Nu mă lăsa singur cuiel! O să-mi omoare copilu!

— Deja am rezolvat-o, zice Anton.

— Nee, minți, n pula mea… icnește Larry.

— Chestia e că n-o să mai afli niciodată dacă-i așa sau nu.

Anton scoate un cuțit imens, de bucătar profesionist. Pe cealaltă mână are fixat un box de metal. Își dă jos geaca scurtă, din piele verde, și o aruncă pe capota mașinii albe a lui Larry. Pe urmă se întinde și își încordează mușchii masivi pe sub tricoul negru, de parcă s-ar pregăti să facă sport.

— Tiavertizez că mă pun pă treabă.

— Nuuu… icnește Larry.

— Pare o unealtă cu care ciopârțești, nu înjunghii, observă Franco, uitându-se la cuțit. O să-ți ia multă vreme.

— Poți să bagi mâna-n foc că-i așa, i se adresează iarăși Anton lui Franco, care rămâne tot calm. Pă puțoiu ăsta care bagă zâzanie o să-l găsească în bucățele mici, mici dă tot, zice el și se uită crunt la Larry. Și crecă Frances voia să te încurajeze. Numa că, indiferent ciniar avea acu pula mai mare, îți garantez că, după ce terminăm, io o să fiu ăla, precizează el, fluturând cuțitul.

Larry gâfâie, ochii i se rostogolesc înnebuniți în cap, iar el încearcă să găsească vreo armă sau vreun loc pe unde să fugă.

Peste două clipe, cât două bătăi de inimă, ceva i se stinge în privire, iar el se reazemă de zidul din cărămidă al clădirii, de parcă ar crede că asta l-ar ajuta. Anton își pune cuțitul la curea, apoi se repede spre el și lansează o serie impresionantă de pumni și șuturi în trupul lipsit de apărare al lui Larry. Din câte vede Franco, Anton lovește cu viteza și precizia unui luptător profesionist: probabil că practicase box de amatori sau avea mai multe centuri la karate. Larry face un pas împleticit în spate și se prăbușește la pământ. Apoi, pe când Anton scoate cuțitul și se pregătește să ciopârțească silueta ghemuită pe jos, Franco se apropie de el.

— Măcar că mi-ar place mult dă tot să văd cio să-i faci marțafoiului ăsta, du-l mai bine înăuntru, zice el și arată spre clădirea de cărămidă care fusese odinioară crâșma. P-acilea mai trec când și când paznici.

— Bine gândit…

Anton îl înșfacă de păr pe Larry, care scâncește deznădăjduit, îl smucește în picioare și îl târăște în clădire. În ochii tânărului se vede o concentrare crudă, iar el face gesturi rigide, însă cu un aer solemn. Franco și-l închipuie pe Anton peste zece ani, om cu familie, locuind într-un cartier rezidențial elegant și având pe chip aceeași expresie în timp ce taie felii din curcanul pus pe masă de Crăciun.

Închide ușa masivă de lemn în urma lui, pentru ca urletele lui Larry să nu se audă prea tare în cazul – puțin probabil – că ar trece cineva pe acolo.

32

CURIERUL 5

Pentru bunicu și tovarășii lui lucrurile au mers din ce în ce mai prost pe măsură ce investigarea morții lui Johnnie avansa. Toată lumea a fost surprinsă de perseverența polițiștilor: parcă cineva le-ar fi furnizat informații. Ancheta părea că nu se mai termină, dar până la urmă au ajuns toți la închisoare pentru uciderea lui Johnnie. Strânși cu ușa, au dat vina unii pe alții. S-au încăierat, dar nu la Marksman, ci în pubul Bowler's Rest, un local liniștit dintr-un cotlon ferit pă Mitchell Street. Probabil se duseseră acolo pentru a se înțelege ce să le povestească polițailor, să zică aceleași lucruri, da s-au certat și s-au luat la bătaie. În ziua aia Carmie l-a caftit cam rău pe Lozy și crecă bunicu a profitat de cearta lor, căci el și Lozy au hotărât să sacrifice matahala, spunând că el îi strivise capu lu Johnnie cu un bolovan.

Carmie și Lozy s-au așezat la capetele opuse ale mesei din Bowler's Rest. După ce s-au certat, am auzit că n-au mai vrut să vorbească unul cu altul și nici cu bunicul Jock, deși asta s-ar putea să fie o minciună. Oamenii au nevoie de mituri, vor cu disperare să creadă-n ele, pencă așa viețile lor pustii capătă sens. Da nime nu putea nega că pretenia strânsă dintre ei s-a

încheiat când polițaii au început să-i sâcâie. Marksman e-un bar foarte mic și mai existau, nu departe d-acolo, o sumedenie de alte puburi unde s-ar fi putut duce. Presupun că nici unul dintre ei n-a vrut să cedeze.

Mândrie.

Așa că, după ce i-au arestat, doar Carmie a fost judecat pentru uciderea lui Johnnie. Nu-mi amintesc prea multe detalii despre caz, dar la tribunal s-au acuzat unii pe alții, au spus că l-au împins din greșeală pe Johnnie după ce s-au certat la beție din cauza banilor de la cărți. Jock și Lozy au fost condamnați pentru omor prin imprudență și pentru că n-au chemat poliția și nici n-au încercat să-l ajute pe Johnnie. Dezbaterile de la proces au fost aprinse, iar la sfârșit toți au început să urle unii la alții. Asta se întâmpla pe vremea când ăia de la Scotsman Publications se bucurau să publice știri despre faptele violente ale clasei muncitoare din oraș. Acum le ignoră sistematic, ca nu cumva să-i sperie pe turiști sau pe cei din cartierele rezidențiale. Da procesul a fost nasol. Toți au fost condamnați la închisoare. Jock și Lozy n-au stat prea mult acolo, dar erau prea bătrâni ca să mai facă față în pușcărie. Într-un fel, pentru ei a fost cel mai greu, căci după ce au ieșit, nimeni n-a mai vrut să le vorbească: n-ai cum să fii iertat dacă nu chemi ambulanța când prietenul tău e pe moarte și nici când îți dai în gât tovarășul.

În închisoare bătrânul Jock a suferit un atac cerebral și a fost eliberat anticipat. Însă a doua lui soție, care era mult mai tânără decât el, o curvă jegoasă și mătăhăloasă, căreia ni se spusese să-i zicem „mătușa Maureen“, nu „buni“ sau „mamaie“, îl părăsise pentru un bărbat mai tânăr. Lozy și-a executat toată sentință, iar Carmie, care se alesese cu pedeapsa maximă, avea să moară în închisoare.

M-am dus să-l văd de câteva ori pe Jock la căminul de bătrâni Gordon Court, unde și-a petrecut ultimii ani de viață. După atacul cerebral fața îi rămăsese înțepenită într-un rânjet strâmb, din când în când îi zvâcnea și pe deasupra uneori îi mai curgea și salivă din gură. Nu mai avea nici un prieten. De parcă abia acum, când devenise vulnerabil, oamenii își puteau permite să recunoască faptul că era un mârlan. În pofida – sau poate tocmai din cauza – faptului că Lozy și el se aliaseră și îl trădaseră pe Carmie, nu mai vorbeau deloc unul cu altul.

Ultima oară când l-am vizitat la Gordon Court, mi-am dat seama că e pă ducă. Deși infirmierele își făceau treaba, camera lui puțea. Mirosea a pișat și mi s-a făcut greață. Atunci am hotărât să-i povestesc totul.

— Ț-aduci aminte când ai auzit că i-a crăpat careva capu lu Johnnie? Ați dat vina unu pialtu – tu, Carmie și Lozy. Da tot timpu v-ați gândit cinia fost ăla dă l-a omorât, cine i-a spart capu.

Jock a rămas consternat. Nu putea vorbi, dar părea pe punctul de a face încă un atac cerebral serios. Fața i s-a înroșit, iar el șuiera greu, străduindu-se să respire.

— Eu am fost, i-am zis și m-am apropiat dăiel.

P-atunci aveam optșpe ani și nu-mi venea să cred că-mi fusese vrodată frică dă blegomanu ăla boșorog.

— Îhî, io l-am omorât. L-am lovit cu-n bolovan mare-n cap. Clar că ăsta a fost un indiciu pentru polițai. Ș-a dat seama c-a fost crimă, nu vro altă sinucidere a unui docher prost plătit, care trăia dă pi-o zi pă alta. Așa că a făcut cercetări. Clar că i-am sunat chiar io și liam zis că voi l-ați omorât, i-am explicat, iar pe bunicul Jock l-a apucat tremuriciul.

Câtă frică și ură am zărit atunci în ochii lui dă mârlan bătrân!

— Îhî, a venit drept la voi! Atunci ați început să vă certați și m-a amuzat teribil, m-am pișat pă mine dă râs. Așa că io am fost. V-am futut pă toți, v-am băgat pă toți la pârnaie!

De ce? l-am văzut eu cum mă întreabă din priviri, din tot sufletul lui.

— Johnnie m-a rugat, i-am zis, și mie mi-a plăcut totdauna dă el. După tot ciam făcut pentru voi, numa Johnnie a crezut că-s bun dă ceva, că pot să țin un secret. Pă ăilalți îi durea-n cur. Ăsta a fost unu dân motive. Al doilea a fost că mi s-a părut distracția dracu!

A înșfăcat bara dă la cadru dă mers și s-a sculat în picioare. A vrut să m-atace! A fost penibil! Am dat un șut la cadru și l-am văzut pă moș cum se prăvălește la podea.

— Las-o baltă, boșorog dă căcat ce ieși, i-am râs io-n nas.

Dup-aia, nu-mi amintesc dă ce, m-am dus la crâșma Methuen's dupe Junction Street ș-am mâncat o plăcintă cu carne.

În două săptămâni a mierlit-o. M-am dus la-nmormântare. N-am vrut să mă duc, pencă o noapte înainte stătusem la arest dup-un iureș în oraș. Dimineața aia, când am ajuns acasă, nu voiam dăcât să dorm. Da taică-miu și maică-mea, ba și Joe, a făcut scandal, așa că m-am dus. Lozy n-a venit și nu mai era aproape nimeni piacolo. O pierdere dă vreme ca curu. Chestia-i că dă fapt toată lumea îl detesta dă când să știa.

33

VECHEA CRÂȘMĂ

În timp ce ia geaca lui Anton de pe capota mașinii și o agață de clanța ușii de la vechea crâșmă, Franco aude urletele copleșitoare ale lui Larry, care zbiară ca din gură de șarpe în închisoarea lui din cărămidă. Anton e tăcut, dar, fără îndoială, cuțitul vorbește în locul lui. Lui Franco îi vine să deschidă ușa masivă de lemn, pentru a admira cum se cuvine stilul de lucru al tânărului. Însă urletele lui Larry îl împiedică pe Anton să audă că Frank Begbie urcă în mașină și dă cu spatele, izbutind să blocheze ușa, pe care o lasă deschisă doar câțiva centimetri.

Prins cu îndeletnicirea sa primitivă, Anton nu aude nimic până când în clădire răsună sunetul lichidului vărsat pe podeaua de beton. Se răsucește și vede între ușă și cadrul ei gâtul unei canistre cu benzină, care-și varsă conținutul în clădire. Adidașii lui sunt îmbibați cu benzină, iar lichidul a ajuns chiar și până la blugii siluetei însângerate, prăbușită într-un colț, despre care acum cu greu ai putea să-ți dai seama că este Lawrence Thomas Wylie.

— Ce pula mea! aude Frank Begbie cum urlă surprins Anton din clădire în timp ce izbește de mai multe ori ușa de portbagajul mașinii. FRANCO! CE PULA MEA! Deci tu… o să

chemi polițaii să ne prind-aici, icnește Anton, însă din vocea lui răzbate speranța.

Cuprins de panică, își strecoară un braț și o parte a feței în crăpătura ușii, iar Franco profită de ocazie și îi toarnă benzină în cap. Anton se retrage în clădire, scuipând și implorându-l:

— CE-I?! DĂ CE FACI ASTA?!

— Am io mutră dă puțoi care cheamă polițaii? întreabă Frank Begbie, strâmbându-se când în minte îi răsare o amintire, apoi deschide portiera din față a mașinii, se întinde până la bancheta din spate, pune acolo canistra goală și ia una plină.

Aude cum ușa masivă se izbește de mașină într-un ritm care-l face să se gândească la sex. Iese din mașină și spune:

— Acu m-ai și jignit – după care se apucă să toarne din nou benzină în clădire.

Anton, care acum scoate iarăși capul prin crăpătura ușii, nici măcar nu se mai ferește, pur și simplu îl lasă pe Franco să toarne benzină peste el.

— Ce-i asta…? Io credeam că suntem… credeam că suntem… să mor io dacă i-am făcut ceva lu Sean!

— Iar io ț-am zis că știu că n-ai avut dia face cu moartea lu Sean, spune Franco.

Aude niște mormăieli și icnete care răsună în clădire. E un soi de discurs pocăit, probabil al lui Larry.

— Și chiar apreciez că-l tai pă puțoiu ăla. Îți mulțumesc pentru asta.

— Nu așa se mulțumește, se înăcă Anton.

— Da cum?

— Dă ce? imploră tânărul, încercând să-și înăbușe panica din voce.

— Păi, ai zis dă moartea nevesti-mii și a copiilor, spune Franco și face un pas în spate. Și mie a ajuns să-mi cam pese dăiei. Ai spus o tâmpenie. M-ai dezamăgit. Am crezut c-ai înțeles pân-acu că nu-i productiv s-amenințî pă cineva. Ăsta-i unu dân motive…

Fața lui Anton e strivită în spațiul îngust dintre ușă și cadrul ei.

— DA N-AM VORBIT SERIOS!!!

— Zău așa, frate, zice Franco, care pare nițeluș dezgustat. Măcar nu te umili în halu ăsta.

— Auzi, spune Anton Miller, iar chipul i se strâmbă într-un rânjet, băieții mei o să tiomoare și pă tine, și pă familia ta! Știu că-s cu tiniaici!

— Nu mă prea impresionează tipii ăia, frate. Îs umpic mai răsăriți dăcât cretinii lu Power, da nu cred c-ar trece nici strada fără tine. Îmi asum riscu, zice el și flutură telefonul mobil al lui Anton prin fața lui.

— Uite ce…

— Al doilea motiv, zice Franco, studiind lista cu numere de telefon din mobilul tânărului, e că toată lumea crede că tu l-ai omorât pă Sean. Știi ce imagine naspa îmi face chestia asta, ridică el din umeri spre fața jilavă și amărâtă din crăpătura ușii. Așa că n-am cum să te las viu, ce pula mea. M-am chinuit mult să-mi fac reputația cario am acu, frate. Iun cuțit cu două tăișuri, da am plătit mult pentru ea, îi explică Franco cu o resemnare aproape sumbră, auzind suspinele pițigăiate ale lui Larry din vechea crâșmă.

— IO NICIODATĂ… IO NICIODATĂ… FRANCO…

Acum, cu părul lipit de craniu din cauza benzinei, Anton pare un băiețel. Frica i-a alungat orice urmă de înțelepciune

de pe chip.

— Și mai e un motiv, care, sincer să fiu, e cam jalnic, da ți-l spun: e-o chestie super-tare, rânjește el, simțind cum telefonul lui Anton îi vibrează în buzunar.

Mai e un pic și o să apară și gorilele lui.

— N-am ars niciodată pă nime dă viu. Tu mi-ai dat ideea când ai zis chestia aia, că tresă dai foc la toată lumea, îi explică Franco, apucându-se iarăși de treabă și vărsând și mai multă benzină.

Anton face câțiva pași în spate, apoi țâșnește din nou la crăpătură, străduindu-se să scoată capul prin ea. Acum gâfâie aspru.

— AM O CÂRCĂ DĂ BANI!! ÎȚI DAU TOCE VREI!! MĂ JUR PĂ DUMNEZEU!!

Frank Begbie strânge pumnul și repede un croșeu în fața miorlăită și udă de benzină din crăpătura ușii.

Cu o smucitură, capul lui Anton dispare din nou în clădire. Apoi apare iar, cu nasul însângerat, și urlă încă o dată:

— ORICE! CE VREI?!

— Am tot ce vreau, frate. Da acu nu vreau dăcât să arzi, mărturisește impasibil Franco, dând foc unei cutii de chibrituri și aruncând-o înăuntru.

Aude aproape instantaneu un *fââșșș* când focul care se întețește consumă oxigenul din clădirea prea mică, apoi urmează o explozie imensă, iar o perdea de flăcări țâșnește prin crăpătura ușii, obligându-l să facă repede un salt în spate. Lui Franco i se pare că aude gemetele înăbușite ale lui Larry, însă chiar dacă ar fi așa, țipetele disperate ale lui Anton le acoperă instantaneu. Împinge cu o strângere de inimă geaca

scurtă, din piele verde, a tânărului gangster prin crăpătura ușii. E o geacă mișto și probabil că i-ar fi venit bine.

Franco se uită la telefonul lui Anton. Vede vreo două mesaje și apeluri nepreluate, cel mai insistent fiind RYAN. Presupune că este tovarășul mai tupeist și mai îndesat al tânărului. Studiază mesajele, căci Anton pare să aibă o mulțime, încercând să descifreze instrucțiunile cifrate și succinte care apar aproape în toate. Se chinuie cu tastele și caracterele în timp ce urletele tânărului îi răsună în cap, dar izbutește să-i trimită lui Ryan mesajul „Totul e OK. Ne vedem la mine în 30 min“.

Pe urmă pornește mașina și se îndepărtează de „crâșmă“, deschizând și ușa clădirii din cărămidă. Spre mirarea lui, silueta în flăcări a lui Anton țâșnește afară, aidoma unei sfere incandescente, și fuge direct spre el. Franco presupune că tânărul nu poate să vadă nimic, iar bănuielile i se confirmă după ce face un pas într-o parte, lăsând silueta arzândă să se împleticească până la marginea docului și să cadă în gol.

Dându-și seama că soarele va apune în curând, Franco se uită în jos și vede trupul negru și contorsionat al lui Anton. Nu mai mișcă, dar încă arde. Brusc, se gândește la desenul animat al celor de la Warner Brothers cu Wile E. Coyote și Road Runner și simte cum un hohot de râs îl cutremură pe dinăuntru. Apoi se duce la vechea crâșmă și deschide ușa, care e arsă pe dinăuntru. Mirosul e insuportabil: o duhoare de grăsime râncedă, ca de porc, și o undă de sulf. Pereții din interiorul clădirii din cărămidă sunt scrum, s-au preschimbat în cenușă și ruine. Focul a sorbit tot oxigenul din cărămizile pline cu aer, provocând explozia. Pe urmă vede ce a mai rămas din Larry, fața lui însângerată și plină de răni, însă

ciudat de intactă, în vreme ce el stă întins pe ceva ce pare a fi un morman de haine arse. Se uită la ochii lipsiți de viață ai vechiului său prieten, care nu mai văd nimic, deși dinții ăia cosmetizați încă mai sunt de un alb strălucitor, și murmură „Labagiu dă căcat ce ești“, apoi iese de acolo, bucuros că poate iarăși să respire.

Pe când soarele coboară în dosul depozitelor ce se zăresc în partea îndepărtată a docurilor, lăsând frigul să se instaleze, Franco ia cheile mașinii. Începe să coboare precaut scara spre chei. Fiecare mișcare lentă a piciorului îi provoacă o durere ascuțită. După ce simte că atinge pământul cu piciorul teafăr, străbate cheiul plin de moloz până la cadavrul lui Anton și pune cheile în buzunarul încă intact al blugilor de pe trupul ars și plin de cenușă. Scoate telefonul și scrie încet și chinuit mesajul:

O să mori pencă mi-ai tras-o, bandit umflat ce ești.

Trimite mesajul la un număr pe care-l știe pe dinafară, apoi pune telefonul în același buzunar unde sunt acum și cheile.

Pe urmă Frank Begbie se răsucește și se uită prin lumina crepusculară la acele bare de fier ce-l intimidează, încastrate în zidurile de beton ale cheiului, unele dintre ele presărate cu rugină corozivă și luminate de felinarul jalnic de sus. Piciorul îl doare îngrozitor și acum trebuie și să urce scara. N-o să-i fie prea ușor.

Pune piciorul teafăr pe prima bară și o ia din loc. Își simte palmele lipicioase din cauza transpirației, mâinile îi tot alunecă pe scară, piciorul îi zvâcnește de durere, el urcă în

timp ce întunericul pune stăpânire pe lume, are drept țintă lumina bolnăvicioasă a felinarului și nu îndrăznește deloc să se uite în jos, ci doar în sus, deși i se pare că nu se apropie deloc de capătul scării. Se concentrează în principal asupra barelor. La un moment dat își imaginează că talpa pantofului îi va aluneca. Sau poate că vreo bară corodată și șubredă se va desprinde când își va lăsa greutatea pe ea, azvârlindu-l pe cheiul de jos, unde va zăcea rănit și neputincios. Acolo jos n-ar avea altceva de făcut decât să aștepte moartea sau închisoarea, cu un cadavru ars alături și altul sus, în vechea crâșmă.

Pe urmă înșfacă în sfârșit bara cea mai de sus. Pe când inspiră adânc, simte o durere ascuțită în mâna întinsă. Ridică privirea și vede o gheată care i-o strivește. Apoi un jet de lichid îl împroașcă cu presiune pe față. Mirosul caustic îi umple nările. Frank Begbie se uită în sus, la silueta care se pișă pe el, și știe că va muri.

34

PARTENERUL DE DANS 6

Era o seară fierbinte și umedă. Vântul își schimbase direcția și briza plăcută a Pacificului fusese înlocuită de aerul fierbinte al deșertului Sierra Nevada. Curtea era inundată de lumină, iar Melanie își înfipsese iPhone-ul în dispozitivul pe care îl instalaseră odată cu sistemul audio din casă. Un ritm de salsa răsuna din boxa deasupra căreia Jim stătea tolănit pe mobila impermeabilă de pe terasa spațioasă de lemn din spatele casei, ce se profila deasupra grădinii. Melanie l-a îndemnat să se ridice în picioare și să danseze cu ea, pe când Juan și Ralph se unduiau în ritmul muzicii.

Inițial Jim n-a prea fost de acord, pe motiv că nu băuse nici măcar un pahar, și a aruncat o privire spre sticlele goale de vin de pe masă. Reușise să renunțe la alcool mai ușor decât își închipuise. Era inutil să bea doar două pahare, abia dacă se înveselea puțin, iar pe urmă se simțea obosit și abătut. Spusese dintotdeauna că el are nevoie de mult alcool și că după aceea își pierde mințile, iar asta n-are cum să le facă bine nici lui, nici celor din preajma lui, așa că de ce să se mai chinuie? Însă, uitându-se la cei trei, toți binedispuși și puțin înfierbântați, ba chiar puși pe șotii, a devenit ușor melancolic și s-a plâns că nu-i

ca ei, că nu-i dintre cei care știu când să se oprească. Melanie i-a sesizat invidia, căci amândoi știau cu certitudine că el nu va izbuti niciodată să dobândească această abilitate.

Până la urmă a cedat insistențelor soției sale, care-l tot trăgea de mânecă, și s-a ridicat în picioare exact în clipa când Ralph a început să se prăbușească, cu ochii bulbucați, în vreme ce Juan încerca fără succes să-l înhațe de braț și să-l țină pe picioare. Apoi Ralph a căzut jos. A fost ca o pantomimă, Melanie n-a înțeles nimic, însă expresia îngrozită de pe chipul lui Juan i-a alungat suspiciunea că Ralph ar încerca să le joace vreo festă, așa cum avea el obiceiul. Pe când Ralph se zvârcolea pe terasă, iar soțul lui urla, nici el, nici Melanie n-au știut ce să facă. Pe urmă Jim a scos telefonul și i l-a dat soției sale.

— Sună la 911 și cheamă imediat ambulanța! Spune-le că e un infarct și dă-le adresa, a spus el, așezându-se pe vine lângă Ralph.

Ralph își pierduse cunoștința și nu părea să mai respire. În timp ce vorbea cu operatoarea, Melanie percepea tânguielile lui Juan: un amestec de engleză și spaniolă pe care nu-l mai auzise aproape niciodată la el. Părea uluită că soțul ei știa ce trebuie să facă.

Jim ajunsese la concluzia că lui Ralph i se oprise inima, așa că n-avea nici un rost să piardă vremea căutându-i pulsul. În schimb a încercat să-l resusciteze, punând o palmă pe pieptul lui, imediat sub stern, și străduindu-se să-i pompeze sângele în vene, în timp ce cealaltă mână îl apăsa în dreptul inimii.

— Moare! a urlat Juan.

— Nici gând, n pula mea! Puțoiu ăsta o să crape când oi vrea io! s-a răstit Jim la el cu atâta violență, încât Melanie și Juan s-au uitat unul la altul, rămânând o clipă blocați.

Acum Jim se sprijinea în coate și izbea cu tot corpul pieptul lui Ralph.

— Unu, doi, trei...

După treizeci de lovituri, i-a deschis gura lui Ralph, i-a dat capul pe spate, i-a înălțat bărbia și a zbierat la Melanie:

— Strânge-i nările!

Melanie s-a ghemuit lângă el și a procedat întocmai. Jim a inspirat adânc și i-a acoperit gura lui Ralph cu a lui.

Pe când sufla aer în gura lui Ralph, pieptul amicului său inert s-a ridicat. Jim a început încă o serie de lovituri în stern.

— Unu, doi, trei... Haide, Ralphie, băiete, nu te duce, n pizda mă-tii!

— Ah, Doamne, a spus Juan pe un ton pițigăiat, nu mai vin odată!

Melanie l-a apucat de mână cu mâna ei liberă.

Pe urmă Jim s-a suit din nou pe Ralph și și-a pus gura peste a bărbatului care zicea despre el însuși că „a supt o mie de pule“, iar Melanie și-a amintit acea declarație șocantă, spusă la beție, pe când Ralph se uita nu în ochii lui Jim, ci în ai lui Frank Begbie, bătăușul, iar acesta părea că se întreabă în sinea lui: ce naiba fac? de ce sunt aici?

A urmat un spasm ca o mini-explozie internă, iar Ralph a început să respire din nou, mai întâi greoi, pe urmă din ce în ce mai regulat. Melanie i-a simțit pulsul în vena din gât.

— Și-a revenit! Și-a revenit!

Juan și-a făcut cruce și a murmurat fără contenire:

— Mulțumesc, mulțumesc... ah, mulțumesc...

Ralph încă mai era inconștient, așa că Jim l-a răsucit cu blândețe pe o parte, pentru a-și reveni mai ușor. Mucozități și vomă i s-au prelins din gură pe dușumea. Jim a rugat-o pe

Melanie să aducă o pătură, ea s-a conformat, apoi a pus pătura peste musafirul lor bolnav. Țipetele au trezit-o pe Grace, care, speriată de toată agitația, a venit la ei, iar Jim i-a explicat pe un ton calm fiicei sale că unchiul Ralph s-a îmbolnăvit, dar o să se facă bine, apoi a dus-o înapoi în pat.

Când Jim s-a întors, Ralph își recăpătase cunoștința, dar era amețit. Melanie i-a spus că a făcut o criză, dar că Juan e lângă el, iar ambulanța este pe drum. Când a sosit, Jim a zis că rămâne el cu copiii în caz că Melanie vrea să se ducă cu Juan în ambulanță și să aibă grijă de el, căci fără îndoială că și Juan era în stare de șoc.

Ralph a fost dus imediat la secția de cardiologie de la spitalul Cottage, care era undeva în apropiere. Peste vreo patruzeci de minute, când Melanie și Juan s-au dus să-l vadă, respira regulat.

A doua zi ea și Jim au mers să-l viziteze la spital. Ralph i-a zâmbit soțului ei.

— Hei, Jim, Juan și Mel mi-au zis că te pricepi grozav la sărutat. Îmi pare rău că n-am simțit nimic.

— Ai avut baftă că mi-a mers sărutul, a spus impasibil Jim. Habar n-ai ce-aș fi făcut după aia.

Apoi el și Melanie s-au dus cu mașina la Goleta Point și, în timp ce admirau marea, el i-a povestit despre cursul de prim ajutor pe care l-au trimis să-l facă la Telford College cu mai mulți ani în urmă. Totul a plecat de la o slujbă pe care i-o obținuse polițistul supraveghetor după eliberarea condiționată, ceva într-o fabrică care producea cutii. Era de căcat, iar el acceptase să facă cursul pentru că asta însemna că în fiecare luni, vreme de opt săptămâni, urma să meargă la colegiul ăla și să scape de monotonia benzii de asamblare.

— Slavă pulii pentru sistemul penal din Scoția, a râs el.

Ralph suferise un infarct miocardic grav, cauzat de un defect genetic despre care nu știuse nimic, dar care se putea repara printr-o operație. Fără îndoială că Jim îi salvase viața, iar șansele să se recupereze complet după operație erau foarte mari.

— În curând o să fie din nou în stare să danseze salsa, a zâmbit Melanie.

— Foarte bine, a zis Jim, apucând un crab imens, ce eșuase într-o baltă.

L-a pus pe nisip și l-a urmărit cu privirea cum se duce spre mare.

— La ce te gândeai în timp ce îi acordai primul ajutor lui Ralph și îi salvai viața? l-a întrebat Melanie.

— Mă gândeam, a început Jim, la vocea aia din capul meu care-mi spunea cu un accent din Leith: deci așa pățești, n pula mea, dacă te-apuci dă salsa!

Râsetele lor au reverberat pe plajă până pe creasta stâncilor.

Muzica din limuzină nu e salsa, ci un rock insipid, ușor de ascultat. E o baladă siropoasă intitulată „Mi-ar plăcea să mă dorești“, iar Melanie nu-și amintește cine o cântă. Namila de bărbat care șade lângă ea și conduce mașina pare să știe cuvintele și le îngână în surdină. David „Tyrone“ Power s-a prezentat drept prieten al soțului ei. I-a zis Melaniei că își face griji pentru Frank și că l-a sunat un prieten comun, care i-a zis să vină acasă la Elspeth. N-a mai găsit-o acolo pe Melanie, dar a auzit că plănuiește să se ducă în Leith și să-l caute, ceea ce avusese de gând să facă și el.

— L-am căutat pe Walk și pe Junction Street.

Power îi spune că a trimis mai mulți băieți să-l caute și o invită la el acasă. Îi spune că e posibil să vină și Frank acolo, căci îi dăduse o cheie. Melanie acceptă, fiindcă a auzit de Power și știe că el și Frank au relații de multă vreme. La cine altcineva să apeleze când nu cunoaște pe nimeni?

Balada se termină și începe alta, „Când ești îndrăgostit de o femeie frumoasă“. Nici acum nu-și amintește cine o cântă, deși David Power o fredonează iarăși, plin de entuziasm. Melanie îl întreabă dacă știe unde locuiește Larry Wylie.

— Din păcate, nu. Îs un tandem vârtos dioriginal, rânjește Tyrone ...Ăsta e un cuvânt vechi scoțian, *vârtos* – înseamnă „foarte“. Frank ți-a pomenit vreodată cuvântul ăsta?

— Nu.

Tyrone pare dezamăgit, dar nu o arată.

— Păi, vreau să spun că dacă au ieșit amândoi la băut, nu-i exclus să intre în vreun bucluc.

Melanie strânge din dinți și clatină energic din cap.

— Frank s-a lăsat de băutură cu mulți ani în urmă.

— Foarte bine pentru el. Dar acum e foarte stresat și, dacă s-a mai și întâlnit cu unii din vechea gașcă, ei bine, n-ai de unde să știi... Zilele trecute s-a văzut cu Nelly, un vechi prieten de-al lui, care mi-a zis că Frank n-a uitat deloc stilul de viață de p-aici, îi rânjește David Power.

Melanie se gândește la asta tot drumul până la casa lui Power, o vilă mare din gresie roșie, despre care ai spune mai degrabă că e un conac. Pe dinafară i s-a părut impozantă, totuși când ajunge înăuntru își dă seama că e plină de obiecte scumpe, însă complet lipsită de gust. Îi amintește de un hotel din Vegas, de parcă Power s-a dus odată la Paris și la Veneția, apoi i-a zis unui designer: „Fă-mi-o ca pe alea de acolo“. Părea

că nu-și dorise decât să aibă cele mai scumpe lucruri, fără să-l intereseze deloc cum se potrivesc stilistic unele cu altele.

Acum el încearcă să-i arate pereții ticsiți cu tablouri.

— Te interesează pictorii prerafaeliți?

— Acum, domnule Power, nu mă interesează decât Frank.

— Bineînțeles, bineînțeles, repetă Power. Și zi-mi David. Am încercat să-l ajut, Melanie… pot să-ți zic Melanie?

— Da, firește, dă ea din cap aprobator. Unde crezi că s-a dus?

— Probabil într-unul din locurile unde-și făcea veacul pe vremuri, declară Power, invitând-o pe Melanie să se așeze pe canapea, pe când el se trântește în fotoliul din fața ei. Cam pe unde am fost și noi: Leith Walk, Junction Street, Duke Street, Easter Road, poate și Abbeyhill. Dar oamenii mei îl caută, sunt acolo și-l caută, așa că o să-l găsim noi până la urmă, exclamă plin de tupeu Power. Să sperăm că vine el aici. Pe telefon îi intră direct căsuța vocală, dar nu prea știe să umble cu el.

Melanie dă iarăși din cap aprobator. Power îl cunoaște bine pe Frank.

— Am încercat să-l ajut, Melanie, zice Power și își deschide brusc brațele în lateral, într-un gest implorator. De când n-a mai fost pe-aici, orașul s-a schimbat mult și au apărut o grămadă de personaje dubioase.

— Probabil că tot timpul au fost unele, replică Melanie pe un ton ferm, privindu-l drept în ochi.

— Într-adevăr, zâmbește Tyrone. Dar nu poți să te pui cu cine nu trebuie și să nu te aștepți la vreo reacție, iar Frank… ei bine, să nu mă-nțelegi greșit, e un tip de treabă și ne cunoaștem de o grămadă de vreme, dar uneori e nițeluș cam încăpățânat.

Melanie nu-l poate contrazice.

— Ai zis că în oraș sunt personaje dubioase. Larry ăsta…

— A, Larry Wylie a fost un tip foarte periculos pe vremuri, dar acum e inofensiv. Din câte știu, e și cam bolnav. Eu mă refer mai ales la un tip tânăr, un anume Anton Miller. *Încă* n-am dovezi, își izbește Tyrone palma cu pumnul, dar sunt destul de sigur că Sean fura de la el… banii din droguri… așa că Miller l-a ucis, ca să le arate tuturor ce se întâmplă dacă furi din banii lui. Sean avea o atitudine de genul „Sunt băiatul lui Frank Begbie, așa că nu vă puteți atinge de mine“… nefericita aroganță a tinereții… așa încât cred că Anton Miller a vrut să le transmită tuturor un mesaj clar.

— Iar Frank…

— Păi, e de înțeles, îi mărturisește Tyrone. Probabil că Frank s-a dus la Miller ca să afle ce s-a întâmplat.

— Frank s-a schimbat… spune Melanie, simțind cum în voce i se insinuează îndoiala. N-ar face nimic care să pună…

Tyrone ațintește asupra ei o privire pătrunzătoare.

— Oricât de mult te-ar iubi – pe tine și pe fiicele voastre –, fiul lui a fost omorât, zice el și înclină lent capul într-o parte. Asta l-ar tulbura pe oricine, adaugă apoi și se uită plin de compătimire la ea, iar o scânteie de panică apare în ochii femeii, căci începe să-și dea seama că el are dreptate. Știu că nu erau prea apropiați, da totuși e întâiul lui născut.

— Of, Doamne, trebuie să sunăm la p…

În timp ce pe buze i se formează cuvântul „poliție“, Melanie se gândește la Harry și se întrerupe imediat.

— Nu cred că polițiștii ne-ar fi de prea mare ajutor, ridică Tyrone din umeri. Ei nu… păi, hai să zicem că Frank și cu

mine avem un anumit gen de reputație în orașul ăsta, iar ei nu s-au dat niciodată în vânt după noi.

Melanie se încruntă și scrâșnește din dinți.

— Vreau doar să-l găsesc și să-l iau acasă.

— Bineînțeles. Și, după cum spuneam, noi îl căutăm. O să-l găsim, însă – vocea lui Tyrone e gravă și răgușită –, ei bine, trebuie să luăm în considerare și posibilitatea ca Miller să-l fi găsit primul.

— Nu pot să stau așa aici, expiră Melanie, fără a încerca să-și ascundă tulburarea. Sunt moartă de îngrijorare.

— Păi, du-te înapoi la hotel, dacă vrei, și te sun de îndată ce descopăr ceva. Îți garantez că o să fiu primul care află vreo veste despre el, iar pe tine o să te sun imediat după aia, spune el cu o voce infatuată și sigură.

— În cazul ăsta, mi-ar plăcea să mai stau un pic aici.

— Sigur.

Un mesaj țiuie pe telefonul lui Tyrone.

— Scuză-mă.

Se ridică în picioare și traversează camera, căci, evident, nu recunoaște numărul de pe ecran. Ea vede cum ceafa i se înroșește.

— Era Frank?

— Nu, doar o problemă de familie, spune Tyrone, întorcându-se spre ea și punându-și telefonul în buzunar.

Se duce la barul din marmură, își umple un pahar cu vin roșu și îi oferă unul și Melaniei, care, deși și-ar dori să-l accepte, refuză.

— Știi, zice el, credeam că Frank a avut succes în artă, dar acum îmi dau seama că de fapt cel mai tare s-a scos când a

reușit să se căsătorească cu o femeie atât de uluitor de frumoasă și de inteligentă.

Rânjetul lui o face să regrete că nu s-a dus la hotel.

35

PIȘATUL

Fiul său, Michael, stă pe marginea docului, cu penisul scos, și se pișă pe fața lui. Iar Franco e extenuat, e pe punctul de a scăpa din mâini barele scării și de a se prăbuși lângă cadavrul încă fumegând al lui Anton. Nu e în stare nici să-și miște capul. Simte cum jetul constant îi izbește craniul, iar urina pare să-i acopere gâtul și umerii. Ca și cum un duș cald ar putea fi un portal sinistru spre iad.

— Michael… ce pula mea…

— Tacă-ți fleanca, boșorog dă căcat ceiești! se răstește Michael pe când își scutură lent pula și și-o bagă în pantaloni.

Acum Franco își dă seama că a mai văzut undeva rânjetul ăsta strâmb și viclean. Tinerețea fiului său masca faptul că băiatul seamănă leit cu bunicul Jock. În acel moment Franco e convins că o să moară, dar Michael se apleacă și îi întinde o mână.

— Dă mâna, n pula mea.

Frank Begbie abia poate să întindă palma spre el. Viața lui e în mâinile lui Michael – la propriu –, iar el e surprins când fiul său îl apucă de braț și îl trage în sus, pe marginea docului. Se ridică în picioare, se apleacă, punându-și mâinile în

șolduri, și se străduiește să-și umple plămânii cu aer. Piciorul bolnav îl doare atât de tare, încât i se pare că și l-a rupt.

— Dă ce… dă ce mai întâi tiai pișat pă mine… și piormă m-ai salvat?

— M-am pișat pă tine pencă ești un boșorog tupeist și dă căcat. Te-am salvat pencă ești taică-miu, n pula mea, spune Michael. Și… și pencă i-ai mătrășit pă puțoii ăia, arată el spre clădire, apoi spre chei, în spatele lui Franco.

— Păi, mulțam pântru chestia a doua, zice Frank Begbie, care de-acum nu mai gâfâie.

Încearcă să-și întindă piciorul schilod și se uită la tricoul lui pătat cu urină, care a îmbibat complet ursul californian.

— Pân la urm-o să pleci, nu? spune Michael cu o voce melodioasă. M-aș bucura să creadă lumea că io i-am omorât pă Anton și pă Larry. Așa ți-ai plăti datoria față dă mine.

Privirea impasibilă a lui Franco sugerează că e de acord. Michael poate să lanseze ce zvonuri vrea. Asta l-ar ajuta să abată atenția de la el.

— Măcar am aflat cine l-a omorât pă Sean, că asta am vrut, arată el spre vechea crâșmă.

Michael râde zgomotos și clatină din cap.

— Larry ți-a zis că el l-a omorât? Sper că n-ai crezut căcatuăla, nu?

În clipa asta Franco își dă seama pe loc că de fapt nu crezuse. Începe să tremure. Soarele a apus, iar lui îi e frig din cauza urinei jilave.

Al doilea fiu al lui Frank Begbie se uită disprețuitor la el. De ce nu? se întreabă Franco în sinea lui. În fond, el e cel obosit, cel bolnav, cel care duhnește a pișat.

— A vrut dăcât să te scoată dân pepeni. Știa că-i cu-n picior în groapă ș-a încercat să te aburească, spune Michael, strâmbându-se.

Pe urmă trăsăturile i se lărgesc într-un rânjet glacial.

— Nee, io l-am mătrășit pă homălăuăla dă căcat.

Franco simte cum un val de furie se ridică în el, dar pe urmă pare că îi iese din corp și se ridică spre cer, lăsându-l gol pe dinăuntru, aproape amorf. Se uită la Michael și își dă seama că nu știe ce să-i spună. Încearcă să formuleze o propoziție:

— Ce… ciai zis, n pizda mă-tii?

În urechi îi răsună râsul plin de cruzime al lui Michael.

— Știi cât dă naspa era pântru mine că puțoiu ș-o trăgea pân tot locu cu homălăii ăia dă căcat? întreabă el pe un ton provocator. Știi?

Franco tace. Simte intensitatea clocotitoare a ranchiunei fiului său, dar nu-i poate face față. E extenuat. Nu mai are chef de nimic. Se concentrează să respire.

— Obișnuia să petreaco grăma dă vreme cu gagica aia mișto, Frances. Tiam văzut cai vorbit cu ea la-nmormântare, îi zice Michael pe un ton acuzator. Îhî, se ținea dupe el ca un cățăluș. Curva ș-o trăgea cu puțoiu ăla jegos dă Larry și-o mai futea și Anton pă dasupra. Toți, în afară dă mine, suspină Michael, fără să facă vreun efort să-și ascundă gelozia și faptul că-și plânge singur de milă. Iar io chiar aș fi avut grijă dă ea, să mor dacă nu! Aș fi ferit-o dă drogați și dă boșorogii ăia perverși care se purta ca curu cuia, cariavea pă telefon poze cu ea cum le sugea pula pă droguri, n pula mea!

Franco se concentrează în continuare să respire. Inspiră pe nas, fiecare gură de aer duhnește a pișat, pișatul fiului său de

pe tricou și din păr, apoi expiră pe gură. Gambele și brațele încă îl mai dor după ce s-a cățărat pe scară, dar durerea din picior s-a mai potolit.

— Înainte d-a să muta acolo, în Gorgie, Arbie m-a rugat să-i duc io cheile. Io m-am gândit că homălău ăla dă căcat are-acolo toți banii și toate drogurile lu Miller, așa c-am făcut o copie la cheia dă la apartamentu ăla dân St. James's Centre, știi. Când am ajuns la apartament, pă Trafalgar, Frances era acolo. Nici măcar nu s-a uitat la mine, avea ochi numa pentru homălău ăla dă căcat, care nici măcar nu putea s-o fută. Dă ce, n pula mea? se răstește el la tatăl său.

Franco tace.

— Așa că dup-o săptămână mi-a dat pân cap să trec pă la apartamentu dân Gorgie, să văd ce-aș putea să șparlesc. Poate niște coca sau ceva bani, să-l bag pă homălău în căcat cu Anton, zâmbește Michael cu o încântare veninoasă. Bat la ușă, parcă nu-i nime, da când intru, el ierea piun scaun, inconștient. Frances aia era și ea acolo, amândoi praf. Am vrut s-o trezesc, da ierea varză. Puțoiu dă frati-miu, homălău dă căcat, adică fii-tu, declară Michael, numa ce deschide ochii. Și-ncepe să mă-njure, pulălău, cu gura aia a lui, cum făcea tot timpu, cu gura aia dă poponar care suge pula și care nu tace niciodată. Se uită la Frances, care-i dusă, și zice „Acu ai și tu o șansă“ și râde dă mine! Așa, pă față! Homălău cretin și dă căcat!

Franco se simte mic și fragil. De parcă totul ar fi fost smuls din el, tot, în afară de o greață profundă, care se împrăștie prin el aidoma cucutei.

— Știi c-așa ierea el…

Michael țipă la câțiva centimetri de fața lui:

— NU MÂNCA CĂCAT! TU M-AI ÎNVĂȚAT ASTA! TU! Tu ai zis că toți îs niște perverși cretini și scârboși!

Iar Franco își amintește că într-o vară a ieșit în oraș cu băieții. S-au dus la un cinema multiplex și au văzut doi bărbați care se țineau de mână la o masă, pe terasa unui bar de pe Top of the Walk. Atunci a fost dezgustat de faptul că cei doi bărbați făceau asta în fața băieților lui. A simțit cum urcă în el o ură imensă. Un rival necunoscut, care voia să-l chinuie, îi trimisese în închisoare pachete cu materiale pornografice cu bărbați homosexuali. Asta stârnise niște aluzii urâte, iar el se simțise nevoit să facă față întregii povești. Îi considera pe homosexuali perverși și pedofili, așa că a țipat la ei, descărcându-și toată ura dementă și ucigașă în public, în plină zi. Bărbații înfricoșați au intrat în bar. Își amintește că și băieții se speriaseră – sau, mai bine zis, Michael se speriase.

De ce? Oare de ce făcuse așa ceva? De ce fusese atât de plin de ură? Din ce motiv îi *păsase* atât de mult de niște necunoscuți? Acum, în California, el și Melanie aveau colegi și amici homosexuali, iar Ralph și Juan le erau prieteni buni. Veneau la ei la cină, glumeau, stăteau de vorbă, dansau, se jucau cu fetițele, flirtau pe un ton poznaș cu el și cu soția lui. Nu i se mai părea o problemă. Era ridicol. Pe atunci fusese nebun fiindcă făcuse chestii din astea, tâmpenii care acum nu mai însemnau nimic, numai pentru că îl scotea din minți *orice* era cumva diferit.

— Păi, am greșit…

Franco simte cum cuvintele îi ies jalnice din gură. E conștient de faptul că e ud leoarcă, că duhnește a pișat și că trebuie să se ducă acasă. „California. Melanie.“

— Ai greșit dă foarte multe ori, n pula mea! mârâie Michael, iar ochii i se bulbucă brusc pe când în minte îi răsare o altă amintire. Ți-amintești ce-mi ziceai pă vremuri? Când cretinu ăla m-a tăiat cu sârma pă bărbie?

Franco își vede din nou bunicul pe chipul fiului său și ghicește răzbunarea macabră și spectrală a bătrânului aici, pe docuri. Și, într-adevăr, în lumina firavă de deasupra, Michael pare o siluetă translucidă, iar Frank Begbie e consternat și amuțește.

— Mi-ai spus să-i trag o cărămidă-n cap la puțoiu care mă teroriza, cum i-ai făcut tu la unchiu Joe. Da io n-am făcut așa, râde Michael, savurând pasivitatea tulburată a tatălui său. Io l-am caftit c-o bâtă dă baseball. L-am caftit dă i-a ieșit ochii dân cap. Și diatunci nu s-a mai luat dă mine, chicotește el sec, fără nici un strop de veselie.

Franco își amintește discuția pe care o avusese cu puștiul înfricoșat. Da, inițial Michael fusese un băiețel mic și dulce, iar Sean fusese puștiul rău. Sean își terorizase fratele mai mic la fel cum făcuse și Joe cu el, iar Franco, impresionat, crezuse de cuviință să-i dea sfatul devenit tradiție în familia Begbie. Dar acum Michael a ales să ducă răzbunarea la un cu totul alt nivel. Francis Begbie trage aer în piept și se uită la progenitura lui.

— Ș-acu noi ce facem?

— Păi, tu te-ntorci dă unde dracu ai venit, mârâie Michael. Dacă-ț mai văd o dată mutra p-acilea, tiomor. Și pă mămica mea vitregă. Ț-aș fi tăiat gâtu și i-aș fi tras-o lu nevastă-ta chiar după înmormântare dacă nu i-ai fi omorât pă puțoii ăia doi, mai ales pă Anton. Asta-mi face viața mai ușoară, clar. Deci

cară-te, arată Michael cu degetul mare peste umăr. Dacă te mai prind p-acilea… repetă el.

— Mie-m convine, spune Franco, dându-și seama că lucrul cel mai rău pe care ar putea să-l facă este să-l lase pur și simplu să poarte povara de a fi cum fusese el în tinerețe: un om incomplet.

O să le facă mult rău celor din jur, apoi ori o să moară, ori o să-și petreacă cea mai mare parte a vieții în pușcărie. E perechea lui leită, recunoaște în sinea lui, iar tatăl poartă aproape toată vina pentru asta. Însă ar fi bine dacă ar chinui pe cine trebuie. Mai ales pe cineva anume.

Se duce către mașina lui Larry. Michael îl urmărește cu o privire ostilă și face un pas spre el, însă vede că Franco își ia doar o geantă de acolo.

— Bine. Am plecat, dă Frank Begbie din cap spre fiul lui, dar apoi se oprește și zice: Știu că n-am fost un tată prea bun… da n-am putut să-l las pă Morrison să zică toate chestiilialea dă tine.

Michael cască gura larg.

— Ce zici acolo? Cia spus cretinu ăla la-nmormântare?

— A vorbit mai mult dă Sean. Cum era el înnebunit după cururi… și că și tu ești la fel.

— Ce?!

— Nu contează ce spun oamenii unu dă altu. Da nu l-am putut lăsa să zică toate chestiilialea dă tine, clatină Franco din cap. Pencă totuși suntem neamuri. Chiar dacă n-avem o relație unu cu altu și poate ne detestăm reciproc, da nime nu tresă zică așa ceva dă tine.

— NU-S HOMĂLĂU, N PULA MEA! urlă Michael. *Cia* zis… labagiu ăla dă Morrison?

— Că ești poponar, ca Sean, *că ești înnebunit după cururi și sugi pula*, astea a fost vorbele lui, îi spune Franco impasibil fiului său înfierbântat. Că o să pățești și tu cia pățit Sean, zice el și se zgâiește la Michael, care e gata să explodeze de furie. Da lasă-mi-l mie. Dă fapt cu mine are el o problemă. Totdauna a fost așa. Mă ocup io dă el.

— SĂ MORI TU! zbiară Michael, apoi își coboară vocea și șuieră aidoma unui șarpe: E-al meu! Nu care cumva să te bagi! Dacă-ți prind picioarele piacolo, te căsăpesc și pă tine! scrâșnește el din dinți. Ș-ACU CARĂ-TE-N PULA MEA D-ACILEA!

Prin urmare Franco, cu geanta în mână, dă din cap, se răsucește pe călcâie și se îndepărtează șchiopătând de docuri, de vechea crâșmă și de mașina lui Larry. La poartă se oprește și se uită în urmă, spre silueta fiului său mai mic, care stă în picioare sub felinar, cu mâinile lăsate pe lângă corp.

Acum chiar trebuie să plec de aici, însă poate ar fi bine să mai fac un singur lucru, își zice în sinea lui pe când iese pe poartă și simte cum piciorul i se întremează, căci sângele îi circulă mai ușor prin vene când se mișcă. O ia pe Shore, pe lângă Water of Leith, spre Constitution Street, și apoi pe Leith Walk. Panta familiară începe să-l obosească, iar Franco își dă seama că o mașină vine după el. Se răsucește și vede o limuzină neagră. Se mișcă încet până la trotuarul din fața lui. Se oprește. Probabil e Tyrone. Se pregătește de luptă, probabil ultima de aici, din Leith. Acum respirația nu-l mai ajută. Jim Francis nu-l mai ajută. Pulsul lui Frank Begbie crește, iar o ceață roșie îi inundă creierul. Dă drumul genții, care cade pe asfalt, își îndepărtează palmele una de cealaltă și se lasă pe spate, urlând spre mașină:

— HAIDE, BĂI, N PULA MEA, CRETINI DĂ CĂCAT CE SUNTEȚI!

Portiera limuzinei se deschide, iar Melanie coboară din ea.

36

ARTISTUL ÎN CASĂ

Copleșit de emoție când își vede soția, Frank Begbie abia se abține s-o îmbrățișeze.

— Melanie, icnește el, dar pe urmă ridică mâinile și spune: Nu mă atinge, iubito…

Panica din gestul lui și mirosul de urină stătută care-i intră în nări Melaniei îi înăbușă impulsul de a-l lua în brațe, iar femeia înțepenește.

— Îs plin de pișat…

Melanie încrețește nasul și mijește ochii, ba chiar face un pas în spate, iar vocea îi urcă vreo câteva octave.

— Ce dracu, Jim? Ce s-a întâmplat?

El se străduiește să-și controleze enervarea care-l macină pe dinăuntru. „Ce pula mea caută ea aici?“

— E-o poveste lungă… protestează el, mijind ochii când îl vede pe Davie „Tyrone“ Power coborând din mașină.

Pe chipul lui Power, pe jumătate luminat de felinarul de pe stradă, se citește o expresie de dispreț patern. Își vâră din nou capul în mașină și ia de acolo un pachet cu șervețele umede. Îl pune pe capota mașinii, în fața lui Frank Begbie.

— Descurcă-te.

Begbie dă din cap și se apucă să se șteargă pe mâini, pe față, pe păr. Se simte îndeajuns de curat ca să-și sărute soția și s-o strângă de mână.

— Am avut un soi dă nențelegere cu un idiot într-o toaletă, la un pub, ș-am aterizat amândoi într-un closet înfundat, râde el amar.

Pe urmă o întreabă pe Melanie, uitându-se la Power:

— Tu ești în regulă?

— Sunt OK, zice ea cu o voce calmă, simțindu-i reținerea de a continua discuția în fața celuilalt bărbat. Dar tu?

— Sunt bine. M-am supărat… din cauza lu ce-a pățit Sean. M-a năpădit când am ajuns aici, spune el, iar acum nu minte.

Melanie îl atinge ușor pe braț. Se urcă în limuzină. Pe când Power pornește motorul, ea se uită la ceafa îndesată și spatele lat al bărbatului din fața lor. Deși șade lângă soțul ei, încă nu-și poate da seama de ce Tyrone o umple de dezgust.

— Te-am căutat peste tot. Nu-i așa, Melanie? întreabă Power cu o voce melodioasă și vicleană, apoi, de parcă și-ar dori s-o ajute în căutarea ei, pune niște muzică.

În timp ce limuzina țâșnește pe un Leith Walk pustiu, din sistemul audio răsună „California Dreamin'“ a celor de la The Mamas and the Papas.

— Asta-i pentru mămica și tăticu din California, care acum stau pe bancheta din spate și visează să se-ntoarc-acasă, la copilași, zice el și se răsucește, dezvelindu-și dinții de porțelan. Trei și cinci ani, nu? Parc-așa zicea Melanie, da, Frank?

— Îhî, recunoaște Begbie pe un ton obosit. Și cum ați ajuns voi doi împreună?

— Te căutam pe tine, începe Melanie, apoi tace, căci înțelege din expresia lui Frank Begbie că ar fi mai bine să-i

povestească între patru ochi ce s-a întâmplat.

— Și eu la fel, continuă Power în locul ei. O gagicuță americană care-i întreabă pe toți dacă te-au văzut prin crâșmele ăle mai nasoale din Leith, ei bine, o informație ca asta ajunge repede la mine. Așa că ne-am unit forțele, chicotește el, iar umerii masivi i se zgâlțâie.

Frank și Melanie se iau de mână în tăcerea apăsătoare. În pofida faptului că se ștersese cât putuse de bine cu șervețelele, căldura din limuzină scoate din el o duhoare oribilă în timp ce pișatul lui Michael i se usucă în păr și pe tricoul din California, cu ursul lui cu tot. Dezgustat, Power strâmbă din nas de câteva ori, dar rupe tăcerea doar pentru a face câteva comentarii lirice despre străzile pustii.

— Ar fi minunat să fie-așa tot timpu. Ar fi o plăcere să conduci.

Ajung pe aleea care duce la conacul din gresie roșie, iar pietrișul scrâșnește sub roți. Când intră în casă, Power declară:

— Mă duc să fac un ceai de mușețel pentru Melanie și pentru mine. Frank, nu mă-nțelege greșit, dar, ca s-o zic așa, elegant, puți ca dracu.

Îi întinde un halat de mătase:

— Îți sugerez să mergi la subsol și să-ți pui hainele în mașina de spălat, apoi în uscător. E și-un duș acolo.

Frank Begbie n-are nici un chef să plece de lângă Melanie. Dar ea îl îndeamnă să coboare, iar dacă Power și-ar fi dorit să-i facă vreun rău, ar fi avut destule ocazii până acum. Dă din cap aprobator și coboară treptele. Pe când se îndepărtează de ei, îl aude pe David „Tyrone“ Power cum laudă pe un ton pompos calitățile lui Murdo Mathieson Tait.

Subsolul este imens, poți să te plimbi cu bicicleta prin el. În general n-are pereți, doar cei care separă spălătoria și dușul de restul spațiului, unde se ajunge printr-un coridor care leagă o sală mare de sport de spatele casei, ce are și un atelier spațios în partea din față. Frank Begbie se dezbracă, își înghesuie în mașina de spălat blugii, tricoul și șosetele, totul în afară de chiloți, toarnă detergentul, care miroase a limetă, și o pornește. Apoi se duce la duș, deschide robinetele și își curăță din păr urina fiului său. În timp ce se freacă cu gelul exfoliant cu miros de piersică al lui Power, se gândește la Michael. Când a asistat la criza de furie brutală și animalică a fiului său, i s-a părut că vede un film 3D cu el însuși în tinerețe. Istoria se repetă. Sfatul „Nu face ce am făcut eu“ e un căcat cretin. Cea mai bună metodă să îți ajuți de-adevăratelea copiii să nu ajungă mârlani după ce cresc este să nu fii nici tu așa – sau să nu-i lași *să vadă* că ești așa. Și e mai ușor să faci asta în Santa Barbara, unde ești un artist care nu bea alcool, decât în Leith, unde ai fost un pușcăriaș alcoolic.

Frank Begbie iese din duș, se șterge cu prosopul, își pune pe el chiloții, apoi halatul de mătase al lui Tyrone. Arată atât de caraghios, încât îl bufnește râsul. Pe urmă se răsucește pentru a studia restul subsolului imens.

Sala de sport îi adeverește presupunerea că Tyrone trage de fiare ca un bătăuș în toată regula, preschimbând numărul uriaș de calorii pe care le bagă-n el nu doar în grăsime, ci și în mușchi masivi pe piept, umeri și brațe. Silueta asta falstaffiană fusese pe vremuri un bătăuș renumit și încă se mai delectează din când în când cu câte un acces de violență, deși în general lasă sarcinile dubioase în seama angajaților săi.

Însă în atelier se vede partea mai întunecată a caracterului lui Power. Două mese de lucru ocupă cea mai mare parte a spațiului, iar pe ele sunt înșirate tot felul de aparate și unelte. Franco n-a crezut niciodată că David „Tyrone“ Power s-ar pricepe să repare sau să meșterească diverse lucruri prin casă. Cleștii, șurubelnițele și, mai presus de toate, nenumăratele cuțite – inclusiv un set de cuțite pentru aruncat – îl conving pe Franco s-o ia cât mai repede de aici pe Melanie.

Franco e încântat când se întoarce lângă ea, în ciuda faptului că mai sunt patruzeci de minute până ce se termină programul mașinii de spălat. Urcă treptele, simțindu-se penibil în chimonoul uriaș de mătase și întrebându-se dacă nu cumva Tyrone îl făcuse intenționat să se simtă așa, vulnerabil. Se apropie de Melanie și de David Power și le ascultă discuția despre pictori morți. Pe urmă o îmbrățișează recunoscător, de această dată fără să mai pută oribil, inhalează mirosul familiar al Melaniei, dar simte privirea alunecoasă și lacomă a lui Power ațintită asupra lor. Se desprinde din îmbrățișare și se uită fix în ochii ei.

— Auzi, eu am niște lucruri de rezolvat cu Davie, îi zice el. Ar fi bine să te duci la hotel și să-ți faci bagajul. Vin și eu acolo când mi se usucă hainele.

— Nici gând. Nu te mai las singur!

— Zău că trebuie să-i cer scuze vechiului meu prieten, o imploră Frank, văzând cu coada ochiului cum Tyrone icnește aprobator. Du-te și fă-ți bagajul. Sun-o pe mama ta. Vezi ce mai fac Grace și Eve.

Melanie se înduioșează la auzul numelor fetelor. Se uită la telefon ca să vadă cât e ceasul.

— N-o să pățești nimic, sper…

— Păi, râde Frank Begbie, dacă nu sunt la hotel în nouăzeci de minute, de data asta îți dau *eu* voie să suni la poliție.

David „Tyrone“ Power se simte jignit și se îmbufnează.

Asta nu-i scapă lui Begbie.

— Uite ce e, o roagă el pe Melanie, vreau să discut un pic cu vechiul meu prieten, căci, după cum spuneam, trebuie să-i cer scuze. Am fost puțin cam nepoliticos ultima oară când ne-am văzut, recunoaște el, răsucindu-se spre Tyrone. Care-i expresia aia, Davie? Mai bine la bal decât la spital.

Pe când Power rânjește, Melanie le aruncă o privire disprețuitoare. Jim rareori vorbește așa, însă ori de câte ori o face, ea se simte de parcă ar fi într-o închisoare de gheață. Se îndepărtează câțiva centimetri de el. De *Frank*, așa cum i se spune aici.

— Știi ceva? Cred c-o să plec și o să vă las să vorbiți despre porcăriile alea de gangsteri ale voastre.

— Scuze, iubito.

Sprâncenele lui Franco se ridică, iar gura i se crispează de exasperare.

— Poți să-mi împrumuți telefonul tău?

Melanie i-l trântește brutal în palmă și se așază pe canapea, uitându-se la tablourile de pe pereți. Franco îl sună pe Terry și îl roagă să vină cu taxiul. Pe când Tyrone începe să vorbească despre una din *compozițiile* lui Murdo Mathieson Tait, Frank Begbie șade tăcut un sfert de oră, până aude cum sună telefonul. Apoi taxiul oprește în fața casei. Melanie se ridică în picioare.

— Vin cât pot de repede, spune Franco.

— Bine, zice ea și iese din casă.

Franco o vede pe fereastră cum se îndepărtează și urcă în taxiul lui Terry.

— Nu-i prea încântată, remarcă Tyrone.

— O să-i treacă.

Franco se răsucește spre el:

— Mai tare mă-ngrijorează șoferu dân mașina unde s-a urcat!

— Zău?

— Îl mai ții minte pă Juice Terry?

— Pretenu lu Business Birrell? Vânzătoru dă pizde?

— Îhî.

Tyrone schițează un zâmbet, apoi Franco vede cum chipul i se asprește.

— Tresă discutăm, n pula mea. Trăbuia să facem asta dă niște zile, se răstește el, arătând spre canapeaua din fața lui.

Frank Begbie ridică mâinile, prefăcându-se că se predă, apoi se așază.

— Am fost cam aiurea când am venit ultima dată la tine, zice el, clătinând cu tristețe din cap. Toată chestia aia cu Sean… m-a dat peste cap mai tare dăcât credeam… ș-a mai fost și povestea cu Nelly. Cum se simte?

— E tot la spital, spune Tyrone. L-ai rănit în ficat. O vreme a fost la un pas dă moarte, da o să-și revină.

Franco simte cum îngrijorarea i se scurge din membrele încordate.

— Am hotărât să mă revanșez și să te scap dă toate problemele tale, declară el și vede cum fața lui Tyrone se luminează de parcă ar fi răsărit soarele într-o dimineață friguroasă.

Pe urmă fruntea lată a lui Power se încrețește, ceea ce lui Franco îi amintește de Chang, câinele Shar-Pei chinezesc al vecinilor săi din Santa Barbara.

— Cum adică, Frank?

— Anton nu mai există, îi mărturisește Francis Begbie pe un ton exagerat de nonșalant, bucurându-se când vede cum semnificația cuvintelor sale ajunge până la Power. Chestia-i că bietu Larry a picat ca victimă colaterală, da asta e… rânjește el și ridică ușor din umeri.

— L-ai terminat? Pă Miller? E mort? Glumești!

— Mai bine ț-ai trimite băieții așa, discret, pân la docuri. La vechiu doc, lângă atelierele alea părăsite. Anton iacolo și Larry ien clădirea dă cărămidă dă lângă. Mașina lui ar trebui să fie parcată ș-acu în fața clădirii.

— Cum l-ai… ce s-a-ntâmplat?

— Hai să zicem că s-au jucat cu focu și s-au ars.

Tyrone se apucă să scrie frenetic mesaje pe telefon, pe când Franco îi povestește în detaliu ce s-a întâmplat, omițând doar întâlnirea cu Michael. Fiul său și fostul lui șef sunt perfect capabili să intre unul pe orbita celuilalt și fără intervenția lui. În timp ce îl ascultă, Tyrone nu-și poate controla zâmbetul extatic care-i despică fața.

— Bravo, Franco, fiule! Știam io c-o să te dai pă brazdă.

— Când m-am gândit mai bine, am priceput că numa el putea fi, minte cu nonșalanță Franco. Știi, am fost cam nepoliticos când mi-ai oferit ultima oară băutura aia, recunoaște el, și poate c-ar fi mai bine s-o accept acum, cât nevastă-mea nu-i aici. Ăia dân California… dă el ochii peste cap. În fond, ar trăbui să sărbătorim, spune apoi și se duce la barul din marmură. Te deranjează?

— Deloc, îl meriți! Și pregătește-mi și mie unul! Ai ajuns tare șmecher, Franco, dă cu viclenie din cap Tyrone. Te-am subestimat. Și în ce o privește pe Melanie… felicitări, zâmbește el.

Apoi, pe când se uită cum Begbie toarnă whisky în paharele de cristal sclipitor, vocea lui Tyrone devine puțintel arțăgoasă.

— Aici am dat-o-n bară, nu m-am uitat dăcât după gagici mai proaste, dă la care ori nu tialegi cu nimic, ori vorbesc numa tâmpenii, dă țoale și dă familie. Am crezut totdauna că astea-mi plac, dar dacă n-au nimic interesant dă zis, viața cu ele îi foarte plictisitoare.

— I-au plăcut tablourile? întreabă Begbie, înșurubând la loc dopul sticlei de whisky și punând-o cu grijă pe marmura pestriță. Știe mult mai mult dăcât mine dă chestiile-astea.

— O, da, zice Tyrone și se uită plin de mândrie la pereții săi. Fără îndoială, știe multe lucruri despre tablourile lui Murdo Mathieson Tait. Am fost impresionat. Tiai scos cuia, zău așa, Franco.

Francis Begbie îi zâmbește lui David Power.

— Știi, m-ai pus nasol pă gânduri, Davie, când mi-ai zis că dă fapt nu m-am schimbat. Credeam că mă tem să nu le facă cineva vrun rău la Melanie și la fete. Piormă mi-am dat seama că nu-i adevărat.

Franco îi întinde paharul cu whisky *single malt*.

— De fapt mi-era grozav dă spaimă că *nime* n-o să încerce să le facă vrun rău, fincă eram disperat să se-ntâmple așa ceva. Știi, tot îmi mai place excitarea aia, da acu îmi trăbă o scuză ca lumea ca să-mi dau drumu. Cum ar fi familia, zice el, ducându-se la fotoliu și punându-și paharul pe măsuță, după

care ia un trabuc din cutia de pe barul lui David Power și flutură o mână spre fostul său șef: Îmi dai voie?

— Bineînțeles, toarce Tyrone ca o pisică, sorbind încântat din propriul lui whisky. Aprinde două, te rog.

— Îhî. În America îi zic EMI, episod maniacal intermitent. Toată analiza tranzacțională, cursurile de asertivitate sau de control al furiei, terapia cognitivă și prin artă, nimic din toatiastea nu mi-a blocat pornirile violente.

Își înfige trabucul în ghilotina miniaturală și îl decapitează. Pe urmă îl aprinde și expiră fumul albastru. Îi întinde trabucul lui David Power, care se ridică în picioare și se duce la un mic panou alb de pe perete, apoi apasă câteva butoane care piuie.

— Mai bine deconectez senzorii de fum, îi explică el, iar Frank Begbie îi urmărește privirea și vede pe tavan un disc pe care pâlpâie un led verde.

Power se așază iarăși în fotoliu și soarbe încântat din paharul cu whisky, pe când Begbie își aprinde alt trabuc.

— N-a făcut alceva dăcât să îmi înăbușe problema, iar pă mine m-a obligat să găsesc un motiv serios ca să trec la fapte, continuă el. Numa dă dragul familiei, chiar și a ăleia care nu mi-a plăcut niciodată cine știe cât.

— Sigur, îl aprobă Tyrone.

— E ciudat că un prim-ministru poate să condamne o întreagă generație de puști la un viitor mizerabil în sărăcie, că altu poate da ordin să fie omorâți femei și copii într-un război complet aiurea în Irak, și dă toți ăștia să spună că sunt *mari personalități istorice*, meditează Begbie, apoi râde. Ăia ca mine ori ca tine, noi omorâm câțiva bătăuși după care nu plânge

nime, care-s numa niște paraziți dă căcat ai comunității, da dă noi zic că suntem criminali!

Tyrone pare dus pe gânduri.

— Uneori cre c-ar fi trebuit să intru în politică. Pă plan local. În consiliu ăla dă căcat. Tot așa-i și la tine, în California?

— Nu mă-nțelege greșit, dă Begbie din cap. Io nu fac acte caritabile. Am omorât puțoi numa-n interesu meu. Da totuși așa merge treaba, știi?

— *Slàinte*[1], ridică Tyrone paharul, iar Begbie îl urmărește cum soarbe din băutură o dată, de două ori, de trei ori.

— *Slàinte*, ridică și Frank Begbie paharul, înmuindu-și buzele în whisky.

E oribil. Își dă seama că niciodată nu i-a plăcut gustul de alcool, ci doar efectele lui. Pe urmă îi zâmbește grăsanului, văzându-l cum devine mai întâi nedumerit, apoi apoplectic când trabucul lui Franco cade iar în pahar, cu un sfârâit surd.

— Ce pizda mă-tii…

Furia îl năpădește pe Tyrone, iar el încearcă să se ridice în picioare, hotărât să-l omoare în bătaie pe Frank Begbie.

Nu izbutește. În loc de asta, se rostogolește pe canapea. Se uită în sus, spre Francis Begbie, încearcă să vorbească, dar de pe buze nu i se prelinge nici un cuvânt, ci doar niște salivă pe la colțul gurii, pe când bezna îl învăluie.

Când David „Tyrone“ Power se trezește, nu se poate mișca. De data asta simte nu doar efectele Rohypnolului lui Larry în interiorul corpului, ci și unele similare în afara lui. Își simte încheieturile mâinilor prinse la spate și știe că metalul care i le strânge e al unor cătușe precum cele folosite de poliție. Și mai rău e că nu poate vorbi, abia e în stare să respire, căci i s-a

vârât în gură un căluș, o bilă mică legată cu lanț. Spre mirarea lui, își dă seama că e imobilizat, stă întins pe burtă pe masa din sufragerie, cu capul împins în sus de ceea ce pare a fi un butuc de lemn pus sub bărbie.

Franco se profilează deasupra lui, îmbrăcat în hainele abia spălate. Îi scoate din gură călușul luat tot de la Larry, care îl utilizase în filmările cu Frances Flanagan și, probabil, cu alte fete. Asta îi permite lui Tyrone, acum scăldat în sudoare, să spună cu o răceală de insectă în glas:

— Acum ai depășit orice limităn morții mă-tii!

— Fără îndoială că s-a depășit o limită, dă din cap Frank Begbie. Da n-ar fi rău să mă și apreciezi umpic pentru asta.

— Ce pizda mă-tii vrei?

— Ești cam obraznic, zice Begbie, prefăcându-se dezamăgit. Ar fi trebuit trei bărbați să te suie pe masă. Merit o medalie, n pula mea. Ți-am prins în cuie geaca și pantalonii dă masă.

Îi zâmbește radios, arătându-i un pistol cu cuie luat din subsolul lui Tyrone, iar prizonierul începe să simtă cât de puțin se poate mișca. N-are loc să-și deplaseze nici capul, căci în butucul de lemn de sub bărbie au fost înfipte două cuțite, de o parte și de alta a gâtului, cu tăișul lamelor îndreptat spre carnea lui.

Pe urmă Tyrone vede că Begbie ține în mână un obiect plat. Este prins cu un șnur de unul dintre candelabrele din sufragerie. Begbie îl pune dinaintea ochilor lui David Power: e o ganteră mică de plumb, de două kilograme, luată tot din subsol.

— E micuță, da viteza contează. Și ține cont c-am modificat-o umpic.

Franco îi arată partea mai bombată, unde par să fi fost sudate câteva bucăți de lame de ras. O lasă să se balanseze până ce gantera se oprește la câțiva centimetri de fața lui Power. Metalul complet negru și lamele care sclipesc îl fascinează și îl înspăimântă pe gangsterul captiv.

— Ăsta-i șpilu când ești artist: devii… *creativ*.

— Ce morții mă-tii ai dă gând să…?

Tyrone e întrerupt de un croșeu precis în fața încadrată de cele două cuțite, care îi rupe nasul.

— Șșșș… duce Frank Begbie un deget la gură. Vezi: viteză. Puterea vine dă la viteză. Mișcă-ți capu ăla tot timpu, îi poruncește el și pleacă de lângă Tyrone, luând și gantera cu lame.

Ajunge până în mijlocul holului, unde răsucește de mai multe ori dispozitivul în jurul axei proprii, apoi se întoarce, rânjind cu cruzime, îl ridică la patruzeci și cinci de grade, desface palma și îl eliberează.

Tyrone urlă:

— FRRAAANK!

Gantera cu lame țâșnește spre el. Încearcă să-și miște capul, dar tăișul cuțitelor îi intră în gât, făcându-l să sângereze. Gantera, care vine rotindu-se, îl izbește într-o parte a feței cu un pocnet surd, sfâșiindu-i pielea de pe obraz.

— CE PIZDA MĂ-TII… icnește Tyrone, apoi observă că Begbie, în loc să se pregătească să arunce încă o dată gantera, o desprinde de pe șnur.

O speranță firavă îi mijește în piept. Își zice că îngrozitoarea tortură s-a terminat și că Begbie *a realizat ce și-a propus*.

Însă după ce desprinde gantera și o lasă să cadă pe parchet cu o bufnitură, Begbie se apucă să lege altceva de șnur: o daltă cu bolțuri masive, prinse de mâner cu bandă adezivă.

— Asta-i altfel, îi explică el.

Un țipăt ascuțit de groază îl cutremură pe David Power.

— Stai… zice el.

Frank Begbie se uită la el și își pocnește degetele surescitat.

— Abia așteptam să zici cuvântu ăsta, n pula mea. Ț-aduci aminte cum povesteam noi, dă cum ierea la recuperat dă datorii? Cum îi luam la caft pă ăia și ei ziceau „Stai“? Ții minte cum ne tăvăleam dă râs atunci? Acu nu mai râzi, așa-i, frate? zâmbește arogant Begbie, iar discursul lui ironic îi îngheață sângele în vine lui Power, timp în care Frank se îndepărtează, se răsucește brusc și ridică dalta la patruzeci și cinci de grade, de parcă ar fi un aruncător la baseball care vrea să sperie un adversar ce încearcă să marcheze un punct.

Însă el doar eliberează dalta din mână și o urmărește cu privirea cum zboară spre țintă.

Tyrone izbutește să-și miște capul spre cuțitul din dreapta, iar lama îi intră în gât, făcându-i o rană profundă. Între timp dalta îi ratează ochiul, dar îl izbește în față, sub pomete, și se oprește acolo, străpungându-i pielea vreo trei centimetri. Sângele i se prelinge din ambele răni, iar el urlă îngrozit:

— FRAANK!!

— Așa mă cheamă, recunoaște Begbie cu un chicotit sec.

Jim are o viață mișto, își zice el în sinea lui, dar uneori Frank se distrează mult mai bine.

Tyrone simte o durere copleșitoare pe față și încearcă să-și umple plămânii cu aer.

— Ce… ce pula mea vrei?

— Asta, spune Begbie cu răceală în voce. Nu vreau bani. Nu vreau să faci nimic pântru mine. Vreau dăcât asta: tu întins pă masă, eu cu lameliastea, zice el și ia de pe perete unul dintre tablourile lui Murdo Mathieson Tait, un crochiu mic. Povestește-mi cum îi cu tablou ăsta.

— Ce…?

— Zi-mi ceva dă el.

— Ce pula mea… începe Power să zică, însă pe urmă țipă îngrozit: NU! pe când Begbie taie pânza cu lama.

Sfâșie tabloul și aruncă fâșiile sub masă.

Apoi ia alt tablou de pe perete.

— Poate-ți amintești mai multe dă ăsta.

Tyrone întinde gâtul cât poate de sus, ca să vadă mai bine, și încearcă să-și înăbușe un nou junghi de groază. Colecția lui de tablouri: aceasta *este* adevărata lui moștenire. Se uită la tablou, apoi la Franco.

— Este unul dintre primele tablouri… ale lui Murdo Mathieson Tait, spune el pe când dalta înfiptă în fața lui face ca fiecare cuvânt rostit să-l doară, tocmai absolvise Glasgow College of Art… pe urmă s-a dus în Italia… Toscana… Umbria…

— Super-mișto pentru el, nu?

— Da ce n-am înțeles, spune Power pe un ton rugător, e dă ce? Doar te-am ajutat! La înmormântare, cu Morrison!

— Ăla nu-nseamnă nimic. Ai vrut să m-asmuți contra lu Anton. Da io am făcut ciai vrut pencă așa am avut io chef. Acu am chef diasta, declară Frank Begbie. Știi, niciodată nu mi-ai plăcut prea mult.

Furia îl izbește pe Tyrone aidoma unui val de otravă, depășindu-i frica crescândă și durerea aducătoare de greață.

— Da te-am luat sub aripa mea, n morții mă-tii! Ț-am dat dă lucru pă vremea când iereai dăcât un maimuțoi cretin.

— Ai adus-o aici pă nevastă-mea. A fost o greșeală s-o amesteci și pă ea în asta.

— Am ajutat-o! Nici măcar n-am atins-o.

— Nu contează dac-ai ajutat-o sau nu.

Begbie ține tabloul în mâna întinsă în față, mijindu-și ochii. Gestul lui îl îngrozește iarăși pe Tyrone.

— Ai amestecat-o-n chestia asta când ai adus-o aici. Nu accept așa ceva.

— Am vrut s-o ajut să te găsească! Gagica ierea supărată! M-am purtat mișto cuia, Frank, îl imploră el.

Spre bucuria lui, Begbie pune tabloul sub masă.

— Vezi care-i ăl mai nasol lucru-n viață? Când ești acuzat pă nedrept. Asta i-ai făcut tu la puștiu ăla, Anton. Și mie, la fel.

— Ceee… nu, niciodată, bolborosește Power, cu sângele prelingându-i-se pe gât și pe față, apoi pe masa de sub el, pe suprafața lustruită din lemn de mahon, într-o băltoacă întunecată și lipicioasă.

Acum pare răvășit de groază: regresează, își dă seama Begbie, devine iarăși băiatul gras care era, probabil, victima bătăușilor înainte de a ajunge el însuși unul dintre ei.

— Ai spus că i-am tăiat la unu mâna: puțoiului dă Seeker. A fost dăcât o bucățică dă la un deget, n pula mea! ripostează el arțăgos. Ș-ai vrut să-mi tragi țeapă trimițându-mă acolo, în Newcastle. Știai că eram certați.

Creierul surescitat al lui Power profită cu disperare de ocazie pentru a îndrepta neînțelegerea legată de acel episod din trecut.

— Nu io, pă bune… Donny Laing a pus la cale toată treaba…

— Numa că el nu-i acilea și nime nu știe cia pățit, zice Begbie, dezlegându-i mâinile lui Power, apoi înșfăcându-i-o pe una dintre ele și lipindu-i palma de masă.

— Ai înțeles greșit! zbiară Power, zbătându-se să-și păstreze echilibrul, dar înainte ca grăsanul să strângă pumnul, Begbie scoate din masă unul dintre cuțitele de lângă gâtul lui Tyrone și i-l înfige în mână, țintuindu-i-o de tăblia din lemn.

David Power nu simte nici o durere în mână, doar o puzderie de cioburi de sticlă năvălindu-i în plămâni. Încearcă să riposteze, lovind slab cu mâna liberă spre Frank Begbie, dar nu se poate mișca, căci e țintuit de masă.

Begbie ia un satâr imens și îl ridică deasupra capului lui Tyrone.

— NUUU… FRANK… TE ROG…

Izbește cu forță satârul în încheietura mâinii lui Power, retezându-i-o. Ciotul țâșnește în sus, detașat de mâna prinsă de masă, iar un șuvoi de sânge roșu împroașcă până în cealaltă parte a încăperii. Begbie reușește să sară în spate și să-l evite. Se duce în spatele lui David Power, care simte cum i se ridică piciorul drept și i se scot pantoful și ciorapul de pe el.

— Oprește-te… icnește Power, smiorcăindu-se, și întoarce capul dinspre încheietura lui fără mână, hotărându-se să închidă ochii, ca să nu zărească balta făcută de propriul sânge cald, care se scurge de pe butucul din lemn pe masă, în timp ce mirosul metalic îi gâdilă nările.

— De ce să m-opresc, n pula mea? Fincă-i nasol să faci rău altei ființe umane? Tu n-ai crezut asta. Fincă ai bani? Ăsta-i un

motiv în plus.

— Frank… am fost preteni…

Tyrone se zbate jalnic, țintuit de masă. Are ochii dați peste cap, iar albul lor e brăzdat de vinișoare care zvâcnesc.

— Ce pula mea faci…?

Își aude vocea transformându-se într-un piuit isteric și închide ochii, încercând să nu mai vadă nimic.

Franco îl ignoră și scoate o brichetă. Apropie flacăra de o pictură pusă deasupra unei măsuțe din lemn de nuc, lipită de perete. Își aduce aminte cum Tyrone îi spusese că e cel mai bun tablou al lui Murdo Mathieson Tait, *Pădurea de deasupra golfului Garvoch*.

— Pictură în ulei, probabil făcută din materiale inflamabile, presupune el. Mde, pumpariu c-o să ardă și-o să se facă repejor un mare morman dă căcat, zice apoi și se uită răutăcios la Tyrone. Mai ales c-am turnat benzină păiel și peste tot prin cameră.

Gândindu-se că Frank luase mai multe tablouri de pe pereți, Tyrone deschide ochii și se uită în jur, iar temerile lui îngrozitoare se adeveresc.

— Nu! Mie fă-mi ce vrei… icnește el, iar pieptul îi zvâcnește și sughiță, invadat de sucuri gastrice, da nu și la tablourile mele… nu și la picturi… tresă să bucure dă ele multe generații viitoare! Ești artist și tu, îl roagă el, sigur înțelegi asta!

— Nu – ochii lui Franco sunt pietre colorate –, e mișto numa să le faci. Nu-ți pasă ce se-ntâmplă cu ele după ce le termini, că deja lucrezi la următoru tablou, știi?

— PIZDA MĂ-TII DĂ…

Davie Power nu apucă să-și termine propoziția, căci Frank Begbie îi pune la loc călușul și vede cum chipul fostului său șef

se înroșește și se umflă și mai mult. Ciotul mâinii încă îi sângerează. Din el se prelinge pe masă un vin gros și roșu, care se adună și curge pe podeaua lucioasă într-un șuvoi neîntrerupt.

— Respiră regulat… pă nas, îl sfătuiește el. Poatiai prea mulți muci în nas, frate. Oricum, în curând atmosfera o să fie cam încărcată piaici. Ț-aduci aminte dă „Cursa dă șoareci“? Jocu ăla dă copii? L-am jucat nu dămult și așa mi-a venit în minte. N-am putut face o chestie prea complicată, că n-am avut timp, da m-am descurcat binișor în condițiile d-acilea, îi explică Franco voios, ducându-se la masă și scoțând câteva din cuiele cu care îi prinsese piciorul de tăblie, după care îi ridică piciorul, îl fixează sub un mic taburet pe care îl așază pe masă și îi strânge sfoara în jurul piciorului. Nu te mișca, îi poruncește Franco, ocolind masa și arătând spre un punct din spatele lui Tyrone. N-ai cum să vezi d-acolo, da ț-am prins deștu mare dă la picior c-o sfoară. Dacă-l miști…

Tyrone urmărește privirea lui Franco până la câteva cârlige prinse pe perete, pe când o vomă amară i se ridică din stomac, se izbește de căluș și se întoarce de unde a venit, lăsând în urma ei o arsură. Sfoara pare să treacă prin toate. Celălalt capăt al ei e prins de o lumânare aprinsă, așezată într-o canistră cu benzină. Canistra stă pe măsuța de sub *Pădurea de deasupra golfului Garvoch*.

— Nu te mișca.

Numai că asta e imposibil: piciorul lui David Power stă încordat la patruzeci și cinci de grade. E nevoit să-și țină laba piciorului îndoită pentru a păstra taburetul la locul lui. Dar poate să-l simtă cum alunecă de pe el, din cauza unghiului în care se sprijină piciorul și din cauza faptului că acesta îi

amorțește și îl doare din ce în ce mai tare. N-are cum să-l țină așa prea mult timp. Power se zbate, își încordează partea de sus a corpului, încercând să scape de pe masă, și își vede cu oroare încheietura sângerândă a mâinii și palma țintuită, deși mânerul dălții le ascunde parțial, căci e plasat între ele și fața lui. Icnește, scapă un sunet firav, plin de suferință, ceva între rugăminte și înjurătură, pe când Frank Begbie pune un CD cu *Chinese Democracy* în sistemul audio scump al lui Power. Muzica pornește cu volumul dat la maximum.

— Un mic cadou, zâmbește el. Să nu zici că nu mă port frumos cu tine!

Apoi Frank Begbie îi scoate călușul, iar Power simte o ușurare, însă una de scurtă durată, căci îl înlocuiește cu un cuțit lung și lat, pe care îl înfige în gura lui Davie Power și aude cum îi crapă un dinte. Power scâncește: un suspin ascuțit și concentrat, care lui Begbie i se pare că vine prin nas.

— Io lucrez în lut, n pula mea, zice Franco. O să te doară, da să nu-ți pierzi cunoștința, frate, îl îndeamnă el pe când trage cuțitul în sus, despicându-i fața lui Power de parcă ar fi tăiat hârtie, în timp ce cu cealaltă mână împinge și răsucește dalta. Ăsta-i finalu apoteotic, spune el pe tonul unui chelner pe punctul de a-i servi clientului său un desert superb.

Grăsanul nu mai scoate nici un sunet, însă Frank Begbie vede că ține ochii strâns închiși. Se uită la piciorul descălțat al lui Power, care încă nu se mișcă pe taburet.

— Ești tare, Davie, zice Franco cu o sinceritate subită. Nu știu dacă te consolează vriumpic, da ai crescut în ochii mei, frate. Ș-am mințit când am zis că nu mi-ai plăcut: n-am avut niciodată *prea* multe împotriva ta. Nu, pă bune, recunoaște el.

Cu aceste cuvinte Frank Begbie se întoarce și iese pe ușă exact în clipa când Davie Power, obosit, mutilat și în stare de șoc, simte cum taburetul îi alunecă de sub picior. Se scurg câteva secunde dureroase de așteptare îngrozită până când pasionatul artelor vede, printr-un văl format din propriu-i sânge, cum lumânarea cade, iar *Pădurea de deasupra golfului Garvoch* ia foc, în timp ce muzica rock zgomotoasă umple încăperea.

Afară, Franco privește impasibil pe fereastră, respirând calm, și vede cum flăcările se năpustesc asupra tablourilor lui Tyrone, iar focul se întețește și cuprinde întreaga sufragerie.

Se uită la fostul său șef și își aduce aminte de vechiul birou de pe George Street și de seiful pe care Power îl umplea cu banii câștigați la aparatele de jocuri mecanice cu fructe. Felul cum i se roteau ochii în cap când punea banii în seif, aidoma unei veverițe umflate care strânge pe ascuns nuci pentru iarnă. Acum îl vede pe grăsanul transpirat, cu un rictus pe chip, cum se zbate să se desprindă de masă, pe când flăcările unduiesc în jurul lui, pe rugul din mahon al mesei, sub care tablourile sunt puse unul peste altul. Pe urmă ochii lui Power zvâcnesc și i se rotesc în orbitele căscate. Limba îi iese dinăuntrul capului aidoma unui melc extenuat care se ivește din crăpătura unui zid. Când în sfârșit focul acoperă ce a mai rămas din trupul lui Power, Frank Begbie se strecoară pe alee și apoi o ia pe strada pustie și întunecată, mărginită de copaci.

Merge la umbra copacilor, piciorul nu-l mai doare, iar Begbie se delectează cu parfumul florilor de cireș, care, într-un mod bizar, este în armonie cu mirosul artificial de limetă al detergentului lui Tyrone, încă impregnat în hainele sale.

Abia peste vreo zece minute, după ce ajunge pe Dalkeith Road, Franco aude sirenele mașinilor de pompieri, care, după toate probabilitățile, se îndreaptă spre conacul din gresie roșie al lui David „Tyrone“ Power.

Ia hotărârea să meargă pe jos până la hotel, unde o găsește pe Melanie, care îl așteaptă la recepție. Înăuntru e întuneric, doar o lampă de culoare verde-deschis stă aprinsă pe un birou. Recepționerul bondoc din tura de noapte își face apariția din întuneric și le aruncă o privire stăruitoare, plină de reproș.

Terry, care așteptase în taxiul său, îi duce pe amândoi la aeroport. Franco îl roagă s-o ia prin oraș, nu pe centură. Fără a asculta trăncănelile necontenite ale taximetristului, dar conștient de faptul că acesta i se adresează mai mult Melaniei, Franco contemplă orașul nocturn și castelul luminat, dându-și seama impasibil că, probabil, e ultima oară când le vede. Bineînțeles, există posibilitatea ca expoziția lui să ajungă și aici, dar, în ciuda promisiunilor pe care i le făcuse lui John Dick, în acea perioadă are de gând să se îmbolnăvească subit.

Amândoi sunt foarte obosiți, căci nu dormiseră deloc cu o noapte în urmă, dar se bucură că au scăpat de aglomerația matinală de pe șosea.

— Poate vă treziți cu mine pă cap curând, le zice Terry pe un ton poznaș pe când ei se dau jos din mașină. Mi s-a propus să lucrez umpic în San Fernando Valley, chicotește el, strângându-i mâna lui Franco și făcându-i cu ochiul Melaniei.

Aeroportul e pustiu, la ora asta sunt programate doar două zboruri *low cost* și e deschisă numai o cafenea Costa Coffee. El citise că ar fi una dintre companiile care făcuseră declarații amenințătoare și încrâncenate despre ce se va întâmpla dacă

partidul cu platforma cea mai rigidă în favoarea austerității nu va câștiga alegerile. Ascultă clinchetul rostogolit în surdină al ceștilor și farfurioarelor de pe mesele din placaj lăcuit, iar capul îi zvâcnește de surescitare și oboseală de parcă ar fi mahmur. Un zbor de noapte, cu avionul plin de oameni de afaceri care par epuizați și plini de disperare, îi duce la Londra, unde așteaptă ceva mai mult de o oră până ce urcă la bordul avionului care va zbura spre LAX.

1. Sănătate, noroc (în dialectul celtic scoțian) – n.r.

37

CURSA AERIANĂ

Contrastul dintre hainele elegante și faptul că sunt șifonate, iar oamenii care le poartă sunt roșii la față și merg împleticit, e ceva caracteristic arhetipului de bețivan amator de aeroport, pasagerul înfricoșat, care nu poate urca în avion decât beat mangă. Se întoarce bălăngănindu-se la locul său, venind din spatele avionului companiei British Airways, ce zboară de la Londra la Los Angeles, și ține strâns în mână sticluțele de vin roșu luate de la o stewardesă miloasă, care cunoaște bine această categorie de pasageri. În drumul spre locul lui, deschide agitat una din sticluțe, iar dopul îi scapă dintre degete și cade pe jos. Se rostogolește sub un scaun, așa că el își continuă drumul, râgâind și străduindu-se să-și înăbușe un reflux gastric, apoi se împiedică de pasagerul care șade lângă culoar: Frank Begbie. Vinul roșu din sticlă împroașcă tricoul alb al lui Begbie, arătând aidoma unei răni deschise.

— Of, Doamne, îmi pare teribil de rău…

Franco se uită la pată, apoi la bețiv.

— Părerea ta dă rău n-ajută la…

Simte cum Melanie îl înșfacă de încheietura mâinii, așa că trage adânc aer în piept și le zâmbește – mai întâi ei, apoi bețivului îngrozit.

— Nu-ți face griji. Se mai întâmplă.

— Îmi pare rău, repetă bețivul.

— Nu-ți face griji, frate, insistă Franco, timp în care o altă stewardesă își face apariția și îl conduce pe bărbat la locul lui. N-aveam dă gând să-i fac nimic, îi spune Frank lui Melanie.

Ea îl privește neîncrezătoare.

— Adică nu ți-ai pierdut cumpătul?

— Sigur că nu, declară el.

Ochii ei se măresc, dându-i de înțeles că răspunsul nu o mulțumește.

— Uite, ți-am mai zis, cel mai important lucru suntem noi și copiii. Niciodată n-o să pun asta în pericol.

Când vorbește, glasul Melaniei este moale și plin de îndoieli.

— Te iubesc, Frank, zău că te iubesc. Dar tu trăiești într-un univers moral paralel cu al nostru, al celorlalți. Acolo, orice ai face, găsești tu cumva o justificare.

— Da, dă el din cap aprobator, vorbind pe tonul acela dezarmant de convingător al lui. Și vreau să ies de-acolo. Mă străduiesc din răsputeri să ies de-acolo. Zi de zi. Pentru noi. Și-atunci crezi că mai putem rămâne împreună?

Melanie știe răspunsul și este unul foarte clar. Le-a văzut în închisorile din Scoția și din California pe toate femeile acelea penibile care rămâneau alături de bărbații lor dezechilibrați și și-a jurat în sinea ei că nu va fi niciodată una dintre ele. Numai că trebuie să ții cont în primul rând de copii și – ceea ce e și mai descurajant – ești nevoit să accepți așa ceva când te

legi de o altă persoană, căci, la un anumit nivel, asta ți-ai și dorit. Iar Melanie Francis a preferat să accepte asta în loc să caute originile psihologice ale nevoii ei de autoanaliză. Faptele par mai amenințătoare în întuneric. Dar există anumite lucruri pe care trebuie să le afle. Și să le spună.

Așa că îi povestește ce a făcut ea. Îi povestește despre felul cum l-a trădat sunând la poliție, despre intruziunile agasante ale lui Harry Pallister și despre bărbatul mort, Marcello Santiago. Vede o scânteie de furie în ochii lui, dar doar pentru o frântură de secundă, atunci când îi pomenește despre telefoanele disperate și amenințătoare ale lui Harry. Apoi scânteia aceea dispare.

— Am greșit, recunoaște ea. N-am luat chiar cea mai bună decizie. Îmi pare rău.

— E OK, zice Franco și o strânge de mână. Știu că ai avut intenții bune. Ai dreptate, ar fi trebuit să mergem imediat la poliție. Eu și tâmpeniile mele de pușcăriaș… încearcă el să le găsească scuze amândurora. Îmi pare rău că a trebuit să te descurci singură cu ciudatul ăla de Harry.

Însă Melanie nu are nevoie de iertarea lui. Are alte motive de îngrijorare.

— Bărbații ăia de pe plajă. Le-ai făcut ceva?

„Respiră, respiră, respiră…“ Franco se uită la soția lui, cu buza de jos coborâtă.

— După cum ți-am spus, le-am aranjat mașina. Mi-ar fi *plăcut* să fie și ei în ea, da n-a fost. Așa că m-am cărat diacolo, n-am crezut c-ar fi înțelept să mai rămân – dântr-o grămadă dă motive. Sunt sigur că tipii nu ierea prea departe, dar mi-a fost frică dă ce-aș putea face dacă mă duc după ei. Dacă nu m-ar fi omorât ei pă mine, probabil i-aș fi făcut terci. I-ar fi găsit

acolo, pe plajă, făcuți bucăți, iar dup-aia studenții i-ar fi filmat cu telefoanele și ar fi pus totul pe YouTube.

Melanie simte o ușurare imensă și trage adânc în piept aerul reciclat și uscat din avion. Frank s-a ferit de scandal pentru că și-a controlat partea întunecată din el. Santiago fusese găsit agățat de platforma petrolieră, Coover era încă dat dispărut. Melanie era convinsă că soțul ei ar fi putut fi violent cu oamenii aceia. Însă felul în care criminalul scăpase de cadavre era mult prea bine gândit. Frank pur și simplu n-ar fi fost în stare de așa ceva.

— Am vrut să știu. Harry a făcut tot felul de speculații.

Frank Begbie îi strânge iar mâna.

— Polițaii sunt peste tot la fel, nu vor decât să-și rezolve cazurile, zâmbește el sumbru. La ce mentalitate și pricepere are, eu nu mi-aș face griji din cauza lui. Pare că a devenit obsedat de tine și s-a cam făcut de căcat. Dar nu i-o pot lua în nume de rău, înalță el dintr-o sprânceană.

Încercarea lui Frank de a o măguli n-o prea încântă pe Melanie. Rămâne cu privirea ațintită asupra lui. Soțul ei este calm și pare sincer, dar ea nu poate să-și alunge senzația sumbră că el a făcut *ceva* îngrozitor.

El îi citește îngrijorarea teribilă din ochi.

— Uite ce e, nu vreau să fac rău nimănui, nu contează dacă e bun sau rău, insistă Frank. Vreau să ne vedem de viața noastră. Am în curând o expoziție…

— Mă fut în expoziția ta, răbufnește Melanie, iar el abia se abține să tresară. Esența e că trebuie să știu, înainte de toate, nu doar că ne protejezi pe mine, pe fete, pe prieteni, familia mea, ci și că n-o să ne faci *nouă* vreun rău. Căci dacă nu poți să

mă privești în ochi și să-mi garantezi cu adevărat asta, atunci noi am terminat-o.

Frank Begbie nu gândește. Nici măcar nu respiră. Își lasă instinctele libere, pentru că o parte din el știe că, dacă acum nu este sincer de dragul celor pe care îi iubește, atunci chiar va fi *nevoit* să plece de lângă ei.

— Bineînțeles că da. Mai bine aș muri decât să fac rău vreuneia dintre voi. M-aș trata și pe mine exact la fel cum aș trata pe oricine încearcă să vă rănească.

Vede cum o lacrimă se prelinge pe obrazul Melaniei. Însă respirația ei rămâne regulată și el îi simte imensa tărie, iar lucrul ăsta îl liniștește, la fel ca întotdeauna. În absența ei, a devenit iarăși un om slab și s-a lăsat atras în vechile vrăjmășii. Însă a izbutit să rezolve unele lucruri. Pe urmă mâna Melaniei ajunge pe fața lui. Simte o umezeală fierbinte pe un obraz. Rămâne uluit.

— Deci nu sunt căsătorită cu un monstru, zâmbește ea, cu o scânteiere poznașă în ochi, apoi îl sărută pe obrazul umed.

— Nu, zice Franco și o simte cum se liniștește. Cu o ființă umană. Una cam dată peste cap, dar care se străduiește să fie mai bună.

Melanie clatină din cap și îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Păi, poate că ar trebui să te străduiești mai mult.

Tonul vocii ei îl face să se simtă ca un pit bull salvat dintr-un adăpost, un animal de companie iubit, dar periculos. Și, își dă el seama, în realitate exact asta e, așa că trebuie să-și câștige dreptul de a fi mai mult de-atât.

— Pentru tine și fete, chiar așa o să fac. O să fac orice.

— Probabil sunt la fel de nebună ca tine, dar te cred, zice ea, iar cei doi se îmbrățișează.

După ce se desprind din îmbrățișare, el se uită la Melanie cu o expresie serioasă pe chip, care pe ea o izbește aidoma unui pumn, stârnindu-i din nou temerile.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Melanie Francis simte că se sufocă. Simte cum umerii i se încovoaie. „A făcut ceva îngrozitor. Știam eu.“

— Știu cine l-a omorât pe Sean.

— Am aflat și eu de la David Power. Tânărul ăla, Anton.

— N-a fost iel. Power a vrut să mă asmută pă Anton.

— De data asta trebuie să suni la poliție!

— Nu pot.

— Ai promis! De ce naiba nu poți…

El îi ia mâinile într-ale lui. Își coboară vocea.

— Michael l-a omorât, îi zice Frank. Celălalt fiu al meu. L-a ucis pe fratele lui mai mare.

Și, în timp ce ea șade acolo, mută de groază și surescitată, îi povestește totul.

— Așa că nu pot să mă duc la poliție.

— Nu. Bineînțeles, acceptă ea, simțind cum epuizarea îi macină tăria.

Pe urmă el îi explică de ce crede că Michael a făcut asta și că el o să se simtă vinovat până la moarte pentru contribuția lui la educația fiului său. Melanie îl ascultă răbdătoare până când termină ce are de zis. Pe urmă se ghemuiește, se lipește de el și, epuizată emoțional, adoarme aproape instantaneu pe umărul lui, iar somnul ei este unul profund și reconfortant.

Frank își șterge fața cu mâneca, își deschide laptopul, își pune căștile și lasă muzica lui Mahler să-i inunde creierul,

pentru a se relaxa. Simte cum respirația îi devine lentă și minunat de regulată.

„Unu… doi… cine… suntem… noi…“

Gândurile îi zboară pe un tărâm pe jumătate vis, pe jumătate amintire. Un băiat în partea de jos a docului, Johnnie Tweed făcut praf, cu privirea ridicată spre el, moment în care puștiul Francis James Begbie ține bolovanul și este pe punctul de a trece la acțiune. Care fusese cuvântul pe care îl murmurase Johnnie atunci? S-ar putea să fi fost „Stai“, dar nu-și amintește prea bine.

Însă își amintește că acela a fost ultimul cuvânt rostit de Johnnie.

„Suntem țicniții Young Leith Team…“

O zguduitură provocată de turbulențe. Melanie deschide ochii și îl strânge de mână pe când avionul se zgâlțâie puțin, apoi se stabilizează.

Acum Frank Begbie șade mulțumit și așteaptă răsăritul soarelui, iar *Chinese Democracy*, pe care nu-și amintește să-l fi pus, se inserează treptat în acordurile din Mahler.

Stewardesa se apropie și le oferă băuturi.

— Pentru mine doar apă, mulțumesc, zice el.

Pe urmă vede cum Melanie se trezește și o sărută pe obraz.

— Îmi place atât de mult să fiu cu tine. Știi ce aștept acum cu nerăbdare?

— Ce?

— Să facem o plimbare pe plajă: tu, eu și fetele. Să le ducem neapărat până la Devereux Slough, ca să vadă vietățile marine și toate speciile alea de păsări. Rândunicilede-mare o să-și facă în curând cuiburile.

— Eu abia aștept să dansăm salsa, zâmbește Melanie, iar tonul vocii îi scade enigmatic.

Fața lui Begbie se încrețește într-un rânjet. Supunându-se îndemnului vezicii, se ridică și se duce în partea din față a avionului. Așteaptă în bucătărie, apoi dă din cap spre femeia de vârstă mijlocie care iese din toaleta minusculă. Ea se răsucește pe călcâie, prefăcându-se că nu i-a observat gestul. Pe când se pișă într-un echilibru precar, Frank Begbie reflectează la regulile de conduită de la toaletele unisex dintr-un avion. Oare ar fi trebuit s-o ignore pe femeie, pentru ca ea să nu se simtă stânjenită? Viața în închisoare te învață prea puține lucruri despre standardele de comportament din afara ei. O să vorbească despre asta cu Melanie.

Acum, când se îndepărtează de Edinburgh și de tot ce are legătură cu orașul ăla, se simte liber. Nu mai are nici un chef să îndure toate aiurelile de acolo. Recunoaște în sinea lui că, atunci când expoziția va ajunge în oraș, probabil că o să se ducă, dar doar ca s-o inaugureze, să se vadă cu John, poate și cu Elspeth și familia ei, după care o să se care cât mai repede. Și-o scutură, își închide fermoarul, se spală pe mâini și își studiază pata de vin roșu de pe tricou. Are aproximativ forma Irlandei. Îl bate gândul s-o curețe, dar n-o poate face doar cu apă și își dă seama că eforturile lui ar fi inutile. În plus, acum i se pare de-a dreptul amuzantă.

Când iese din toaletă, privirea îi cade asupra bărbatului care i-a vărsat vinul pe tricou și care se uită speriat la el. Însă ochii lui Francis Begbie nu zăbovesc asupra lui, ci mai degrabă asupra pasagerului care șade lângă el, în stânga, și pe care îl recunoaște imediat, în pofida faptului că poartă ochelari și are părul rărit. Băiatul din Fort a îmbătrânit cu demnitate: poartă

o cămașă albastru-deschis, cu gulerul descheiat, și pantaloni bleumarin, iar acum citește o revistă intitulată *DJ*. Frank Begbie se profilează desupra pasagerului beat și înfricoșat, apoi se apleacă peste el, pe când celălalt bărbat, parcă simțindu-i prezența deasupra lui, lasă revista din mână, ridică privirea, iar ochii i se bulbucă uluiți când îl recunoaște: este băiatul dislexic în locul căruia, cu mulți ani în urmă, a încasat pedeapsa, din solidaritate adolescentină cu prietenul său. Frank Begbie continuă să respire lent și regulat – inspiră pe nas, expiră pe gură – și spune zâmbind:

— Bună, frate. A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut.

Mulțumiri

Le mulțumesc lui Elizabeth Quinn, Robin Robertson, Katherine Fry, Tom Mullen, Trevor Engleson, Tiffany Ward, Alex Mebed, John Hodge, Danny Boyle, Andrew Macdonald, Robert Carlyle, Grant Fleming și lui Sally și Cassandra de la cafeneaua Two Hearted Queen din Chicago, Illinois.